

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YETER Kİ KUR'AN SUSMASIN

Facebook / ücretsiz İslami e kitap indir

YETER Kİ KUR'AN SUSMASIN

1- Bölüm

Yıl 1990'larınbaşı... Değer yargılarımızın ayaklar altına alınıp çiğnendiği, İslami değerlerin hiçe sayılmaya başlandığı yıllar... Ve yıllarca sürececek şanlı bir mücadelenin ayak seslen...

Şehrin varoşlarında bir ev.

— Biz, bu toplumdan din olgusunu kaldırmadığımız müddetçe hedefimize ulaşamayız. Sosyalist bir devlete giden yol; din olgusunu toplumdan kaldırmaktan geçer.

Hararetli hararetli konuşuyordu adam. Karşısında bulunan altı militana sosyalizmi ve onunla oluşturacakları yönetim şeklini anlatıyordu. Bölge insanı dindar olduğundan kendileri için en büyük engelin İslam dini olduğunu ve onun kaldırılması gerektiğini, böylece amaçlanan hedefe daha kolay ulaşacaklarını anlatıyordu:

— Yıllardır verdiğimiz mücadelemize karşın, İslami kimlik ile ortaya çıkan birileri tüm çalışmalarımızı boşa çıkarabilir. Partinin yoğun fikri çalışmalarını boşa çıkarmak isteyen bu şahıslara hiçbir şekilde müsamaha gösteremeyiz. En kısa zamanda bu şahısları ortadan kaldırmalıyız, diye konuşmasını sürdürdü. Odada bulunan altı silahlı militan, dikkatli ve sessizce dinliyorlardı. Bağdaş kurup elindeki sigarayı yudumlayan kaim bıyıklı, esmer, uzun burunlu, orta yaşlı adam, militanları gidecekleri eylem öncesi, cesaretlendirmeye çalışıyordu. Son yıllarda toplumu İslami kimliğinden uzaklaştırmak için yoğun propaganda ve silahlı eylem düzenleyen mürted örgütün sosyalist çalışmalarının aksine, İslami çalışma içine giren muvahhid Müslümanların yoğun İslami tebliğ çalışmaları mürted örgütü ürkütmüş ve onu saldırgan hale getirmişti. İslam'a hiçbir şekilde tahammül etmeyen ve sözde bağımsızlık mücadelesi veren mürted örgüt, İslami oluşumlara da hiç tahammül etmediğinden silahlı saldırılar başlatmıştı.

Odada grup sorumlularını dinleyen militanlardan biri söz alarak heyecanlı bir şekilde;

— Heval Çiya! diye söze başladı. Söyledikleriniz her şeyi ile isabetli ve partinin görüşleri doğrultusundadır. Toplumumuzun kurtuluşu, sosyalizm ile gerçekleşir. Toplumumuz dindar olduğundan sözünü ettiğiniz "İslamcı" oluşum çok hızlı bir şekilde taraftar buluyor. Çok şiddetli bir şekilde onları sindirmeliyiz. Partinin dediği gibi: "Bizden başka güç olmamalı."

Bu sözlerine diğerleri de farklı şekillerde konuşarak destek oldular. Sorumluları kendinden emin ve kibirli bir şekilde yapacakları eylemi anlatmaya başladı.

— Yoldaş Zmar, yoldaş Kendal! Siz ikiniz ekip başı olacaksınız. Yoldaş Zmar ile diğer ikisi mahallesinde bulunan.....camisine bombalı saldırıyı

gerçekleştirecekler.

Bu camide İslamcılar çok yoğun bir şekilde Kur'an dersi veriyorlar. Buna engel olmalıyız. Bunun için camiye bombalayacağız. Daha sonra da mahalleliyi tehdit edip çocuklarını camiye göndermemelerini söyleyeceğiz.

Birden sustu. Elindeki sigarayı parmakları arasında sıkıştırarak ağzına götürdü. Derin bir nefes çekti. Bir daha, bir daha çekti ve kahkahalarla gülmeye başladı. Sigaradan sararmış ilişleri tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmıştı. Kahkahası kesildikten sonra durdu. Etrafındaki militanları süzmeye başladı. Tek tek gözlerini üzerlerinde gezdirdi. Diğerlerinin şaşkın bakışları neler olduğunu bilmediklerini gösteriyordu. Tekrar sigarasından bir nefes çekti ve "İslamcilaaaar.....

sizinle hesabımız var. Sizi unutmuş değiliz..." diye mırıldandı. Mırıltısını diğerleri de duymuştu. Tekrar odada bulunan militanlara döndü;

— Yoldaş Kendal! Sen ve diğerleri Mahallesinde bulunan Şükrü ... adlı şahsa karşı eylem gerçekleştireceksiniz.

Bu sırada kapının tıklamasıyla on altı-on yedi yaşlarında genç bir kız içeri girdi. Üzerinde dar kot pantolon, vücut hatlarını belli eden bir gömlek vardı. Kestirdiği kısa saçları ile bir kızdan çok erkeği andıran genç kız elindeki tepsiyi göstererek;

— Abi size çay getirdim, dedi. Bağdaş kurarak oturan ve militanlara emirler veren şahıs;

— Ez sıpas dikim Xweşkamm (teşekkür ederim bacım)dedi. Diğerlerine dönerek; yeter ki kur'an susmasın

— Biriniz Zozan'm elinden tepsiyi alın. Gel Zozan sen de otur. Bugün kan gövdeyi götürecek. İslamcılara büyük bir darbe indireceğiz, dedi.

Militanlardan biri hemen kalkıp tepsiyi aldı. Çayları dağıttı. İçeri giren ve adı Zozan olan genç kız da yanlarına oturdu.

Adam gelen çayı yudumlarken tekrar söze başladı:

— Nerde kalmıştık? Hah!.. Tamam hatırladım. İşyerine bombalı ve kaleşnikoflu... Hiç fark etmez ne şekilde olursa olsun; ama yeter ki o adam ortadan kalksın.

Zınar adlı militan söz almak istercesine boğazını temizledi.

— Evet, heval Zmar bir şey mi söyleyeceksin?

— Diyeceğim şu... cami eylemini gerçekleştiremez-sek...

Çiya hemen onun sözünü kesti ve bağırdı:

— Ne demek gerçekleştiremezsek? Gerçekleştirmek zorundasınız. O cami bombalanacak. Kimin öleceği, kimin kalacağı, ne olacağı umurumda bile değil.

— Şey!., ben onu demek istemedim. Ya İslamcılar bizi fark ederlerse...

— Ne demek istiyorsun? Korkuyor musun yani? Konuşulanları dinleyen Zozan söze karıştı:

— Abi! İstiyorsanız ben gideyim. Kimse benden şüphelenmez.

— Beni yanlış anladınız. Benim kimseden korkum yok. O eylemi ne pahasına olursa olsun gerçekleştireceğim. Yoldaş Zozan'a gerek yok.

Bunları söylerken içi öfke ile dolmuştu. Zozan'm yanında küçük düşmüştü.

Tahammül edilecek bir şey değildi bu. "Hepsini öldüreceğim, camiye yerle bir edeceğim" diye sessizce mırıldandı.

Sorumluları çayını bitirdikten sonra tekrar bir sigara yaktı. Derin bir nefes çekerek, dumanı burnundan soludu.

— Bu eylemleri başarı ile gerçekleştirerseniz... bilhassa Şükrü denilen o şahsı öldürürseniz size büyük bir ödül olacak. Bu adam gençler ile İslami sohbetler yaparak beyinlerini yıkıyor. Hepsini dinci yapmış. Bu gençler dinci olmamalı. Hepsi partinin birer sosyalist elemanı olmalı. Bu topraklarda din olmamalı...

Defalarca tekrarlamıştı bu sözleri. Sanki beyinlerine kazımak istiyordu. İslami bir hayat yaşayan ve yaşatmak isteyen muvahhidlere de çeşitli isimler takarak, iftiralar atarak yaptıklarını meşrulaştırmak istiyordu.

— Hadi bakalım sizden güzel haberler bekliyorum, diyerek gitmelerini, emretti. Bellerine koydukları silah ve ceplerine aldıkları bombalarla ayrılmak üzere ayağa kalktılar. Çıkmadan sol ellerini havaya kaldırıp "her biji Parti " (yaşasın parti) diye slogan atıp evden çıktılar. Zozan abisine döndü.

— Başarabilecekler mi?

— Camiyi bombalama işini yaparlar. Diğerine gelince; onu da muhakkak yapmak zorundalar. İşyerine birkaç bomba atarlar. Sonra da kaleşnikoflarla tararlar olur biter.

— Ya başkaları da varsa?..

— Onlar da onunla ölürler. Böylece bizden daha çok korkulur.

Tekrar gülmeye başlamıştı. Evden çıkan militanlar korkunç eylemlerini gerçekleştirmek üzere yola çıkmışlardı bile.

İslam toplumunun bünyesinden çıkan annesi-babası Müslüman olan bu insanlar, üyesi oldukları Örgüt tarafından Marksist-Leninist görüşü benimseyerek İslam'a ve Müslümanlara savaş açmış, İslami kimliği ile ön planda duran Müslümanlara saldırılarda bulunacak kadar, İslam düşmanı olmuşlardı.

2- Bölüm

Yaşamın kıyısında bir yer. Korku, dehşet, kan, gözyaşı, yokluk, kimsesizlik, ihanet... hepsinin bir arada olduğu bir belde. Yüzyıllarım getirdiği bir yaşam mücadelesi...

İslam'ın, imanın ve cihadın bütünleştiği; sadakat, bağlılık, itaat ve feda oluşun güzel bir ahenk içinde seyrettiği/kendini gösterdiği mazlum bir belde. Yıllarca çeşitli şekillerde dininden uzaklaştırılmak istenen bir toplum. Verdiği binlerce şehidin ardından bağrından çıkarılan ihanet dolu çıban ve onun verdiği aa, gözyaşı ve hüznün.

İstiklal Mahkemelerinin ve o dönem katliamlarının izini sile-memişken, çekilen aalar unutulmaya çalışılırken yine katliam, yine gözyaşı dolu günler. Ve bahaneler... Olağanüstü bir yaşamdan başka bir olağanüstü yaşama geçiş, inançtan, imandan, islami hayattan uzaklaştırmalar...

Yargılar; sistemli çalışmalar sonucu değişiyor ve hayat başka-laşıyordu. Firavun'un sarayında bir Musa, putları kıran İbrahim, İsa ve Hira'dan akıp gelen bir Muhammedi uyanış. Muhammed (sav)'in Medine'sindeki cami ve...

Ve... Ku/an, cami, namaz, öze dönüş... iffet, şeref, namus, hayanın tekrar dirilmesi.. Buna karşı korku, dehşet, vahşet ve işkencelerin dönüşü...

Yeni bir güne merhaba diyordu.... şehri. Güneş ışıklarının sokak ve caddelerini aydınlatması ile buz gibi hava, az da olsa ısınmaya başlıyordu. Sanki mevsim, insanların ruhlarını kalplerini, yüzlerini ayna yapıp yansıtıyordu. Soğuk kış, yavaş yavaş kendini hissettirmeye evlerin bacalarını tüttürmeye başlamıştı. Okulların açık olmasından dolayı bu saatlerde sokaklar öğrencilerle doluydu. Tek tip elbise giyinmiş Öğrenciler sanki okula değil de askeri kışlaya gidiyordu. Resmîyetin soğuk yüzü ile küçücük yaşlarda tanışıyordu çocuklar. Tıpkı "olağanüstü" bir yaşama alıştıkları gibi...

— Uyan! Hadi kızım uyan! Yeter artık geç kalacaksın.

— Of!.. Tamam kalkıyorum.

— Bak! Kahvaltı hazır; okula geç kalacaksın. Hep böyle yapıyorsun zaten. Ya kahvaltı yapmadan gidiyorsun, ya da kahvaltı yaptığında da okula geç kalıyorsun.

— Tamam anne, kalkıyorum.

Ayşe Hanım, işleri ile meşgul olurken, kızının kalkmadığını fark edince mutfaktan: "Fatma! Kalkmadın mı hâlâ?" diye seslendi. Annesinin sesi ile irkildi Fatma.

Uykunun en güzel yerinde kalkıp okula gitmek. "Nereden çıktı bu okul, olmasaydı olmaz mıydı?" diye mırıldandı.

Gözlerini ovarak lavaboya gitti. Buz gibi suyu yüzüne çarpınca biraz daha kendine geldi. Bir yandan da "okuîmuş, sabahın köründe okul mu olur? Of!.. Acaba doyasıya uyuyabilecek miyim bir gün?" diye söyleniyordu.

Ayşe Hanım tekrar içerden seslendi.

— Kızım uyandın mı?

— Evet anne, hazırlanıp geliyorum.

Hazırlanıp sofranın başına geçti Fatma. Genelde yalnız kahvaltı yapardı. Küçükler ondan sonra okula giderlerdi. Bu sebeple onlar daha sonra uyanıp kahvaltı yaparlardı. Şükrü Bey de esnaf olduğundan dilediği zaman dükkânını açmaya giderdi; ama genelde küçüklerle kahvaltı yapıp onlarla beraber çıkardı.

Fatma, kahvaltısını yapıp evden çıkı. Hafta başıydı bugün. Havalarda epey soğumuştur. Üşüyordu. Kitaplarını göğsüne bastırarak ilerlerken, yolda okul arkadaşlarından Çiğdem, Tuba ve Zozan ile karşılaştı.

— Günaydın Fatma!

— Size de günaydın.

— Suratından düşen bin parça, ne oldu? dedi Çiğdem.

— Ne olacak?.. Her sabah o güzel uykudan uyanmak yok mu? Of!.. Allah'ım! O kadar zor ki... Hâlâ uyku sersemliği var üzerimde.

— Ne yaparsın. Hayallerini gerçekleştirmek için katlanacaksın, dedi Tuba.

— Ne hayali ya!.. Bizim ağabeylerimiz okuyup bir şey mi oldular sanki? Neymiş; üniversite sınavları imiş. Onlarda da hile yapıyorlar zaten. Bizim bölge insanını geri bırakmak için ellerinden geleni yapıyorlar dedi Zozan.

Yıllardır olağanüstülük yaşıyordu bölge. Şehirlerde, kasabalarda hemaı hemen nüfusun yansını polisler ve askerler oluştuyordu. "Olağanüstü hal bölgesi" olduğundan burada kanunlar farklıydı. İnsanlar kendilerini güvenlik içinde görmüyorlardı. Devlet kuruluşları burada diğer bölgeler gibi tam işlemiyordu. Bu uygulamalardan dolayı bölge insanının hiçbir konuda güveni kalmamıştı. Okullarda derslerin çoğu boş geçiyordu. Öğretmenler buraya geliniyorlardı çünkü.

— Ne yani, biz şimdi boşuna mı okuyoruz? dedi Çiğdem.

— Boşuna okuyoruz demedim; yalnız pembe hayaller kurmanın bir anlamı yok demek istedim. Görmüyor musun liseyi bitirip de üniversiteye girenler parmakla gösterilecek kadar az, dedi Zozan.

— O zaman evde oturup dantel işleyelim. Annelerimiz gibi cahil kalalım. Ya da ev hanımı olalım; daha mı iyi?! dedi Fatma.

— Dalga geçmenin anlamı yok. Biz geri bırakılıyor. Bölgemize sanayi getirilmiyor, fabrikalar kurulmuyor, okullarımızın halini görüyorsunuz. Her halimizle bir sömürge bölgesinin hâlini yaşıyoruz.

Fatma, Zozan'a itiraz etti:

— Neden böyle düşünüyorsun? İstedğimiz yere gidebiliyo-ruz, istediğimiz giysiyi giyebiliyoruz, okula gidiyoruz, müzik dinliyoruz...

—Evet! Birkaç yıl öncesine kadar buralarda pantolon giymek ya da etek giymek, başı açık dolaşmak, hatta yabana bir erkekle dolaşmak imkansızdı. Bunu büyüklerimiz hep anlatmıyorlar mı? Ama şimdi böyle mi? dedi Tuba.

Çiğdem, Tuba'nın sözünü kesti:

—Ay!.. Nasıl dayanıyorlar bu yaşantıya?.. Pantolon giymeyeceksin, başını örteceksin, erkeklerle konuşmayacaksın, dışarı çıktığında çarşaf giyeceksin... Aman Allah'ım! İntihar ederim ben.

Çiğdem bunu söylerken "iyi ki yok" der gibiydi.

— Aslında "yoldaşların" çalışmaları olmamış olsaydı, bu dedikleriniz olmayacaktı zaten. "Hevallerin" özverili çalışmaları sonucu bu dedikleriniz, yeni neslin arasından kalktı. Çünkü; sosyalizmde "din" yoktur. Dinden kaynaklanan her şeye karşıdır sosyalizm. Çünkü; bizi gen bırakan dindir. Özgürlüğümüze engel olan yine dindir. Özgüllüğümüzü kazanmanın yolu dini halkın arasından kaldırmaktan, dinden kaynaklanan her şeyi tamamıyla yok etmekten geçer, dedi Zozan,

Fatma itiraz etti:

— İyi vallahi! Tüm yaşlıları, haa-hocaları, şeyhleri yok edelim. BÖylece'.çÜn ortadan kalkar.

— Of!.. Sıkıldım bu konuşmalardan, yeter artık! Şu anda bizim öyle bir sorununuz yok. Ailelerimiz bizi namaz için zorlamıyor. Oruç tutmak zorunda

değiliz. Örtünmemizi isteyen yok. Bize dışarı çıkmayın diyen de yok. Yabana erkeklerle konuşup dolaşabiliyoruz ve istediğimiz her şeyi yapabiliyoruz, dedi Tuba.

— Şayet "yoldaşlar" olmasaydı, asla böyle olmazdı. Ben de diyorum ki: bugün yaşadığımız bu özgürlükleri sosyalizmi benimsemiş ve onu bir hayat şekli olarak kabul etmiş, Marksist bir dünya, görüşüne sahip "hevaT"lere ve bu bilinci onlara veren "parti"ye borçluyuz. Yoksa şimdi bizler de kara çarşafı bürünmüş ve istediklerimizi yapamıyor olacaktık.

Bu esnada sınıf arkadaşlarından Serdarı gören Zozan;

— Serdar, Serdar! diye seslendi. Zozan'ın seslenmesiyle yanlarına gelen Serdar;

— Merhaba! Günaydın kızlar! dedi yılışık bir şekilde.

— Günaydın.

— Ne var ne yok?

— İyilik sağlık seni sormalı..

— Fatmaağım sen nasılsın?

— İyiyim, teşekkür ederim, derken istemeyerek konuştuğu belli idi. Yüzüne bile bakmamıştı cevap verince. Oldum olası hoşlanmıyordu bu çocuktan. Belki de bu antipati Serdar'ın kendisine olan ilgisini bildiğinden ve yanında yapmacık davranışlarda bulunup çokça gösteriş içine girmesindendi.

Fatma, evin en büyük çocuğuydu. Annesinin geçirdiği bir hastalıktan dolayı uzun süre başka çocuğunun olmamasından nazlı ve şımarık büyümüştü. Düzgün fiziği ve uyumlu yüz hatları ile güzel bir genç kız idi. Bu nedenle ilgi odağı olmakta fazla gecikmiyordu. Bunun verdiği bir havayı taşıyordu. Kendinden küçük iki de erkek kardeşi vardı.

Babası toptan gıda ticareti yapıyor, maddi olarak rahat bir hayat yaşıyorlardı. Rahat bir ortamda büyümüştü. Kendi kararlarını kendisi almayı öğrenmiş olduğundan dolayı, başına buyruk hareket etmekten geri durmuyordu. Tüm bunlara rağmen çok iyi kalpli, sevecen, cana yakın, duyarlı ve vefalı bir kızdı. Bunun için de arkadaş-ları tarafından çok seviliyordu,

Serdar'a fazla yüz vermemesi, Serdar'ı çileden çıkarıyordu. Defalarca Zozan'ı aralarını bulması için devreye soktuğu halde bir şey elde edememişti. Zozan, belki aralarını bulurum umudu ile Serdar ile planlı olarak anlaşmış ve bir rastlantı görüntüsü vermişlerdi. Ne var ki Fatma'nın ona yüz vermeye hiç niyeti yoktu. Serdar'ın yaklaşma çabalarına baştan savma cevaplar vererek bunu belli ediyordu.

Bu şekilde dört genç kız, yanlarında Serdar ile okula doğru ilerlemeye devam ettiler.

3- Bölüm

Şükrü Bey ve çocuklar uyanmış her sabahki gibi kahvaltı yapmak için sofranın başında toplanmışlardı. Bir yandan kahvaltılarını yaparken bir yandan da konuşuyorlardı. Ayşe Hanım kızı Fatma'dan şikayet etti.

— Uyanmıyor, onu uyandırmaya kadar canım çıkı-yor. Bazen kahvaltı bile yapmadan okula gidiyor. Dersleri de hiç iyi değil..

— Ne yapayım, okuması için elimden geleni yapıyorum. Onu hiçbir konuda zorlamıyorum. Giyimine dahi karışmıyorum, Önceleri böyle miydi? Bizim bacılarımızın, analarımızın başlarını açmaları, örtüsüz dolaşmaları hadlerine miydi? Mümkün değil yapamazlardı. Ama şimdi buna da karışmıyorum. Yeter ki okusun deyip elimden geleni yapıyorum.

— Zaten bu duyarsızlığın onu şımartıyor, Okuldan gelir gelmez bu defa da dışarı arkadaşlarıyla dolaşmaya gidiyor. Bana hiç yardım etmiyor. Akıllı bir karış havada.

— Hımm...

— Beni dinlemiyorsun galiba.

— Yo, dinliyordum, ne diyordun?

— Dinleseydin ne dediğimi bilirdin. Düşündüğün şeyler kızından daha mı önemli?

— İşleri düşünüyordum. Son zamanlarda işler biraz durgunlaştı. Acaba yapılan yeni zamların mı etkisi var? Genelde bizim gıda sektörünün işleri pek durgunlaşmazdı. Evet evet, kesinlikle yapılan yeni zamların etkisi olacak.

Ayşe Hanım, konu ekonomik durumlarından açılınca kızını unuttu.

— İşyerini değiştirsen; belki değişiklik işe yarar da işlerin açılır. Ya da farklı şeyler satmaya çalışsan olmaz mı?

— Değişiklik biraz zor. Çünkü, müşterilerim şu an bulunduğum yere alışmışlar. Farklı şeylere gelince, olabilir; ama onlar için de para lazım. Şu anda biliyorsun ev için kooperatif işindeyiz. Evin taksitlerini ödüyorum. Bunun dışında yeni aldığın makinenin ve diğer ıvır-zıvırların da taksitleri var.

Bir an daldı ve köydeki evlerini, tarlaya gidişini, odun taşıyışını, yoksulluk içinde geçen gençliğini düşündü Şükrü Bey. Şimdi böyle değildi. Tarlada çalıştığı kadar yorulmuyor, odun toplamıyordu; ama yine de o zamanların şimdikinden daha rahat olduğunu düşündü.

— Yine daldın. Söylediklerimi dinlemiyorsun. Son zamanlarda sende bu haller çok olmaya başladı. Bir sorunun mu var?

— Hayır! Merak etme bir şeyim yok, deyip ayağa kalktı. Ben gidiyorum; bir ihtiyacın var mı?

Babalarının ayağa kalktığını gören Ali ve Ahmet de hemen sofradan kalkarak bir ağızdan babalarına:

— Bize para vermedin. Para vermezsen okula gitmeyiz, dediler.

Ali, ilkokul 5. sınıfta okuyordu. Sarı saçları ve mavi gözleri ile çok güzel bir çocuktur. Çalışkan olduğundan babası tarafından çok seviliyordu.

Ahmet, ilkokul 2. sınıfta okuyup kardeşinin tam tersine, esmer, siyah saçlı ve kara gözlü bir çocuk olup bölge insanının yapışmıyordu. Ahmet derslerinde biraz zorlanıyordu. Çünkü Türkçe'yi hâlâ tam sökmemişti. Bu da derslerini etkiliyordu.'

Aslında bölge insanının çoğu böyleydi. Bu sebeple bir çok konuya meramını ve

ihtiyaçlarını ifade edememekteydi.

Şükrü Bey evden çıkıp işyerine doğru ilerlerken, yolda uzun süredir görmediğı bir dostuna rastladı. Bu rastlantı onu çok 'sevindirmiş, çoktandır görmediğı arkadaşını dükkana götürerek derin bir sohbete dalmışlardı.

— Nasılsın, ne yapıyorsun? oktandır görünmüyor-sun, nerelerdesin? dedi Şükrü Bey.

— İyiyim, sağ olası Şükrü Bey dedi Mecit Bey. Yallah işten güçten fırsat yok. Yaklaşık bir yıldır işim gereğı şehir dışındaydım. Bunun için arayıp soramadım, seni sormalı. Sen ne yapıyorsun?

— Gördüğün gibi evden işyerine, işyerinden eve gidip geliyorum. Başka bir şey yapmıyorum. Zaten başka da yapılacak bir şey yok.

— Çocukların nasıl? Ayşe yenge...

— iyidirler, iyidirler. Ayşe bildiğın gibi ev işleriyle uğraşıyor. Kızım Fatma lise 3'te okuyor. Akıllı bir karış havada. Zamane gençlerinin çoğı öyle olmuş. Sahi sizin Hasan ne yapıyor, okulu bitirdi mi?

— Sorma birader, benim ondan çektiğimi yağ ateşten çekmemiştir. Şu an üniversitenin ikinci sınıfında okuyor. Merak içinde sordu Şükrü Bey:

— Neden? Ne oldu ki?

— Daha ne olsun? Tam bir sofı olmuş. Cebinde takkesi, elinde misvakı camiden çıkmaz olmuş. Oğlum diyorum; gençsin, toysun, bırak bunları biraz hayatını yaşa, sonra istersen derviş de olursun. O ise bana "Ölüm gençliğe bakmaz. İslam'ı yaşamak için ille yaşlı olmak gerekmiyor. Asıl olan genç iken İslam'ı yaşamaktır" diyor. Tamamen kendini dine vermiş durumda. Ne yapacağımı şaşırdım. Oysa ben onun okul okuyup bir makam sahibi olmasını beklerken o tam tersi davranıp dünyayı bir kenara itmiş durumda. Varsa-yoksa cami ve dini ibadetler. Bunları hedef edinmiş.

— Ne yaparsın Mecitciğım. Bizler sabahtan akşama kadar çalışıp çabalıyoruz. Çocuklarımızın belli bir yere gelmeleri için didiniyoruz. Onlar ise bizim dediğimizi değil, başkalarının dediğini yapıyorlar.

— Evet, biz böyle miydik? Bizim baba tarafımız bize bir şey söylediler mi itiraz etmek ne haddimize. Gerçi itiraf etmeliyim ki, Hasan'ın edep ve terbiyesi diğer çocukları-mmkinden daha fazla. Beni hiç kırmıyor. Bana ve annesine çok saygılı. Ne var ki benimsediğı yaşam tarzı bana aşırı geliyor. Bu konuda onunla anlaşıyoruz. Biz de Müslüma-nız; ama onlar gibi aşın değiliz. Gerçi namaz kılmıyorum; lâkin illa namaz kılmak, oruç tutmak, zekat vermek mi gerekiyor? Müslümanlık kalp işidir. Kalbin ile inanmışsan tamam. Bunları söylediğım zaman bana: "İslam sadece kalp işi olsaydı; Allah ameli gerektirecek emirlerde bulunmazdı. İslam'ı sadece kalp işi olarak görenler, Allah'a iftira ediyor, Dun haşa bir nevi onu bilgisizlikle suçluyorlar. Ne demek kalp işi olacak da Allah buna rağmen bizden ameli şeyler isteyecek? Allah'ı tenzih ederim. Allah Kur'an-ı Kerim'de "İnandık deyip de bir başınıza bırakılacağınızı mı sandınız?" buyuruyor. Bu da sadece inandım demekle Müslüman olunmayacağının en büyük delilidir" diyor.

İşte bana bu ve buna benzer şekilde karşılık vererek benim hakkıyla inanmadığımı ima ediyor.

Mecit Bey dert yanıyordu. Aslında oğluna içten içe hak vermiyor değildi. Ne var ki yakın çevresi ve yaşam tarzı onun oğluna karşı tavır almasına sebep oluyor, oğlunun yaşadığı temiz İslami yaşantıyı aşırı buluyordu. Buna göre İslam'ı iyi yaşayan sahabelerin yaşantısı tam anlamı ile günümüzde yaşansa, toplumun büyük bir çoğunluğu yeni bir din çıkarıldığını söylerdi.

İslam için sayısız şehit vermiş bir toplumda İslami hayatın garipsenmesi küfrün ne kadar da sinsi ve ciddi çalıştığını gösteriyordu.

— Hasan da camilerde halkın çocuklarına Kur'an-ı Kerim dersi vermek istiyoruz diyen ve hanımları çarşafı olanlara mı katılmış yoksa?

Derin bir of çekti Mecit Bey

— Ta kendileri. Yediği, içtiği onlardan ayrı gitmiyor. Bir düşün... Gencecik çocuk gece yanlan uykudan uyanıp namaz kılıyor. Ramazan'ın dışında oruç tutuyor. Yabancı hiçbir bayanla konuşmuyor, akraba kızları dahil... Cami vakti geldi mi işini gücünü bırakıp camiye gidiyor. Neymiş? Beyefendi orda Kur'an-ı Kerim dersi veriyormuş... Kur'an dersi sana mı kaldı? İmamlar var onlar versinler dediğimde;

Ömer sarahati

— Allâh Resulü: "En hayırlınız Kur'an öğrenen ve öğ-retininizdir" diye buyuruyor diyor. Bu emir tüm Müslümanları kapsarmış, sadece imamları değil. Kur'an-ı Kerimi öğrenip öğretmek sadece onlara has değilmiş. Hepimizin ödeviymiş. Hristiyan aleminde olduğu gibi İslam'da din adamı sınıfı yokmuş. Yani toplumda sadece bir kısım insan dini hükümlerle ilgilenecek, toplumun diğer kısmı kendisini sorumlu kabul etmeyecekmiş. İslam'da bu yokmuş. Allah Kur'an-ı Kerim'de "Ey iman edenler!" diyormuş, "Ey İmamlar!" demiyormuş. Bu yüzden Kur'an-ı Kerim öğretmek, İslam'ı anlatmak küçük-büyük, erkek-kadın tüm Müslümanlara farzmış. Bunun için camiye Kur'an dersi vermeye gidiyormuş. Halkın çocuklarına hiçbir ücret beklemeden o ve onun gibileri gidip ders veriyormuş. Hatta çok büyük fedakârlıklarda bulunarak, örtülü kızlar da camilerde kız çocuklarına ders veriyorlarmış. Bu yaptıkları işten dolayı alınlarından öpeceğimize onlara karşı cephe alıp alıkoymaya çalışıyormuşuz. Bu hiçbir Müslümana yakışmazmış?

İşte bu gibi uzun uzun cevaplar veriyor. Şaşıp kaldım. Ne yapacağımı bilemez durumdayım. Aslında yaptıkları hoşuma gitmiyor değil; ama parti mensupları, ona zarar verebilirler. Çünkü, onların İslam'a pek tahammülleri yok. Zaten İslamcılara da savaş açmışlar. Oysa onun hiç umurunda değil. Öldürülürsem şehidim diyor. Ben de şehid olmak istiyorum deyip ölümle dalga geçiyor. Ya yakalanırsa... Çünkü devlet de camilerde ders verilmesini istemiyor. Hatta ders verenlere karşı büyük bir baskısı var. Bunun için yakalanmasından da korkuyorum... Mecit Bey anlatıyor, Şük-ü Bey de dinliyordu.

4- Bölüm

Bayan öğretmen hararetli hararetli kadının toplumdaki yerini ve medeni kanunun kadına verdiği özgürlükleri övüyor, cumhuriyet öncesi kadının bulunduğu durumu ise yerden yere vuruyordu. Kadının nasıl iş hayatına atıldığını, çalıştığını, istediği her şeyi yapabildiğini, kara çarşıftan kurtulduğunu vs. anlatıyordu.

Öğrencilerden Berivan elini kaldırdı. Öğretmenin söz vermesiyle ayağa kalktı.

— Toplumumuzda dini duygular o kadar ağır basmaktadır ki şu anda bile toplum içindeki kadınlar, sözü edilen özgürlüklerden yararlanamamaktadır. Örtünmemek, başını açmak, yabana erkeklerle konuşmak, hâlâ çok büyük ayıplardan kabul edilmektedir. Cumhuriyetin kadına verdiği özgürlükler toplumumuz tarafından benimsenmemiş; bilakis ters etki yaparak daha çok dine sarılmalarına sebep olmuştur.

Oysa bölgede çalışma yapan ve sosyalizmi benimseyen bazı yurtseverlerin özverili çalışmaları, kadını dinin kontrolünden çıkartmış, asıl özgürlüğünü vermiştir. Çünkü toplumda din olduğu sürece kadın asıl özgürlüğünü yaşayamaz.

Konuşmalar o kadar çok İslam'a saldırıya yönelikti ki, öğrencilerden Hamdullah'ın tahammülü kalmamıştı. Sınıfta dindar kişiliğiyle biliniyordu. Temiz bir yüze ve düzgün fiziğe sahipti. Bilgi birikimiyle konuştuğunda karşıdakini ikna edebilen bir yapıda olmasından dolayı söz için el kaldırdığında, diğer Öğrenciler güzel bir tartışma dinleyeceklerini anlamışlardı. Sınıfta tam bir sessizlik olmuştu.

Öğretmen kendisine söz verdi.

— Öncelikle özgürlüğü tanımlamak lazım, dedi Hamdullah. Nedir özgürlük? Bu kelimeyi tam olarak anlamlandı-rabiliyor muyuz acaba? Özgürlükten kasıt insanın her isteğini yapması mıdır? Şayet özgürlükten kasıt buysa -kusura bak-mayın- sosyal bir varlık olan insanın bu söylediğiniz şeyi yapabilmesi mümkün değil. Eğer bir toplumda yaşıyorsak o toplumun diğer bireylerine zarar vermemek ya da haklarına tecavüz etmemek için uymak zorunda olduğunuz bazı kurallar, kaideler, kanunlar olması lazım. Bu anlamda kastettiğiniz mutlak özgürlük mümkün değildir.

Öğretmen söze karıştı.

— Hayır, zaten bizim de kastettiğimiz özgürlük; mutlak bir özgürlük değil. Bizim söylediğimiz özgürlük; çağdaş kadının yaşadığı şekilde, yani günümüz medeniyetine uygun bir hayat tarzı benimseyen kadının özgürlüğüdür.

— O zaman söz ettiğiniz medeniyetin ve kastettiğiniz Özgürlüklerin kadına neler verdiğine ve ondan neler aldığına bakalım. Bizler mantıklı insanlarız. Kâr ve zararı birbirinden ayırabilecek yaşta ve karşımızdaki olguyu yargılayabilecek olgunluktayız. Öyleyse; günümüz medeniyetinin kadından aldıklarını önce bir ele alalım. En başta özel oluşunu elinden almıştır. Çünkü kadın, kendi varlığıyla değerlidir. Öyle ki Allah Kur'an-i Kerim'de; "Ziyet yerlerini örtsünler.."

buyurmakta. Bunun için kadının varlığı bir ziynettir. Bu günkü medeniyet ne yaptı? Kadının vücudundan yararlanmak suretiyle sömürmeye başladı. Kölelik döneminden bir farkla ki sözde bazı haklar tanıyarak onu tam bir sömürü aracı yaptılar. Oysa ki bu hakları verirken aslında ondan çok şey aldılar. Ondan özel şeyleri alıp genelleştirdiler. Onu kullanarak zenginleştiler; ama ona sadece pastadan bir dilim verdiler.

Hamdullah bunları söyleyince öğretmen yine müdahale etti.

— Hukuksal açıdan tanınan eşitlik kadına tanınmış en büyük hak ve özgürlüktür. O diğer dediklerine gelince, onlar tanınmış Özgürlüklerin kullanılmasıdır.

— Erkek ve kadın arasında eşitlik ararsanız kadına en büyük zulmü yapmış olursunuz.

— Neden? Eşitlik zulüm olur mu hiç?

— Evet, olur. Ateşi yerinde kullandığınızda size faydalı, yerinde kullanmadığınızda en zararlı şey olur. Şimdi siz kalkıp eşitlik adına kadını erkekle bir tutarsanız, kadını ezmiş olursunuz. Çünkü kadının fizyolojik farklılıkları var. Kadına has özel durumlar var. Kadın istese de istemese de tabii olarak anne olacak tek yaratıktır. Bunun getirdiği özel durumlar var.

Bunların dışında toplumsal yaşamda sosyal adaletin gözetilmesi lazım. Bunun hesabı yapılarak hakların tanınması gerek. Bu olguyu göz ardı ederseniz birilerinin hakkını gözetelim

derken başka birilerine haksızlık yapmanız, hakların gözetilmesi adına olmaz. Özgürlük de olmaz, eşitlik de..

Konuşulanları sınıftakiler pür dikkat dinliyordu. Acaba ne olacak diye merak ediyor ve Hamdullah'a içten içe hak veriyorlardı.

Hamdullah'ın bir an durmasını fırsat bilen Berivan söze karıştı.

— Toplumumuzda yaşayan kadınların durumlarını görüyoruz. Hiçbir hakları ve Özgürlükleri yok. İslam değil mi erkek hegemonyasını perçinleyen, kadını evin içine tıkan, ona çocuk doğuran bir araç olarak bakan?

— Eğer sen İslam'daki kadın haklarını ve Özgürlüklerini tam anlamıyla buseydin şu anda söylediklerinin tam aksini düşünürdün, dedi Hamdullah. İslam'ın kadına verdiği hak ve özgürlükleri anlatmaya başladı:

— İslam; kadını erkeğe ve onların yapacaklarına karşı koruma altına almıştır. İslam'daki kadın haklarına bakıp hakkıyla değerlendirme yaptığınızda bunu apaçık bir şekilde görürsünüz. İslam'ın geldiği dönemlerdeki kadının durumunu incelediğimizde, İslam'ın ne kadar büyük çapta inkılaplar yaptığını görürüz. Şöyle ki; diri diri gömülen kız çocuklarının katledilmesini tamamıyla kaldırması, alınıp satılan kadının bir meta olmadığını, bilakis erkekle aynı durumda olduğunu vurgulaması, yine hukuksal anlamda hiçbir farklarının olmadığını getirdiği ceza hukukuyla ortaya koyması, "Üstünlük ancak takva ilemdir" kaidesini getirerek ne erkeğin kadından ne de kadının erkekten üstün olduğunu belirtmesi, üstünlüğün Allah korkusuyla ölçüldüğünü açık bir şekilde ifade etmesi, insanların; bilhassa erkeklerin kafasındaki üstünlük anlayışını

yıkması..

Öğretmen;

— Peki kadını çarşaf altına alarak, onu eve hapsederek, toplumsal yaşamdan koparmamış mıdır? Buna ne diyeceksin, dedi.

— Başta da belirttiğim gibi eğer sosyal bir varlık-sanız yaşadığınız toplumsal hayatta uymanız gereken bazı kuralların olması lazım. Kaldı ki insanı hayvandan ayıran özellik sadece akıllı olması değildir. İnsanı insan yapan bazı özellikler vardır. Siz bu özellikleri göz ardı edemezsiniz. İnsana has olup da hayvanlarda olmayan ve olması da imkansız olan en baştaki özellikler; şeref, namus, haysiyet, ar, haya, vicdan vs., gibi ahlaki değerlerdir. Siz bu değerleri özgürlük adına hiçe sayarsanız insanı insan olmaktan çıkarır, iki ayaklı hayvan durumuna sokarsınız. Kurallar konduğunda bu değer yargılarının da dikkate alınması lazım. Aksi halde yapılan sadece bir soysuzlaşma olur.

— Peki saydığınız bu değer yargıları ya da ahlaki değerler sadece kadınlara mı hastır?

— Hayır, değildir tabi. Sadece kadın her dönemde tartışılan bir olgu olmuştur. Hep sömürülmüş ve ezilmiştir. Günümüz medeniyeti dediğiniz şey bunu biraz daha ustaca yapmaktadır. Sizce kadının soyulup milyonlarca insana teşhir edilerek reklam aracı yapılması bir hak mıdır? Ya da etini satarak para babalarını eğlendirmeleri onlara tanınmış bir özgürlük müdür? Şaşarım size ki açılıp saçılmaya özgürlük diyorsunuz. Eski çağlarda cariyeler ile Özgür kadınların aralarındaki en belirgin

fark; özgür kadınların daha kapalı, cariyelerin ise açık saçık giyinmeleri idi. Özgürlüğünü kazanan cariyelerin yaptığı ilk iş örtünmektir. Örtü; iffetini muhafaza anlamına gelirdi. Tam bu sırada Merve adlı kız öğrenci söz aldı:

— Ne yani açık olanlara iffetsiz mi demek istiyorsun?

— Hayır hayır, kastım o değil. Sadece bir saptamada bulundum. Bununla şunu anlatmak istiyorum; kadının açılmasını isteyenler, onun yapısında olan ve en fazla kadında bulunan haya duygusunu yok edip, kadının her zaman ve her şartta korumaya çalıştığı iffetini yok etmeyi hedeflemektedir. Bir toplumu ifsat etmenin en kolay ve en etkili yolu budur.

Berivan söze karıştı:

— Neden toplumun fesadı kadından geçiyormuş?

— Çünkü kadın, toplumun anasıdır, Öğretmenidir, ilk terbiye edicisidir. Bundan dolayı zaten toplumları hep o yönden yok etmeye çalışıyorlar. Önce kadının başını açarlar bunu normal gösterirler, daha sonra eteğinin boyunu kısaltırlar, sonra kollarını açarlar. Fitne o şekilde çıkmaya başlar. Bununla beraber haya duygusu da silinmeye yüz tutar. Daha sonra yabancı erkeklerle konuşur, el ele tutuşurlar. Bütün bunlar ona doğal gelmeye başlar ve derken... olan olur. Bugün kötü yollara düşmüş kadınların isteyerek o hale geldiklerini mi sanıyorsunuz? Çoğu yavaş yavaş kandırılıp o çirkef hayata girmişlerdir.

Öğretmen:

— Sebepleri çok basite indiriyorsun gibi, dedi. O tür hayat yaşayanların,

yaşadıkları hayat sadece açılıp saçılmalarından mı kaynaklanıyor; başka sebepleri yok mu yani?

— Var, elbette geri kalan sebepler çarpık düzenin getirdiği ekonomik sorunlar ve insanlardaki değer yargılarının değişmesidir. Bugün medeniyet dediğiniz günümüz yaşantısında kimin eli kimin cebinde belli değil. Berivan tekrar söze karıştı:

— Ne yani şimdi bizim toplum ile burjuva kesimi denilen üst zengin tabakayı aynı kefeye mi koyuyorsun? Bu söylediklerinin bizim toplumumuzda yok olması da mümkün değil.

Hamdullah, Berivan'm bu itirazına tebessüm edip memnun kalmıştı.

— O zengin tabaka deyip de söylemlerimi onlara has kıldığın pişiler de bir zamanlar bu halde değillerdi. Onlar olmasa bile babalan, dedeleri, anneleri, nineleri böylesi bir hayattan çok uzaktılar. Eğer bugün insani değerlerden uzak özgürlük adına her haltı işliyorlarsa, bu onların ahlâki değer yargılarının bozulmasındandır.

— Bizim özgürlük dediğimiz şey bu değil ki. Neden öyle yorumluyorsun? Biz insanlar inandıkları gibi yaşasınlar diyoruz. Bunun senin söylediklerinle bir ilgisini göremiyorum.

— İnsanların ahlaki yapılan inandıkları şeye göre şekillenir. Neye değer veriyorsan onu korumaya çalışırsın. İnsani değerlere önem vermiyorsan onları korumak gibi bir kaygın da olmaz. Senin ananı öldürseler de başını açmaz. Boyu kısa etek giymez. Peki ya sen? Sosyalizm ile anlayışın, fikrin, düşüncen değiştiğinden dolayı ahlaki değerlerin de farklılaşmıştır. Bunun için şu anki yaşam şeklini çok normal görüyor, hatta onunla da kalmayıp bunu kazanılmış bir hak kabul ediyorsun. Eğer şu anda toplumumuzda hâlâ namus, şeref, haysiyet, haya., gibi ahlaki değerler varsa, bu İslam'ın bir ürünüdür. Onu kaldırdığında onlar da kalkar.

Bir ara kısa bir sessizlik oldu. Herkes bir şeyler düşünüyordu. Bilhassa Hamdullah çok şey düşünüyordu. İslam'dan uzaklaştırılan bu gençlerin tekrar özlerine dönmeleri için çalışması gerektiğine inancı daha da artmıştı.

Öğretmen tekrar sessizliği bozdu;

— Peki hoş, güzel de... İslam'ın kadına verdiği haklar nelerdir? Bizim şu anda gördüğümüz toplumumuzda geriye itilmiş, her şeyden mahrum bir kadın portresi var.

— Öncelikle şunu söyleyeyim, toplumumuz yaklaşık olarak bir asırdır İslam'dan ve onun hükümlerinden uzaktır. Siz eğer İslam'ı bütünüyle uygulamazsanız İslam'ın insanlığa getirdiği sosyal adaleti yakalayamazsınız. Bu gün durum budur. Bizim için kıstas şu anki toplumun hayat tarzı değil, İslam'ın insanlığa sunduğu hayat tarzı olmalıdır.

Merve söze karıştı.

— Benim anlamadığım, neden kadın ve erkek eşitliği tam olarak uygulanmıyor? Ya da neden İslam'da kadın ve erkek eşit değildir? Bu sorumu cevaplandırmanızı istiyorum.

— İslam evvela adaleti ön palanda tutar. Her eşiti ık adalet değildir. Bunun için ilk bakışta bazı şeyler kişiye tuhaf gelebilir. İslam hukuksal olarak kadın ve erkeği eşit tutmuştur. Hemen tüm cezalarda eşitlik vardır. Cezalar kesinlikle farklı-laştırılmamıştır. Kadının Özel mülkiyet hakkı vardır. Malını mülkünü kendisi kullanır. İsterse onu işletir, isterse sadaka olarak verir, isterse kocasına ya da bir başkasına bağışlar. Hiç kimsenin bu mala müdahale etme ya da ondan zorla alma dur hakkı yoktur.

Öğretmen Hamdullah'ın sözünü keserek onu zor durumda bırakmak niyetiyle lafa karıştı.

— Madem öyle neden yıllarca kız çocukları okullara gönderilmedi, ilim tahsil etmelerine izin verilmedi? Bu İslam'dan kaynaklanmıyor mu?

— Hayır, kesinlikle İslam'dan kaynaklanmıyor. Kadın aynen erkek gibi ilim tahsil edebilir, ki; Allah Resulü (sav) bir hadislerinde- şöyle buyurmaktadır: "İlim, kadın-erkek her mü'minin üzerine farzdır." Bu konuda İslam'ın hiçbir engelleyici tutumu yok. Bilakis teşvik edici emirleri ve tavsiyeleri vardır. Siz bunu söylerken bugün sırf başörtülü oldukları için binlerce kız okul-okuyamıyor. Hem kız çocukları okula gönderil-miyor diyorsunuz, hem de geldiklerinde onları okullara almıyorsunuz. Bu nasıl eşitlik, bu nasıl okuma özgürlüğü, bu nasıl kadın hakları!..

Öğretmen zor durumda kalmıştı. Hemen sözü değiştirdi.

— O siyasi bir konu. O konu hakkında konuşamam. Yalnız sana şunu sormak istiyorum: İslam'da kadın nasıldır, mesela seçme ve seçilme hakkı var mıdır?

— Evet, kadının seçme ya da seçilme hakkı vardır. İslam'da kadın nasıldır sorunuza kısa kısa cevaplar vererek izah etmek istiyorum. Mesela; İslam'da kadın kocasının değil babasının soy ismini taşır. Allah Resulü (sav) döneminde erkekler nasıl camiye gidip namaz kılmışlarsa kadınlar da aynı şekilde camiye gidip Allah Resulü'nün arkasında namaz kılmışlardır. Cuma namazına gitmişlerdir. Allah Resulü (sav) özel olarak onlara bir gününü tahsis edip onlarla sohbet etmiş, onlara ilim öğretmiştir. İslam kadınlara o kadar önem vermiş ki onların özel hallerinden de -adet ya da lohusalık- bahsetmiş hatta onlara merhamet etmiştir. Namaz her halükarda kılınması zorunlu olmasına rağmen bu özel hallerinden dolayı kadınlara tolerans tanımış, kılmayabileceklerini hatta kazasının bile mecburi olmadığını belirtmiştir. Allah Resulü (as) "Cennet annelerin ayakları altındadır" hadisiyle kadını yükseltebildikçe yükseltmiştir, Berivan atılarak:

— Ama biz şimdiye kadar böyle bir şey görmedik. Erkeklerin tahakküm ve baskılarının dışında tabii ki, dedi.

— Sen beni dinlemiyorsun herhalde ya da anlamak istediğin şekilde anlıyorsun. Ölçü; İslam olmalı, toplumun yaşantısı değil. Diğer bir hadiste Allah Resulü (as) şöyle buyurmaktadır, "Kadınlar Allah'ın size emanetleridirler." Kişilikli, şahsiyetli, doğru, ve haysiyet sahibi hiçbir insan kendisine emanet edilene ihanet etmez. Yanında bulunan emaneti en iyi şekilde korumaya, kollamaya, muhafaza etmeye çalışır.

— Peki neden kadın eve hapsedilmiş çarşafın içine konulmuş, sosyal hayattan koparılmış? Hep ikinci sınıf vatandaş muamelesi görüyor?

— Kadınlar toplumun anasıdır. Bunun gerektirdiği yükümlülükler vardır. Neslin korunması onlara bağlıdır. Siz bu görevleri az mı sayıyorsunuz? Bu asli ve asil görevi daha iyi yapması için ve ona zarar gelmesin diye ağır işlerden uzak tutulmaya çalışılmıştır. Yoksa başta da belirttiğim gibi sosyal hayattan koparılmış değildir. Hem kadın fizyolojik ve psikolojik olarak da bu işe daha yatkındır. Siz bir erkekten çocuk doğurmasını isteyemezsiniz. Çocuk emzirmesini de. Bana kalırsa siz yarın öbür gün neden erkekler çocuk doğurmuyorlar da dersiniz.

Bu sözü üzerine sınıftaki öğrencileri bir gülme tuttu. Kız öğrenciler de gülmekten kendilerini alamamışlardı. Berivan sinirlenmişti:

— Kadın hep itilip kakılıyor. İslam değil mi erkeği kadından üstün tutan? Bunun belirtisi olarak da erkeği değil de kadını çarşaf altına almıştır.

— Öfkelenmene gerek yok. Belirttiğim gibi toplumumuzda kadın itilip kakılmış değil. Birçok ailede evin reisi kadındır. Tüm işi onlar organize ediyorlar. Çarşafa gelince; Allah kadına örtünmeyi onu muhafaza etmek için emretmiştir. Kem gözlere karşı.

Öğretmen müdahale etti:

— Kadının korunmaya ihtiyacı mı var? Hangi çağda yaşıyoruz? Orta çağ değil, 21. yüzyıldayız. Modern medeniyet çağındayız. Kadının korunmaya ihtiyacı yok. Hem çarşaf veya örtü kadını nasıl hir korumaya alıyor?

Hamdullah gülümsedi.

— Kısaca, dedi. Kadın yabancı erkeklerin sözlü ya da fiili tacizlerinden, iftiralarından vs., gibi kadına yönelik olabilecek maddi ve manevi tüm saldırılara karşı muhafaza ediyor. Bugün örnek alman sözde gelişmiş dünya ülkelerinde yapılan birçok istatistiğe göre sözlü ya da fiili tacize uğramayan çok az kadın vardır. Hatta bu kadınlar bu saldırılardan dolayı zamanla dengelerini dahi kaybedip ruhi bunalımlara girmişlerdir. Siz, bugünkü dünya medeniyetinin kadına özgürlük ya da birtakım haklar verdiğini mi sanıyorsunuz? Dünyanın tümüne bakın; kaç tane kadın filozof, dâhi bulacaksınız. Bunlar bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar azdır. Ama vücuduyla ün salmış binlerce manken, şarkıcı, artist vardır. Bu mudur çağdaş medeniyetin kadına verdiği hak ya da özgürlük? Merve heyecanlı heyecanlı sordu.

— Yani örtüyle kadın bu tür saldırılardan uzak mı kalıyor?

— Evet. İslam; kadını örterek, bir elmasın cam fanusta koruma altına alınması gibi koruma altına almıştır. Kadına elmas değeri vermiştir. Bugünkü medeniyet ise kadına cam değeri vermiş; yaptığı ise o camı sadece süslemek olmuştur. Ne yazık ki o süsleme bazı kadınları cezbetmiş olacak ki elmas yerine cam olmayı tercih ediyorlar.

Berivan tekrar söze karıştı:

— Peki neden bir erkek her türlü haltı işlediğinde ona kimse bir şey demiyor da bir kız ya da kadın yaptığında bu namus meselesi yapıp kadın cezalandırılıyor. Bu mudur adalet?

— Hayır, bu adalet değildir. Zaten İslam'ın uygulamaları da bu adaletsizliği yok etmeye yöneliktir. Hem daha önce belirttiğim gibi bizim ölçümüz, kıstasımız, toplumun yaşayış şekli olmamalıdır. İslam'ın belirlediği şekilde olmalıdır, Bu arada zil çaldı. Öğretmen:

— ikinci dersimizde sohbetimize devam ederiz, diyerek sınıftan ayrıldı.

Bölgede yaşayan insanların geleneksel bir İslami yaşantısı vardır. Bu geleneksel yapıdan dolayı İslam'ın sosyal alan ile ilgili yaklaşımı pek fazla bilinmiyor. Bu nedenle de siyasi akımlara karşı pasif kalmıyordu. dur • Romun yeter ki Kur'an susmasın

Ta ki İslam'ın bir hayat ve yönetim metodu olduğu, insanın tüm yaşantısına hükmettiği, bu nedenle İslam'ın hükümlerinin hakim kılınmasının gerekliliğini savunan muvah-hid Müslümanların bir çalışma içerisine girmeye başlamasına kadar. Bu İslami çalışma, bölgedeki siyasal akımlara karşı İslam öğretisiyle karşı koymuş, bu karşı atakla İslam'ın özünün gün ışığına çıkmasını sağlamıştır. Hamdullah da ailesinden aldığı geleneksel İslami anlayışla belli bir, yaşa gelmiş, kişisel farizaların dışında başka bir konuda fikir1 sahibi olamamıştı. Ta ki İslami Cemaatle tanışana kadar. Onlarla tanıştıktan sonra İslam'ın sadece kişisel ibadetlerden oluşmadığını, sosyal, siyasal, ekonomik, hukuksal alanlarda da söz sahibi olduğunu anlamıştı. Emri bil-ma'ruf nehyi anil-münker (iyiliği emretmek kötülükten alıkoymak) kaide-since her Müslümanın üzerine tebliğin farz olduğunu ve İslamsız bir hayatın olamayacağını kavramıştı. İslam'ın diğer yönlerinin de anlatılmasına, gün geçtikçe İslam'dan uzaklaştırılan toplumun tekrar İslam'a döndürülmesine ve Kur'an-ı Ke-rim'in zamanla unutulmaya yüz tutulmaması için camilerde Kur'an dersi vermenin gerekliliğine can-u gönülden inanmıştı. Bunu hayata geçirmenin en iyi yolunun da İslami Cemaatin camilerde başlattığı Kur'an dersi verme çalışmalarına katılmakla mümkün olduğunu görmüş ve camide Kur'an dersleri-* ne bilfiil katılarak bu ulvi vazifede yerini almıştı.

Hamdullah, lise son sınıfta okuyordu. Okuldan sonra da babasının marangoz dükkanında çalışıyordu. Camide Kır'an-ı Kerim dersi verme saatinde ne pahasına olursa olsun işini bırakıp camiye gidiyordu. Çünkü bu Allah Resülü (AS)'m "En hayırlınız Kur'an-ı Kerim öğrenen ve öğreteni nizzir" hadisini en iyi şekilde hayatında uygulamaya koymanın yegane fırsatıydı.

İslam'a olan bağlılığı, helâl ve haramlara karşı gösterdiği itina, gece namazlarına kalkışı, nafile oruç tutması, ağzının hep zikirle meşgul olması, aile içindeki saygı, sevgi, edep ve terbiyesi gibi Özellikleriyle herkesin takdirini kazanmıştı. Ne var ki toplumdaki değer yargılan değiştiğinden "neme lazım" anlayışı, "bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın" düşüncesi; "aman başım belaya girmesin" fikri, rızık korkusu... ailesinin ve onun gibi bu ulvi göreve soyunup gencecik yaşta İslami mücadele içine giren birçok muvahhid genç Müslümanların ailelerinin bu güzel hasletleri görmezden gelmelerine sebep oluyordu.

Bu ortamda sosyalist düşüncüyü savunup toplumu İslam'dan uzaklaştırmaya çalışan, gerektiğinde Müslüman kanı dökmekten çekinmeyen mürted örgüte

karşı verilen mücadele, aralıksız devam ediyordu. Yaraşıra yaklaşık bir asırdır İslam'a savaş açmış, binlerce alimi şehit etmiş, her fırsatta Müslümanları hedefleyerek her türlü saldırıdan geri kalmayan, son olarak camilerde Ku/an derslerinin verilmesine engel olmak için her türlü baskıyı yapan, binlerce genç insanı sırf Kur'an dersi vermelerinden dolayı cezaevlerine tıkan, küçücük çocukları bile yakalayıp işkence etmekten çekinmeyen rejimin baskı ve engellemelerine karşı azimle süren bir direniş vardı.

5- Bölüm

— Fatma sen mi geldin? diye sordu Ayşe Hanım kapının açılma sesini işitince.

— Evet anne benim, dedi Fatma.

Hırkasını askıya aldıktan sonra odasına çekildi. Yatağında biraz uzanıp dinlendikten sonra üzerindeki okul üniformasını çıkarıp elbiselerini giydi. Daha sonra oturma odasına geçip müzik setine çok gürültülü bir kaset koydu. Sesini de yükselterek kanepeye uzandı.

Evin içi bir anda gümbürtülerle dolmuştu. Ayşe Hanım, önce ses çıkarmadı. Belki kısar ümidiyle mutfakta yemek yapmaya devam etti. Sesin kesilmediğini görünce birkaç defa seslendi. Buna rağmen gürültüden duyan olmamıştı. Fatma'nın bulunduğu odaya geldi.

— Kes bu müziğin sesini! Ne bu? Sanki düğün salo-nundasm.

— Kısmıyorum! Sana ne! Sen ne anlarsın ki müzikten?! diye karşı çıktı Fatma.

— Şimdi baban ve kardeşlerin gelecek; yemek için bana yardım et.

— Bana ne! Yapamam, yorgunum! Okuldan yeni geldim bilmiyor musun? İşim yok kalkıp yemek mi hazırlayacağım? Hem zaten sen yapıyorsun, bana ne gerek var?

Bu cevabı üzerine Ayşe Hanım hiddetlendi:

— Bu tavırları nerden öğreniyorsun böyle? Annene karşı gelmeye utanmıyor musun? Okulda size bunları mı öğretiyorlar? Size hiç annenize babanıza saygılı olun denmiyor mu?

— Yoo.. Okulda bunları bize öğretmiyorlar. Hem sana ne okuldan? Sen öğretilmedikten sonra başkalarından niye şikayet ediyorsun? Siz bana okul oku senden başka bir şey istemiyoruz demiyor musunuz? Ee... Alın işte; ben de okul okuyorum! O zaman benden başka bir şey istemeyin.

— Bu zamane gençlerinde terbiye kalmamış ki, dedi Ayşe Hanım. Bizim yanıımızdan çok, dışarıdasınız. Sizi nasıl terbiye edelim. Biz size bir şey söylüyoruz, başkaları size on şey söylüyor. Tabii ki bizim değil onların dediklerini yapacaksınız. Arkadaş çevreniz saygılı olsaydı, siz de olurduunuz, diyerek söylene söylene mutfağa doğru gitti.

Fatma tekrar müziğin sesini açarak dinlemeye başladı. Ayşe Hanım telefonu duymuş olacak ki mutfaktan salona geçti. Çalan telefonu alıp cevapladı. Telefonun diğer ucundaki, Fatma'yı istemişti. Ayşe Hanım tekrar oturma odasına gidip müziği kapattı. Bunun üzerine Fatma;

— Niçin kapattın, bu evde ağız tadıyla bir müzik dinleyemeyecek miyiz? dedi.

— Telefonda seni istiyorlar. Müziğin sesini yükseltmemiş olsaydın telefonun zilini duyardın. Aptal kızım anladın mı?

Telefon sözünü duyunca Fatma;

— Öyle söylesene, diyerek telefonun bulunduğu salona geçti.

— Alo!

— Merhaba! Fatma, ben Çiğdem; ne yapıyorsun?

— Müzik dinliyordum. Tabi annemle biraz atıştık bu yüzden,

— Telefonu odana çek seninle rahat konuşalım, olmaz mı?

— Olur, neden olmasın?

Telefonun kablosu uzundu. Evin telefon bulunmayan odalarına götürülüyordu. Kaç defa babasına ahizesi telsiz gibi taşman telefonlardan almasını istemiş, babası borçlarımız var diyerek almamıştı. Telefonu biraz zor da olsa odasına götürdü.

— Tekrardan merhaba dedi Fatma. Evet daha rahat konuşabiliriz.

— Ya! Bugün işin yoksa bize gel diyecektim, biraz laflarız.

— Kuzum okulda beraberdik ya! Daha ne laflayacağız? Doğru söyle niçin çağırıyorsun?

— İşin doğrusu biriyle buluşacaktım. Senin de gelmeni istiyorum.

— Kim o birisi? Bizim kızlardan biri mi? Onun için mi beni çağırıyorsun?

— Dalga geçmesene! Gelecek misin, gelmeyecek misin?

— Evet, geleceğim de kim olduğunu söyle önce.

— Yaa biliyorsun işte. Hani sana anlatmıştım. Şu...

— Anladım. Tarık'la buluşacaksın öyle mi?

— Evet! Gelecek misin?

— Kız ağabeylerin duyarsa seni keserler valla!..

— Hayır, ne münasebet! Benim ağabeylerim çağdaş insanlar. O tür şeylerde tutucu değiller. Hem zaten kardeşlerine güvenirler. Kötü bir şey yapmayacağımı da bilirler.

— Nereye gideceksiniz? Programınız ne olacak, anlat hele..

— Çay bahçesine gideceğiz. Biraz dolaşıp geri döneceğiz.

— Tarık kızmasın, belki yalnız kalmak istersiniz. Sonra aramıza kara kedi gibi girdi demeyesiniz.

— Yok yok merak etme. Zaten kendisine seni de çağıracağımı söylemiştim. Kendisi de gelebilir dedi. O öyle art niyetli düşünen biri değil.

— Bakıyorum da şimdiden onu övmeye başlamışsın bile.

— Ne münasebet! Dalga geçmeyi bırak da çabuk gel.

— Tamam yemek yiyip geliyorum.

Kızının odaya kapanıp gizli telefon görüşmesi yaptığını gören Ayşe Hanım odaya gelerek;

— Konuşman bitmedi mi? Ne konuşuyorsun öyle? Yine bir şeyler karıştırıyorsunuz değil mi? diyerek kızma çıkıştı.

Fatma:

— Kapatıyorum, annem yine söylenmeye başladı.

Hadi görüşürüz Çiğdemciğim, deyip telefonu kapattı. Annesine dönerek sinirli bir şekilde:

— Ne var, ne oldu yine? Telefonda da mı konuşmayacağım? Her şeye karışmasan olmaz mı? dedi.

Aldırmadı annesi:

— Yemek hazır. Kardeşlerin seni bekliyor. Baban da gelmedi bugün.

Yemek için odadan çıktı Fatma. Sofrada kardeşleriyle hem didişiyor hem de yemek yiyordu. Yemekten sonra annesine döndü:

— Ben çıkıyorum, Çiğdem ile buluşacağım. Derslerimiz var. Onlarda çalışacaktık.

— Bana yardım etmeyecek misin? Sabahtan beri canım çıktı.

— Of anne! Yaptığın ne ki? Yani illa da bir şeyler yaptıracaksın bana. Tamam tamam bulaşıkları yıkar giderim. Ama elimi başka hiçbir şeye sürmem ona göre.

— Sen de kız olacaksın öyle mi? Ben senin yaşındayken evin tüm işlerini yapardım. Anneme hiçbir iş bırakmazdım. Yarın öbür gün evlenirsen ne yapacaksın. Ben mi gelip işlerini yapacağım?

Fatma burun kıvırdı.

— Ben senin gibi eve kapanıp köle olacak değilim. Devir değişti. Evleneceğim adam, hizmetçi tutsun ya da ortaklaşa ev işlerini yaparız.

— Seni alacak adama acıyorum. Allah yardımcısı olsun.

— Ben çıkıyorum. Sen de beni alacak adama acımaya yeter ki kur'an susmasın devam et, deyip Çiğdem ile buluşmak üzere evden çıktı Fatma.

Süslenmişti iki genç kız, yaşları fazla olmamasına rağmen. Televizyonun yanısıra yeni çağdaş anlayış dedikleri gayri Müslimlerin anlayışıyla aşılandıklarından hep özentili ile yaşıyorlardı. Özendikleri toplumlara benzeyelim diye benliklerini yitiriyor, tümünden kişiliğizleşiyor, özendikleri toplumların da seviyesine bir türlü ulaşamıyorlardı.

Öz varlıklarından uzaklaştıkça kendileri de kayboluyor, böylece ne yapacağını bilmeyen, kendilerine özgü yargıları olmayan, düşünemeyen, sadece taklit eden, özenen ve bu özentili sebebiyle hep kendini küçük gören, aşağılık kompleksi ile büyüyen bir nesil oluşuyordu.

Fatma ve Çiğdem beraber Tank ile buluşacakları çay bahçesine doğru ilerlerken bir yandan da laflıyorlardı.

— Kız işi ilerletmişsiniz bakıyorum. Buluşmalar mu-luşmalar neler oluyor?

— Ne bileyim!.. Bizimkisi sadece bir arkadaşlık, başka bir şey değil.

— Bana kalırsa bu pek de masumca bir arkadaşlığa benzemiyor. Gerçi gönül eğlendirmek güzel; ama yine de kendini fazla kaptırma.

— Beni deli mi sandın? Daha yaşım ne ki? Gerçi aşkın yaşı yoktur derler ama...

Bu sözü üzerine güldüler. Bu arada çay bahçesine varmışlardı. Tarık bir masada oturmuş onları bekliyordu. Fatma bir ara Çiğdem'e baktı.

— Kız yüzün kıpkırmızı kesilmiş. Bahse girerim ki kalbin de güm güm atıyor. Elini göğsüne koy da kalbin dışarı fırlamasın.

Çiğdem, "dalga geçme, bize bakıyor" diyerek Tarık'ın bulunduğu masaya doğru ilerledi. Kızları gören Tarık ayağa kalkıp onları karşıladı. Çiğdem;

— Merhaba Tarık, diyerek elini uzattı.

— Merhaba, hoş geldiniz, dedi Tank. Tokalaştılar.

Tarık kızlarla aynı okulda, ama başka bir sınıfta okuyordu. Babasının işi dolayısıyla bölgeye kaç yıl önce gelmişti. Orta boylu, esmer, kilolu, yapısıyla fazla ilgi çekici olmasa da Çiğdem'in kalbini çelmesini bilmişti. Babasının sol görüşlerinden etkilenmiş, okuduğu Marks, Lenin vb., düşünür ve sol liderlerinin kitaplarıyla ve katıldığı sol görüşlü bir örgütün öğretileriyle tam bir sosyalist olmuştu. Okuldaki sosyalist görüşlü milliyetçilik söylemlerinde bulunan grupla diyalogu vardı. Her sosyalist gibi İslami değer yargılarına karşı tarifsiz bir nefret içinde olup her fırsatta saldırmaktan geri kalmıyordu. Aslında Çiğdem'e karşı fazla ilgi duymuyor; sadece gönül eğlendiriyordu. Kurduğu arkadaşlık vasıtasıyla onu fikren değiştirip kazanmak ve aynı zamanda da güzel vakit geçirmek istiyordu. Ama Çiğdem'e, kendisini sevdiğini her fırsatta söylemekten de geri kalmıyordu.

Kızlar oturduktan ve hal hatır faslından sonra, Tarık bir şeyler ısmarladı. İkram edilenler içilirken bu arada sohbete daldılar. Onlar hararetili hararetili konuşup arada bir de kahkaha atarken uzaktan bir çift göz onları izliyordu. Onları izlerken; "Aman Allah im toplumumuzun değer yargılan ne kadar da değişmiş!" dedi. Müslüman bir toplumda yaşamamıza rağmen neler oluyor. Bu toplum değil mi ki İslam için sayısız şehit vermiş. Çok değil yarım asır Önce Şeyh Sa'id bu toplumun bağrından çıktı. Kıyam etti ve binlercesiyle beraber şehit oldu. Şimdi ise neler görüyor ve nelere şahit oluyoruz. Anne-babaları, kendileri Müslüman olan şu gençlerin yaptıkları... Yaşamları bir Müslüman'dan çok bir Avrupalıya benziyor. Bu anne ve babalar, ya bu gençler, ya RabbiL ne yüzle karşına çıkacaklar? Sana nasıl cevap verecekler? Resulünün yüzüne nasıl bakacaklar? Ya şehit düşmüş dedelerinin, babalarının, amcalarının yüzüne nasıl bakacaklar?

Ya Rabbi! İslam'dan ne kadar da uzaklaşmış. Bu toplum değil miydi namusu için gözünü kırpmadan canını veren? Maraş'ta, Fransızların başörtüye el uzatmalarından dolayı "Sütçü İmamlar" kıyam etmemiş miydi? Ama şimdi erkekli kızlı toplantılar, gezmeler, tenhalar da yalnız kalmalar... "küfür çok çalışmış hem de çok" dedi kendi kendine. Müslüman bir toplum olmamıza ve birçok adet ve geleneklerimiz İslami olmasına rağmen yavaş yavaş uzaklaştır ılıyoruz. Önce kızlarımızın, kadınlarımızın başını açtılar, sonra bacaklarını. Derken namazdan da uzaklaştırdılar insanlarımızı. Helâl-haram tanımaz oldular. Öyle ki haram da neymiş diyecek duruma geldiler. "Allah'ım çok çalışmamız lazım" diye düşünürken karşısındaki kızlardan birini tanıdı Hasan. Evet evet bu oydu. Şükrü amcanın kızı Fatma. Ne kadar da büyümüştü. Yıllarca komşu kalmışlardı. Babaları iyi dosttu. Daha sonra başka eve taşındıklarından ayrılmışlardı. Çoktandır görmemişti Hasan. Ne Şükrü Beyi ne de kızı Fatma'yı. Fatma da birkaç kez karşı tarafta oturan genç adama bakmış; ama çıkaramamıştı.

Tanıdığından emindi. "Peki nerden" diye düşündü. Eskilerden olsa gerek diyerek hafızasını yoklamaya başladı.

Aman Allah'ım. Evet bu oydu. Mecit amcanın oğlu Hasan. Nasıl tanıyamamıştı. Oysa yıllarca komşu kalmışlardı. Çocuklar onu dövüklerinde Hasan abisinden yardım istemişti.'-Onu gördüğüne çok sevinmişti Fatma. Hemen kalkıp Hasan'm yanma gitti.

Genç kızın kendisine doğru geldiğini fark eden Hasan onu görmemiş gibi davranmaya çalışarak Önündeki gazeteyi karıştırdı. Fatma'nın, "Merhaba Hasan Abi" sesiyle dalmış gibi görüldüğü gazeteden sıyrıldı.

— Merhaba... dedi Hasan.

— Beni tanıdın mı? Ben Fatma.

— Evet tanıdım.

Fatma bu cevabı alınca elini uzatıp tokalaşmak istedi. Ama Hasan elini uzatmayınca bir müddet eli havada kaldı. "Acaba dargın mı?" diye düşündü Fatma. Bunun için mi elimi sıkmadı?

Fatma utanmıştı; ama sormadan da edemedi:

— Elimi sıkmadın, dargın mıyız?

— Hayır dargınlıktan değil. Abdestliyim ve hem de yabancı bir kızın elini sıkma dinimizce caiz değil. Bile bile bu haramı işleyemem.

— Öyle mi? deyip devamla; E, Hasan abi nasılsın iyi misin? Okulu bitirdin mi? diye sorular sorup sohbet etmek isteyen Fatma'ya Hasan;

— Hamd olsun iyiyim. Üniversitede okuyorum. Kusura bakma gitmem lazım, diye cevap verdi.

— Biraz otursaydık, ne acelen var? Eski günlerden konuşurduk., dedi Fatma,

— Kusura bakma yabancı bir kızla hem de tek başıma bir yerde oturup konuşmam inancıma uygun değil. Annene ve babana selam söylersin, deyip hızla uzaklaştı.

Arkasından bakakalmış Fatma. Çok tuhaf davrandığını düşünüyordu Hasan'm. Elini sıkmayı, yalnız oturmayı haram sayıyordu. Konuşurken yüzüne bakmamıştı. Bu düşünceler içinde masasına geri döndü.

— Hayrola, kimdi o? diye sordu Çiğdem.

— Eski bir tanıdık, dedi Fatma.

— Neden soldun öyle bir anda? Kötü bir şey mi oldu? Sana kötü bir şey mi söyledi?

— Hayır, yok bir şey. Sadece eski günleri hatırladım, o kadar...

6- Bölüm

Hacı Abdullah gece yarısı uyanmış. Gecenin sessizliğinde karanlık odada Rabbinin huzurunda durmuş, namaz kılıyordu.

Yeni emekli olmuştu. Yıllarca yoksulluk çektikten sonra bu işe girmişti. Yıllar sonra özel şirketteki çalışma süresini doldurmuş, daha sonra yıllardır yaşadığı kiracılık hayatından kurtulmak için kooperatif işine girmişti. Nihayet emeklilik

parasını da aldıktan sonra bir ev satın almıştı. Yaklaşık bir hafta olmuştu bu eve taşınalı. Evi kendisine bahşettiği için Allah'a hamd ediyordu. Aslında daha önce-leri de alabilirdi. Ama o parasını daha çok İslam yolunda harcıyordu. Genelde İslami Cemaat'e infak ya da sadaka olarak gelirinin ihtiyaçlarından arta kalanını veriyordu.

Yedi çocuğu vardı Hacı Abdullah'ın. Dört erkek üç de kızı. Hepsine İslami terbiye vermek, onları Allah ve Resulünün istediği şekilde yetiştirmek için çok uğraşmış, bunun da semeresini almıştı. Çocuklarının hepsi İslami mücadelede yerlerini alan kimselerdi. Muvahhid gençlerle omuz

omuza üzerlerine düşeni yapıyorlardı. Bunları gördükçe Allah'a hamd ediyor, şükrünü eda etmek için Allah'ın emirlerini yerine getirmeye çalışıyordu. Yirmi seneden fazladır gece ibadetlerini hiç kaçırmamıştı. Tadı başkaydı gece karanlığında kılman namazların, yapılan duaların, okunan Kur'an-ı Kerim'in, cevşenin, zikirlerin, yapılan tövbe ve istiğfarların... Kalbe etkisi bambaşkaydı bu saatlerin.

Bir hışırtıyla kendine geldi Hacı Abdullah. Arkasına dönüp baktığında kızı Hatice'yi gördü. O da gece namaz kılmak için kalkmıştı. Çocuklarının beşincisiydi Hatice. Çok severdi onu; çünkü o, çok utangaç, edepli, uysal, abide, İslam'a aşık, terbiyeli bir kızıydı. Namazı çok severdi Hatice. Genellikle gece namazlarını kaçırmazdı. Çok küçük yaşlarda örtünmüş, evin içinde bile başörtüsünü açmaz, "Başörtüm olmadığında kendimi elbisesiz hissediyorum" derdi. Çokça Kur'an okur, kitap okur, okuduklarını ilk başta kendi uygular, daha sonra arkadaşlarına ya da çevresindeki diğer tanıdıklarına anlatırdı. O da babası gibi İslami mücadele veren muvahhidlerle beraber İslami mücadele saflarında yerini almıştı. Küçük çocuklara Kur'an-ı Kerim dersi vermek için camiye gidiyor ve üzerine düşeni yapıyordu.

Hatice son rekâtı da kılmış, dua ediyordu. Sessizlik her tarafı örtmüş tam bir sükunet olmuştu. Rabbiyle mülakattaydı Hatice. Karanlığın çöktüğü, tüm canlıların uykuda olduğu, sadece hiç uyumayanın hep uyanık kaldığı bir vakitte uyanmak, alemlerin Rabbi ile yalnız kalmak, sohbet etmek, dertleşmek, fısıldaşmak, teslim olmak bambaşka bir duyguydu. Ancak sevgilisiyle yalnız tenhada kalmak isteyenler anlayabilirdi bunu. "Keşke herkes tadabilse bu duyguyu" diye geçirdi içinden Hatice. "Ne olurdu sanki insanlar, insanlara kulluk edeceklerine birkaç kuruş için el pençe duracaklarına, rızk korkusundan imanlarını satacaklarına, Allah'a yönelseler, ondan isteseler, ona dayansaîar, ona gü-venseler.. O ki tüm alemleri yaratmış, küçüğüne büyüğüne tümüne rızk vermiş. Neden insanlar ondan değil de hiçbir şeye gücü yetmeyen, hatta kendisinden kan emen sivri sineğe ve gözle görülmeyen bir mikrobun onu hastalandırmasına dahi engel olamayan kendileri gibi insanlara kul köle oluyorlar? Neden, neden, neden?" diye iç geçirip gözyaşlarına boğuldu Hatice.

Gözyaşları ile Rabbine yalvarıyordu:

"Ya İlahi! Küfrün, zulmün, vahşi Yahudi'nin zulmüyle inleyen mazlum Filistinli kardeşlerimize yardım et. O şanlı direniş ve mücadelelerinde onlar* muzaffer ve

İslam düşmanı Siyonistleri kahr-u perişan et. Peygamberler şehri Kudüs'ü necis Yahudi'nin çizmeleri altından kurtar. Bizlere Kudüs'ün kurtuluşunu tez zamanda göster. Çeçenistan, Keşmir, Afganistan, Türkistan ve ismini bilmediğim; ama zalimlerin, kafirlerin vahşi ve canilerin saldırıları altında inleyip, her türlü işkence ve katliamlara uğrayan muvahhid, mazlum, abid kardeşlerimize yardım et. Onları muzaffer kıl. Kalplerimizi kaynaştır. Zalim ve tağutları zulüm ve tuğyanlarında boğ!

"Başörtülerini muhafaza etmeye çalışan ve senin emrini hiçbir şeye değişmeyen iffet, ar, namus abideleri olan mazlum kardeşlerimize yardım et. Onların azmini, kararlılığını, tavizsizliğini arttırdıkça arttır. Başörtülerini açmaya çalışanları Ben-i Kaynukaları kahrettiğin gibi kahret. Kardeşlerimizle kalplerimizi kaynaştır. Aramızdaki sevgi bağlarını güçlendir. Mazlum İslami cemaatimize yardım et Allah'ım!...

O bu dualarla meşgul olurken bir memlekette Müslümanların yaşadığını gösteren en büyük nişane olan ezan sesi duyuldu.

Ezanın okunması ile evin diğer sakinleri de kalkıp tek tek abdest aldılar. Cemaat oluşturmak üzere odada bir araya geldiler. Sünnetlerini kılıp farzı eda edecekleri esnada evin küçüğü Selman:

— Ben de kılacam, beni bekleyin, abdest alıp geleceğim, deyip koştu. Bu sözü üzerine hepsi gülüşüp onu beklediler.

Selman evin küçüğü olup henüz 4 yaşındaydı. Onun da katılımı ile namazlarını kılıp tesbihatlarını yaptılar. Kur'an-ı Kerim okumasını bilenler Kur'an-ı Kerim okumayla meşgul oldular. Güne böyle başlamışlardı.

'Zeynep Hanım ve Hatice erkenden uyanmış, kahvaltıyı hazırlamakla meşguldüler.

— Kızım! Babanı ve ağabeylerini uyandır. Onlar abdest alıp sünnetlerini kılana kadar kahvaltı hazır olur.

— Peki anne gidiyorum.

Herkes uyanmış, Duha (Kuşluk) sünnetlerini kılmış, kahvaltı yapılırken de tatlı bir sohbet başlamıştı.

— Kızım! Kur'an dersi nasıl gidiyor? Öğrencileriniz çoğalmış mı?

— Elhamdülillah baba. Biz üzerimize düştüğü şekilde gidiyoruz. Eskiye göre öğrenciler çoğalmış. Onlara en iyi şekilde ders vermeye çalışıyoruz. Bunun dışında İslam'ı da anlatıyoruz. Hazreti Peygamberimiz (as)'in hayatını bilhassa anlatıyoruz. Müslüman bir toplumun çocuklarının peygamberinin hayatını bilmemeleri bizim için utanılacak bir şey. Bunun için onlara anlatmaya çalışıyoruz.

Hacı Abdullah, derin bir of çekti.

— Babam anlatırdı hep. Derdi ki: "Oğlum, bu Kur'an-i Kerim'in kıymetini bilin. O Allah'ın insana gönderdiği en büyük kitaptır. Bir zamanlar bu memlekette bu kitabı okumak en büyük suçtu. Camiler kapatılıp ahıra dönüştürüldü. Alimler idam edildi. Sürgün edilip işkencelerden geçirildi. Yıllarca ezan susturuldu. Ya da Türkçeleştirildi.

O 'dönem İslam alimleri Kur'an-ı Kerim'in unutulmaması için, gizlice ahırlarda ders vermek zorunda kaldılar. Ders verdikleri duyulduğundaysa ya yakalanıp işkence görüp hapse atılıyor, ya da mahkum olup yerlerinden yurtlarından oluyorlardı. Sırf Kur'an unutulmasın diye rriğara-larda gizlice Kur'an öğretiyorlardı. Çok zorluklar yaşandı çok... Bunun için bu günlerin kıymetini bilin. Çocuklarınıza Kur'an-ı Kerim'i öğretin. Bilin ki bu Kur'an-ı Kerim'in unutulmaması için çok şehid verilmiş, çok canlar yanmış, çok gözyaşları dökülmüş"

Hacı Abdullah bunları babasının dilinden anlattıktan sonra sustu. Bir süre derin bir sessizliğe gömüldü ev. Herkes yaşanmış o acı tabloları hayal edip zihninde canlandırmaya çalışıyordu. Nasıl olurdu İslam ülkesinde böylesi bir zulüm, baskı... Aman Allah'ım!... ne acı... Ama olmuştu. İnşaallah bir daha olmaz diye içlerinden geçirdi hepsi.

Hatice iç geçirerek sessizliği bozdu.

— Ya baba, görüyor musun? Bu gün devir ne kadar değişmiş. Biz, gönüllü olarak Kur'an dersi vermek için camiye gidiyor, hatta evleri ziyaret edip çocuklarını camiye göndermelerini istiyoruz. Buna rağmen tam anlamıyla kimse göndermiyor. Oysa ki çekilen acıların üzerinden fazla bir zaman da geçmiş değil.

Hep suskun kalan Hüseyin söze karıştı:

— Bizler, Müslüman olmamız hasebi ile yükümlülüklerimizi yerine getirmek zorundayız. Bu halkın çocuklarına Kur'an dersi vermek boynumuzun borcu. Bu halk çocuklarını camiye gönderir. Sadece çekindikleri birileri var. Görmüyor musunuz, bir taraftan mürted örgüt ve yandaşları, diğer taraftan rejimin polisi sırf camilerde Kur'an-ı Kerim dersi verilmemesi için ellerinden geleni yapıyorlar. Buna rağmen hamd olsun, yine de binlerce çocuk camilerde Kur'an-ı Kerim dersi okuyor.

— Camiler, İslam'ın mektepleridirler çocuklar. Haz-reti Resulullah (as) Medine'ye ayak basar basmaz, yaptığı ilk iş; bir cami inşa etmek olmuştur. Çünkü cami mü'minle-rin bir araya gelip, tek vücut şeklinde Allah'a yönelip ibadet ettikleri mekandır. Camiler bu gün Kur'an-ı Kerim okunup öğrenilecek, İslami terbiyenin verileceği yerdir. Okullarda İslami ilimler öğretilmiyor. Şayet okullarda öğretilmiş olsaydı, belki bu anlamda camilere ihtiyaç kalmazdı. Ama bu gün böyle bir şey söz konusu değil. Kaldı ki İslam tarihinde en önemli alimler, bilim adamları, fikir adamları, mutasavvıflar -örneğin; Mevlana, Şeyh Abdulkadir Geylani, İmam Gazali- gibi büyük şahsiyetlerin çoğu camilerin bünyesinde bulunan medreselerde yetişmişlerdir. Allah hepsine rahmet etsin.

Camiler ilim yuvalarıdır. Bugün ise sadece namaz kılınan, kılındıktan sonra da kapılarına kilit vurulan resmi daireler haline getirilmişlerdir. Camilere eski fonksiyonlarını kazandırmak ve toplumun çocuklarına Kur'an-ı Kerim dersi vermek için İslami cemaat tüm mesaisini harcıyor ve bu uğurca başına gelen tüm baskılara direniyor.

Hatice babasının anlattıklarından duygulanmıştı.

— Baba, İslami mücadeleye gönül vermiş tüm genç kızlar okrak, üzerimize düşeni yapacağız. Kur'an-ı Kerim öğretmek gibi ulvi bir görevi en iyi şekilde yerine getirmek için elimizden geleni ardımıza koymayacağız. Bu konudaki baskılar bizi yıldıramayacak inşaallah.

Kahvaltı bitmiş. Hacı Abdullah ve Hüseyin beraber evden ayrılmışlardı. Hatice de annesine yardım edip ev işlerini bitirdikten sonra çarşafını giymiş, çıkmaya hazırlanıyordu.

— Anne ben camiye gidiyorum. Çocuklar gelmeden Önce ders verilecek yerin temizliğine yetişmem lazım. Diğer arkadaşları yalnız bırakmak olmaz.

— Çok iyi olur kızım. Aferin, böyle duyarlı ol işte. Allah yolunda hizmet etmek kadar insana kâr getiren başka bir şey yoktur. Ve yapılan işler severek yapılmalıdır. Çocuklara iyi davranın. Onları sevin ki onlar da sizleri sevsinler, diyerek hem memnuniyetini dile getirdi, hem de kızma yol gösterdi Zeynep Hanım!

— Biliyor musun anne, İslam cemaati bize çocukları sevmemizi, onları dövmememizi, yanlış yaptıklarında onlara şefkatle yaklaşıp yanlışlarını anlatarak doğruyu göstermemizi, onlara İslam'ı ve İslami hayatı sevdirmemizi, bunu da önce kendi hayatımızda uygulamamızı, çocuklara ahlakımızla, konuşmamızla, edebimizle, hayamızla, ibadetlerimizle, birbirimizle olan ilişkilerimizde saygı ve sevgimizle örnek olmamızı her fırsatta anlatıp dile getiriyor. Çünkü diyorlar ki: "Biz yapmadıklarımızı başkalarına diyemeyiz." Gerçekten de anne, bize bu güzel şeyleri anlatıp, yol gösteren Müslümanlar ile beraber olmak çok güzel.

Muvahhid Müslümanların tavsiyelerinin küçük bir kısmını bir çırpıda annesine anlattı Hatice. Bu duygularla evden çıktı.

Camiye doğru giderken zihninde çocuklara vereceği Kur'an-ı Kerim dersini ve anlatacağı Peygamberlerin hayatını düşünüp tasarlıyordu. Bu düşünceler içinde camiye girdi. Ders verdikleri camide bayanlara ayrılan yerin temizliği için hazırlık yaparken, arkadaşları Zehra ve Sümeyye de geldiler. Sümeyye:

— Esselamu aleykum, deyip arkadaşını Allah'ın selamı ile selamladı.

— Ve aleykumusselam ve rahmetullahi ve berekatu-hu deyip selamı daha güzeli ile karşıladı Hatice.

Hemen musafaha edip hal hatır sorduktan sonra odayı temizlemeye başladılar. Bu arada kız çocukları yavaş

yavaş gelmeye başlamışlardı. Her gelen öğrenci yerine oturup dünkü dersi tekrar etmeye başlıyordu. Yavaş yavaş cami, yaşları altı ile on yedi arasında değişen öğrencilerin Kur'an-ı Kerim okuyuşları ile dolmuştu. Hatice bir an öğrencilere bakarken düşündü:

"Ya Rabbi ne kadar güzel bir tablo, senin kitabını öğrenmek isteyen şu güzel insanlar, onların okuyuşları, o birbirine karışan sesleri dünyanın ,en güzel şeyi. O kadar güzel ki anlayıp, kavrayan için cennet kadar güzel."

Dalgınlığını fark eden Zehra sordu.

— Hayrola Hatice, daldın; bir sorun mu var?

— Hayır! Hamd olsun bizim tek sorunumuz devamıdır. Bir an bu güzel çocuklara baktım. Bu sahne bu tablo hiç bozulmasın, dünyanın tüm çocukları gelip Kur'an-ı Kerim okusun istedim.

— Bize böylesi bir görevi bahşeden Allah'a ne kadar şükretsek azdır. Şu anda biz de bazıları gibi evde ne idüğü belirsiz bazı dizilerin karşısında oturup o pislikleri seyrediyor ya da namahrem erkekler ile çay bahçelerinde fısıldaşıyor olabilirdik. Allah'a hamd olsun ki bizi o çirkeflikten korudu ve bu güzel, ulvi görevi bahşetti.

— Geçenlerde eski mahallemizden bir arkadaşımı gördüm, dedi Zehra. Açılıp saçılmıştı. Dar bir pantolon giymişti. Üstünde kolsuz bir tişört vardı. Saçını da kuaförde yaptırıp dünyanın boyasını sürmüştü. Ben çarşafli olduğum İçin beni tanıyamadı. Ona seslenip kendimi tanıttım. Hal hatır sorduktan sonra kendisine:

— Ne bu hal kız, sana yakışıyor mu bu şekilde giyinmek? dedim. Bunu söyleyince o;

— Ne varmış halimde, özgür bir ülkede yaşıyoruz. İstedigimi giyerim, dedi. Ben de ona;

— Hayır eğer Müslüman sak istedigimizi giyemeyiz. Bizim giyinmemiz gereken elbise şeklini İslam belirlemiştir. Ayıp değil mi daracık pantolon giymişsin? Üstüne de dar bir tişört. Yüzün ise boya tahtasına dönmüş. Söze gelince hepimiz Müslümanız diyoruz. İş amele gelince bir Müslü-mandan çok bir gayri Müslim gibi yaşıyoruz. Senin bu giyim tarzın İslam'ın neresinde var? Hem sen o kadar çirkin misin ki kendini güzel göstermeye çalışıyorsun? Bunu söylediğimde o da:

— Ne münasebet, hangi çağda yaşıyoruz ki kara çarşafa bürüneyim? Bu çağda böyle giyim tarzı olur mu? dedi.

Ben de ona:

— Bak kardeş! Bizler Müslümanız, Allah'a ve Peygambere inanmış insanlarız. Bunun için yapmamız gereken görevler var. İman, sadece dil ile olmaz. Biri gelip sana ben uçuyorum derse ve bunu sana göstermezse ona inanır mısın? Hayır, neden? Çünkü uçtuğunu görmemişsin de ondan. İşte bunun gibi biz de Müslümanız dediğimizde, eğer İslam'ın dediği gibi yaşamıyorsak başkalarını Müslüman olduğumuza inandıramayız.

İnancımızın delili olmalı. Bu deliller de: Allah'ın emrettiği şeyleri yapmak ve nehyettiği şeyleri yapmamaktır. Allah bize namaz kılmanızı, oruç tutmanızı, harama bakmanızı, yalan söylememenizi, örtünmemizi, kâfirlere benzemememizi emrediyor. Bu emirleri yerine getirmek zorundayız. Getirmediğimiz zaman yalan söylemiş oluruz.

Bak! Avrupalılar Hıristiyan. Onlar açılıp saçılıyorlar. Eğer biz de onlara benzersek onlardan ne farkımız kalır? Halbuki biz Müslümanız, onlar Hıristiyan. Bunun için aramızda büyük farklar var. Bunların en başında kadının örtünmesi geliyor. Allah Kur'an-ı Kerim'de bunu emrediyor. Peygamber (sav) bunu emrediyor. Biz Müslüman olarak onların emrettiklerini yapmak zorundayız." şeklinde kendisiyle konuştum. Çok mahcup oldu. Hatta utandı.

Sürrveyye konuşma ihtiyacı hissetti:

— Toplumumuz İslam'dan yavaş yavaş uzaklaştırılıyor. Küfür sadece bir koldan saldırmıyor. Kimi kavmi, ırkçı söylemlerle toplumu etkileyip onlara sosyalizmin ideolojisini, kimi de Avrupai hayatı aşıyor. Halkımız ise cahil bırakılmış. Mazlum halkımızın bu yönünü kullanarak onlara fark ettirmeden İslam kaidelerini aralarından kaldırıyorlar.

Bugün memleketimizde, çevremizde bulunan insanların anneleri, babaları, dedeleri, nineleri hep namazlı niyazlı. Oysa çocukları İslam'dan uzaklaşmış durumda. O kadar ustaca çalışıyorlar ki cahil bırakılmış halkımızı çok rahat kandırıyorlar. Açıkta İslam'a saldıramadıkları için çeşitli hilelere baş vuruyorlar. Bakın bir ara şöyle diyorlardı: "Toprağımız namusumuzdur. Namusumuz esaretten kurtulmadıkça namaz üzerimize farz değil." Oysa ki namus mefhumunu insanlara veren İslam'dır. İslam kalktı mı namus mefhumu da kalkar. İnsanlara namaz kılmayın diyemiyorlar, bu tür hilelere baş vuruyorlar. Oysa ki savundukları sosyalizmde namus diye bir şey yoktur. Kadın bile ortak maldır.

Diğer yandan mevcut rejim çağdaşlık adı altında tamamıyla Hristiyanların yaşam tarzını topluma benimsetmek istiyor. Televizyonlarda her türlü pislik var. Gazetelerde de aynı şeyler mevcut. Okullarda hep onların öğretileri var. Her şeyleri ile İslami yaşantıyı toplumdan kaldırmak için çalışıyorlar.

Sohbetlerini gören Hatice çocukların tümünün geldiğini onlara haber vermek için yanlarına sokuldu.

— Sohbetinizi bölmek istemezdim; arna öğrencilerin tümü hazır. Artık ders verme zamanı. Sohbetinizi başka zamanda tamamlarsınız.

Üç arkadaş beraber öğrencilere ders vermeye başladılar. Öğrencileri üç guruba ayırıp tek tek onlarla ilgilenmeye; önceki derslerini dinledikten sonra yeni bir ders vererek onlara belletene kadar sabırla, tatlı dille, yumuşak davranarak, anlatmaya başladılar. Yeni derslerini verdiler. Anlamadıkları yerleri defalarca tekrar ederek, sıkılmadan öğretmeye çalışıyorlardı. Böyle sabırlı, yumuşak, tatlı dilli olmaları öğrencilerinin başarısını da arttırıyordu. Aynı zamanda da aralarında bir sevginin oluşmasını sağlıyordu. Öyle ki üzgün ya da sıkıntılı gördükleri öğrencileri ile çok yakından ilgileniyor, onların sıkıntılarını paylaşıyor, gerektiğinde yol gösteriyorlardı.

Ders bitmiş sıra günün sohbetine gelmişti. İslam Cemaatinin tavsiyesi Kur'an-ı Kerim dersinden sonra 15-20 dakikalık bir sürede, İslam tarihinden bir kesitin hikaye edilmesi idi. Konuyu bugün Hatice hazırlamıştı. Hazreti Adem (as)'in hayatını anlatacaktı. Öğrenciler kısa bir teneffüs yaptıktan sonra tekrar pür dikkat Hatice'ye bakıyordu. Hatice besmele çekip kısa bir sûre okuyarak Allah'a hamd-u sena ettikten, Hazreti Resulullah (as) 'a selat ve selam getirdikten sonra başladı konuyu anlatmaya:

— Yüce Allah meleklere: "Ben yeryüzünde bir insan yaratacağım" dedi ve Hazreti Adem'in yaratılış kıssasını anlatmaya başladı.

Öğrenciler anlatılanları pür dikkat dinliyorlardı. Hatice acele etmiyor, mümkün mertebe konuyu çocukların anlayacakları şekilde hikaye edip anlatmaya

çalışıyordu.

— Allah ona bazı şeyler öğretti. O da o öğrettiği şeyleri ezberledi Daha sonra Allah ona "Adem" ismini verdi. Meleklerle, Adem'e secde edin diye emir verdi. Tüm melekler secde ettiler. Ancak Şeytan etmedi.

— Hocam! Şeytan da melek miydi? şeklinde Öğrencilerden biri soru sordu.

— Hayır, o melek değildi. Ama çok ibadet ettiği için onların derecesine yükselmiş, onlarla beraber kalıyordu. Şeytanın adı "İblis"tır. İblis, Adem'e secde etmediğinde Allah ona sordu: "Niçin secde etmiyorsun?" İblis; "Beni ateşten yarattın, onu çamurdan, ben ondan üstünüm. Onun için ona secde etmeyeceğim" deyince Allah; "Defol, çık oradan, sen artık koyulmuşlardansın" dedi. Böylece onun adı Şeytan oldu. Şeytan da dedi ki: "Ya Rabb, sen bana kıyamete kadar ömür ver. Ben de Adem ve çocuklarına düşman olup, onları yoldan çıkaracağım. Onları cehennemlik yapacağım" diyerek insana düşman oldu.

Bir başka Öğrenci;

— Hocam! Şeytan, Allah isyan etti. Onun emrini yapmadığı için cehenneme girecek değil mi? diye sorunca Hatice:

— Evet, dedi. Biz de onun emirlerini yapmazsak cehenneme gireriz. Daha sonra Allah, Adem'i cennete koydu. Çok güzel bir yerdi orası... diyerek Hazreti Adem'in kıssasını anlatmaya devam etti. Bir müddet sonra kıssayı tamamlamadan kesti Hatice.

— Hocam daha sonra ne oldu, anlatır mısın?

Hatice;

— Devamını yarın anlatacağım. Dinlemek isteyenler yarın muhakkak gelsinler, dedi. Öğrencileri merak içinde bırakıp ertesi gün gelmezlik yapmamaları için tedbirini aldı.

Öğrenciler dağılıp gittikten sonra bulundukları yeri iyice temizleyip oradan ayrıldılar. Yolda giderlerken arkadan:

— Hatice, Hatice! diye ses duydu.

Hatice arkasına dönüp baktığında... Aman Allah'ım! Gözlerine inanamıyordu. Bu da kim?

7- Bölüm

— Ayşe nerede kaldı çekiç. Bulamadın mı hala? diye seslendi Şükrü Bey.

Yeni evlerine taşınmışlardı. Yaklaşık iki senedir evin iç dekoru ve borçları ile meşgul olduklarından ancak eve taşınabilmişlerdi. Çok güzel bir ev olmasını istemişti. Bunun için tüm imkanlarını seferber etmiş, evin iç dekorunu müteahhide bırakmamıştı. Bu sebeple yaklaşık iki sene beklemişlerdi.

Şükrü Bey ve Ayşe Hanım bu ev için yememiş, içmemiş, para biriktirmişlerdi. İstedikleri gibi bir ev olmuştu. Gerçi daha güzeli olabilirdi; ama şimdilik imkanları buna yetiyordu.

Eve yeni taşınmanın telaşını yaşıyorlardı Şükrü Bey ve ailesi. Tam bir koşturmaca içinde idiler. Yeni mobilyalar, perdeler, yatak odası vs...

almışlardı. Yeni aldıkları eşyalar henüz gelmemiş olduğundan evi tam olarak kuramıyor, sadece ufak tefek işleri halletmeye çalışıyorlardı.

— Ayşe! Nerede kaldın, dedim. Çekici hala bulamadın mı?

— Tamam, arıyorum, bulduğumda getiririm. Fatma, Fatmaaa! Kilerdeki eşyalara bir bak. Belki çekiç oradadır.

— Bana ne!., kendin bak!., benim işim var.

— Ah şu kızıdan çektiğim. Kafama taş vur desem, al kendin vur diyecek. Ya Rabbi! Şu kıza biraz akıl ve terbiye ver.

Bir yandan mırıldanıyor, bir yandan da çekici aramaya devam ediyordu. Ayşe Hanım.

— Baba al, diyerek çekici uzattı Ali.

Zilin çalması ile kapıyı açtı Fatma. Gelenler mobilya mağazasındandı. Siparişleri getirmişlerdi.

— Baba! Eşyalar gelmiş. Seni çağırıyorlar.

Şükrü Bey işini yarım bırakarak kapıya geldi. Eşyaları dikkatli ve yavaş yavaş getirmelerini tembih etti.

— Ayşe! Bak eşyalar gelmiş. Gel de nerelere konulacağını söyle. Arkadaşlara yardımcı olalım.

Ayşe Hanımın da gelmesi ile ailenin hepsi bir araya gelmiş, getirilen eşyaların hangi odalara bırakılacağını tarif ediyorlardı. Şunu yatak odasına, şu oturma odası için, bunu oraya bırakın, burası misafir odası, şunları da buraya bırakın... diye eşya taşıyan taşıma görevlilerine talimatlar yağdırıyordu Ayşe Hanım.

Eşyaların taşınması bitmiş, taşıma görevlileri de gitmişlerdi. Ailenin hepsi yorgundu. Kimsenin konuşacak mecali kalmamıştı. Akşam olmuştu. Herkes bir şey yememiş olduğundan açlıktan bitap düşmüştü. Ali dayanamadı:

— Baba ben açım. Annem yemek yapmamış. Bu gün yemek yemeyecek miyiz? dur Roman yeter ki kur'an susmasın Ahmet de kardeşini destekledi.

— Evet baba, ben de açım. Yemek istiyorum. Yemek yemeden de yatmam.

Bu istekler üzerine Şükrü Bey hanımına ricada bulundu.

— Ayşe bir şeyler hazırlasan da yesek. Çok acıktık.

— Kusura bakmayın çok yorgunum. Ayrıca mutfak çok karışık. Sen zahmet edip de bize dışardan bir şeyler getirsen olmaz mı?

Bunun üzerine çocuklar da; "Evet, evet! Dışardan bize getir" deyince... Şükrü Bey çaresiz dışarıya çıkıp yemek getirmek için bir lokanta aramaya başladı. Bir süre dolaştıktan sonra bir İpkanta buldu ve bir şeyler aldı.

Şükrü Bey gelmiş, Ayşe Hanım getirilen yiyecekleri hazırlamakla meşguldü. Her zamanki gibi Fatma yine yardım etmemek için bir bahane bulmuş, evde başka şeylerle uğraşıyordu. "Sofra hazır" diye seslendi Ayşe Hanım.

Ali ve Ahmet bir yandan yemek yerken bir yandan da:

— Baba lahmacunlar çok güzel olmuş. Her zaman al olur mu? diyorlardı. Babaları da:

— Tabii tabii, bankam olduğunda her gün alırım! diye cevap verdi.

Günün yorgunluğu sebebiyle yemekten sonra hemen uyumuşlardı.

Ertesi gün evde yine bir koşuşturmaca bir curcuna almış başını gidiyordu. Mobilyaların da dün gelmesi ile artık evi düzenleme zamanı gelmişti. Mobilya mağazasından gelen elemanlar, monte edilmesi gereken parçaları monte etmişlerdi. Geriye onların yerleştirilmesi kalmıştı.

"Kanepeyi şuraya bırakalım" dedi Ayşe Hanım. "Yok, yok! Orada pek çirkin durur, en iyisi şuraya koymak"

dedi Şükrü Bey.

Şunu şuraya koyalım, bunu buraya koyalım derken bazen tartışıyor, bazen burun kıvırıyor, bazen de işi yarım bırakıyorlardı.

Sonunda Ayşe Hanım dayanamadı:

— Ev hanımı ben miyim, sen misin? Bırak, işime karışma. Sen kendi işine bak. Hem neden işine gitmiyorsun. İki gündür dükkanı el aleme teslim etmiş, burada benim işlerime karışıyorsun!

— Ne demek senin işin, bu evde yalnız mı oturacaksın. Dün eşyaları taşıyınca dükkana gitmem aklına gelmiyordu da bu gün iş düzeltmeye gelince mi aklına geldi? Neden? Çünkü, her şey senin istediğin gibi olmayacak. Onun için öyle mi... Laf açıldı mı erkekler hiç bize yardım etmiyorlar diye söylenirsiniz. Size yardım edelim dediğimizde de, "bizim işimize karışmayın" diyorsunuz. İşinize gelince öyle, işinize gelmeyince böyle. Ne haliniz varsa görün, elimi bir şeye sürmeyeceğim. Hızla lavaboya yönelip ellerini yıkadıktan sonra dışarı çıktı.

Ayşe Hanım rahatlamıştı. Evi istediği gibi düzenleyebilirdi artık. Kızı Fatma'ya seslendi.

— Fatma, kızım gel bana yardım et. Şu oturma grubunu düzenleyelim.

— İşim var, hem babam yanında, o sana yardım etmiyor mu?

— Baban çıktı. Hadi gel de beni bağırıp saçını başını yoldurtma bana.

— Babam neden gitti? Oysa yardım etmek için dükkana birini bırakmıştı. Böyle olmadık yerde niye gitti.

— Tartıştık onunla.

— Neden, ne oldu ki?

— Eşyaları düzeltme konusunda anlaşılamadık. Ben de; "Benim işime karışma, sen dükkana git" deyince oda çekip gitti.

— Onun da saçını başını mı yolacaktın yoksa...Neden kırdın adamı? Bu evi düzenlemek için neler yaptığını bilmiyor musun? Onca borç altına girip eşyalar aldı. Aman anne! Ne kadar şom ağızlısın.

— Sus, terbiyesizlik yapma! Onun avukatı mısın?. Hem sen neden karı-koca arasına giriyorsun? Karı-koca arasına girilmez bilmiyor musun? Sen evlendiğinde benim gibi yapmazsın tamam mı? Hem zaten senin koca sana hizmetçi tutacak(!) Elini sıcak sudan soğuk suya sokmayacak (!) Sen hanımefendi olacaksın (!)

— Dalga geçmesene... Bak sana yardım etmem, yalnız kalırsın. Babamı kovduğuna pişman olursun.

— Haydi haydi fazla gevezelik yapma da gel şu vitrinin eşyalarını düzeltelim.

— Anne, bu kadar eşyayı vitrinde durması için mi aldın? Yazık değil mi?

— Neden yazık olsun? Evimize gelenlerin; "Bunların vitrinleri bomboştu, ne kadar da cimriler bir şeyler alamazlar mıydı?" demelerini mi istiyorsun? Vitrinimizin boş durması bizim için ayıp değil mi?

— Anne, ben oda takımımı pek beğenmedim. Çalışma masam istediğim şekilde değil. Babama söyleyen de değiştirsek.

— Nesi varmış? Çok güzel. Dünyanın parasını verdi baban ona. Nesini beğenmiyorsun? Hem değiştirilmesi için de masraf gider. Baban çok borçlanmış. Şükret! Bir masası bile bulunmayan insanlar var.

— Bak hele! Nasıl savunmaya geçti. Sanki biraz önce söylenen kendisi değildi.

— Benim söylememle seninki bir değil. Ben onun ka-nsıyım. Yıllardır onun kahrını çekiyorum. Benim hakkım var; ama senin hakkın yok. Bunun için kendinle beni bir tutma, tamam mı, a benim aptal kızım?

Akşam olmuş, Şükrü Bey dönmüştü. Suratı asıktı. Hiç kimse ile konuşmuyordu. Bu asık surat ile yemeğini yedi. Ayşe Hanım havayı yumuşatmak ve gündüzki hatasını telafi için:

— Günün nasıl geçti? Buradan çıktıktan sonra dükkana mı gittin? Dükkanın durumu nasıldı? diye sorular soruyor, her defasında koca bir suskunluk alıyordu. Bu durumu gören Fatma:

— Ooh, canıma değsin. Seninle konuşmadı. Onu kovarsan o da böyle yapar, dedi.

Ayşe Hanım umursamaz bir tavırla

— Bir şey olmaz. Nasıl olsa yumuşar, dedi mutfığa yöneldi. Her zamanki gibi Fatma yine yardıma gelmemişti. Oturma odasına geçip televizyon izliyordu. Küçükler de erken yatmıştı. Ailenin tümü çok yorucu bir gün geçirmişlerdin di; ama değmişti doğrusu. Evi tümünden yenilemişlerdi. Gerçi çok borçlanmışlardı; ama bir şey olmazdı. Nasıl olsa öderlerdi.

Evin içinde biraz gezdi Ayşe Hanım. O eski modası geçmiş eşyalardan kurtulmuştu. Tek tek yeni aldıkları mobilyalara bakıp el sürüyor, gururlandıkça gururlanıyordu. Bir yandan da kendi kendine "şuraya güzel bir tablo lazım. Şuraya da iki tane yeni'moda fiskos "masası, bu masalar için el işi dantel işlejmeli örtü. Ayrıca onların üzerine de şöyle güzel suni çiçekler lazım. Masanın üzerine şöyle güzel bir kristal vazo lazım ki görenleri hayran bıraksın." diye diye gezinip duruyordu. "Da ha alınacak çok şey var" dedi kendi kendine.

O gece sabaha kadar yatamamıştı Ayşe Hanım. Evi ve eksiklerini düşünmüş, bir yandan gelecek konu komşuyu ve akrabaların getirecekleri hediyeleri hayal ediyor, "Keşke düşündüğüm şeyleri getirseler" diye ümit besliyordu. Öte yandan da evinin güzelliği karşısında nasıl hayran olacaklarını hayal ediyor, bunu düşündükçe için için gülüp sevinçten uçacak gibi oluyordu.

"Anne, anne!" diyen Ali'nin sesi ile irkildi Ayşe Hanım. Ne zaman uyumuştı, nerdeydi? Bir an nerede olduğunu unutmuştu. Her nasılsa kendine geldi. Evet, evet yeni ev-lerindeydi.

— Ne var, ne oldu? Sabahın köründe ne istiyorsun, diye kendisini uyandıran oğluna biraz sertçe çıkıştı.

— Kalk artık acıktık, kahvaltı hazırla, dedi Ali.

— Oğlum git yat, sabahın köründe ne kahvaltısı istiyorsun.

Her nedense bir an Şükrü Beyin yatakta olmadığını fark etti. Nereye gitmişti bu adam, sabahın köründe?., diye düşündü. "Allah'ım ne kadar da inatçı bir adam, kahvaltıyı da beklemeden gitmiş" diye mırıldandı.

— Anne acıktım, hem saat 10:00'a geliyor.

— 10:00 mu? diye sordu. Dünkü hayallerini düşündü. Demek çok geç yatmış olmalıyım ki şimdiye kadar uykuda kaldım, diye mırıldandı. Kendi kendine mırıldandığını gören Ali;

— Kendi kendine ne konuşuyorsun, kalkacak mısın? dedi.

— Yok bir şey oğlum, tamam kalkıyorum, diyerek doğruldu. Bir yandan da kocasına; "İnatçı herif, erkenden kalkıp gitmiş, beni uyandırma zahmetine bile katlanmamış. İnsan gider de uyandırmaz mı? Ne olacak şimdi, o kadar işimiz var. Bir de misafirler gelirse... bizi hazırlıksız yakalarlar. Aman olur mu, misafirler habersiz gelirler mi? Ya gelirlerse... İnatçı herif, iyi ki bir şey söyledik, artık bir hafta surat asar"

Söylene söylene yataktan çıkıp üzerini değiştirdikten sonra mutfığa geçip kahvaltı için ocağa çay suyu koydu. Diğer çocuklarını uyandırmak için odalarına geçti.

— Fatma kızım uyan. Öğlen olmak üzere, her an misafir gelebilir.

— Ne var ne istiyorsun, bırak yatayım. Bugün okul da yok.

— Kalk işimiz var. Zaten geç uyandık. Birileri gelirse ayıp olur.

— Tamam tamam, senden kurtuluş yok biliyorum. dur

Kahvaltı hazırlanmış hep beraber yiyorlarken Fatma annesine baktı.

— Babam ne zaman çıktı? Kahvaltı yapmadı mı?

— Hayır yapmadı. Çıktığını da görmedim. İnsan giderken bir sorar, lazım bir şey var mı yok mu diye? Ama nerde...

— Onu kırırsan böyle olur. Ali annesine';

— Anne artık hep burada mı oturacağız? diye çocuk-su bir soru sorunca annesi;

— Evet oğlum, artık hep burada oturacağız. Burası bizim evimiz, dedi.

Hem kahvaltı yapıyor, hem de konuşuyorlardı. Ayşe Hanım evin eksiklerini anlatıyor, alınacak yeni eşyaların listesini sıralıyordu. Çocuklar da bu listeye eklemelerde bulunuyor, liste kabardıkça kabarıyordu.

— Aslında televizyonumuzu da yenileseydik iyi olurdu. Bu yeni eşyalara eski televizyon pek gitmiyor, dedi Ayşe Hanım.

Fatma onu onayladı.

— Evet anne, çok güzel televizyonlar çıkmış. Şöyle büyük 55 ekran bir tane alırız. Bir de bir video da alsaydık ne kadar iyi olurdu.

— Biliyor musun dün gece siz yattıktan sonra uyku tutmadı. Ben de gelip evi dolaştım ve şunları kararlaştırdım. Gel sana da göstereyim. Bak şuraya şöyle güzel bir manzaralı tablo çok güzel gider, diyerek ana kız evi dolaşmaya

başladılar.

— Evet anne, gerçekten çok güzel olur.

— Bir de şu iki köşeye birer fiskos masası, büyük masa içinde kristal bir vazo, fiskos masalarının üstüne de şöyle güzel iki tane çiçek..

— İyi hoş düşünüyorsun da... babam alır mı? Bunca borçtan sonra hayatta almaz. Ay!..Anne şuraya güzel bir ağlayan çocuk resmi ne kadar güzel olur.

— Off. çok eksik var çok.. Bu eşyaların görüntüsünü güzelleştirecek aksesuarlarımız, hemen hemen hiç yok. Halbuki aksesuarlar olmazsa görüntü pek de o kadar güzel olmuyor.

— Ay anne! Çiğdem onların evinde o kadar güzel bir tavus kuşu resmi var ki... Kuyruk kısmına gerçek kuyruk yapıştırmışlar, kuş kısmını çizmişler, ama gördüğünde sahici sanırsın.

— Yavaş yavaş alırız. Şimdi hemen birden söylersek baban dünyada almaz. Biraz zaman geçsin hele...

8- Bölüm

Uzun zamandır görmediği çocukluk arkadaşı Hacer ile karşılaşmıştı Hatice.

Hacer İstanbul'da oturan dayısının oğlu ile evlendikten sonra oraya yerleşmişti. Birkaç yıldır orda kalıyordu. Ara sıra gelirdi. Memleketine geldiğinde muhakkak Hatice'yi görürdü. Hatice'nin ailesi ev değiştirdiklerinden dolayı son gelişinde görüşmemişlerdi. Bu tevaful çok güzel olmuştu. Her ikisini de ziyadesiyle memnun etmiş, iki arkadaşın hasret gidermesine sebep olmuştu.

Hacer'in oğlunu gören Hatice çok sevinmişti. Bir oğlunun olduğundan haberi yoktu. Eve davet etmiş, Hacer'in izin almadığını söylemesiyle ev adresini verip ertesi gün buluşmak üzere ayrılmışlardı.

Bugün can kardeşi Hacer gelecekti. Annesi ve Hatice gelecek misafirlerine hazırlık yapmaktaydılar.

— Anne bir görsen ne kadar tatlı bir çocuk. Tıpkı annesi gibi yüzü tombul, çok güzel siyah saçları, kahverengi gözleri var.

— Evet kızım, çocuklar Allah'ın evli çiftlere verdiği en güzel nimettir. Allah'ın rahmeti gereği de bakımları çok güç olmasına rağmen anne ve babasının kalplerinde oluşan çocuk dur sevgisi, tüm o zorlukları sevgiyle kolaylaştırmaktadır. Ama aynı zamanda da Allahu Teala Kur'an-ı Kerim'de; "Mallarınız ve çocuklarınız sizler için fitnedir" diye buyurarak Müslümanları uyarmaktadır. Yani onlar bizim için imtihanlırlar. Çocuklar bizim davamızı yürütmemize engel olmamalıdır.

— Çok güzel söyledin anne. Müslümanlara düşen çocuklarını İslami bir terbiye ile büyütüp yetiştirmektir. Yoksa onlara kapılıp davayı terk etmek değildir.

Anne kızın bu güzel sohbetini çalman zil bozdu. Zili duyar duymaz Hatice koşarak kapıyı açmaya gitti.

— Kim o?

— Benim Hacer, dedi kapının öbür tarafındaki.

Kapıyı hemen açtı Hatice. Misafirini buyur ettikten sonra geçen günkü karşılaşmaları sokakta olduğundan sanlamamışlardı, bir güzel sarıldılar.

İkisi de hasret gözyaşları döktüler biraz. Az sonra birinin kendilerini izlediğini fark ettüler. Evet Zeynep Hanımdı.

— Hoş geldin kızım dedi Zeynep Hanım.

Hacer hemen onun elini öptü. Zeynep Hanım da onu Öptü. Sarıldılar.

"Mü'minler kardeştir" diyor Yüce Allah, gönüller fikirler bir oldu mu sevgi katmerleşiyor. Allah için birbirini sevdi mi insan, o sevgiyi Allah arttırdıkça arttırıyor. Hem çocukluk arkadaşydılar, hem de aynı davaya baş koymuşlardı. Beraber yaşadıkları çok güzel anıları vardı.

Onlar sohbete dalıp hal hatır sorarlarken kapı tekrar çalındı. Bu sefer kapıya Zeynep Hanım baktı. Çünkü iki arkadaşı rahatsız etmek istemiyordu. Gelenler Sümeyye ve Zehra idiler.

Selam vererek içeri girdiler, Musaf ahadan sonra oturdular. Hatice kısaca Hacer'i tanıttı.

— Benim çocukluk arkadaşım. İlkokulu beraber okuduk. Kur'an-ı Kerim dersini beraber aldık. İslam davasına beraber gönül bağladık. Bir müddet camide beraber ders verdik. Daha sonra evlenip eşinin iş durumundan dolayı İstanbul'a yerleşti. Yaklaşık bir buçuk yıldır da görüşmüyoruz.

Bu arada küçük M. Ata da annesiyle beraber gelmişti. Hatice onu alıp bir müddet sevdikten sonra:

— Şiz.gelmeden Önce anneme M. Ata'dan söz ettim. Biraz çocuklarla ilgili konuştuk. Çocukların anne babaları üzerinde en baştaki hakkı onları İslami bir terbiye ile büyütmektir. Anne ve babalar bu konuda çok hassas ve dikkatli olmalılar. Çünkü çocuklar bizim geleceğimiz, bizim yarınlarımızdır. Bunun için küçük yaşta onlara Allah sevgisini, Peygamber (sav)'in sevgisini, Kur'an-ı Kerim'in sevgisini vermek lazım, diye konuşuyorduk annemle, dedi Hatice.

— Biliyor musun, diyen Hacer devam etti. Bir annenin en büyük görevlerinden biri Allah'ın kendisine emanet ettiği çocuğu iyi yetiştirmesidir. Çünkü çocuk belli bir yaşa kadar hep annesiyle beraber kalmak zorundadır. Bu zorunluluktan dolayı annesinin ona vereceği her şeyi alır. Annesine muhtaçtır. Ayrıca çocuk doğumundan ölümüne kadar hep bir şeyler öğrenir. Süt emen çocuklar bile annesini onun kokusundan tanır; kalp atışlarından bilir. Bunun için ilk örnek alıp taklit ettiği annesidir. Ve çocuklarda karakter, küçük yaşlarda şekillenmeye başlar. Onun için onlara İslami bir kişilik kazandırmanın en güzel yolu; doğar doğmaz onlara bu terbiyenin verilmesidir. Yoksa ileride geç olabilir.

— Ooo, bakıyorum kendini epey geliştirmişsin. Çocuk sahibi olduktan sonra mı okumaya başlayıp bu konuda birikim elde ettin? Yoksa daha önce de birikimin var mıydı?

— Bir Müslüman olarak ayrıca bir davetçi olarak bunları bilmemiz lazım. Tabii çocuk sahibi olmadan Önce insan fazla Önemsemiyor. Ama çocuğun olduğunda işin önemini anlıyorsun. İşte o zaman ya boş verip kendini de çocuğunu da eşini de yakacaksın, ya da işin ciddiyetini anlayıp en iyi şekilde kendini yetiştirip

çocuğuna güzel bir İslami terbiyeyi vermeye çalışacaksınız. Hem bizim gibi davetçi kadınların bu konulara çok dikkat etmesi gerek. Bir tebliğcinin söylediklerini önce kendisinin yaşaması lazım. Aksi halde kendini inkâr eder. Hem Allahu Teala Kufan-ı Kerim'de bizi bu konuda uyarıyor: "Yapamadıklarınızı neden başkalarına söylüyorsunuz?" diye. Bir başka ayette; "Yazıklar olsun o kimselere ki yapmadıklarını başkalarına yapın derler." Bunun için önce yaşamamız lazım. Yoksa söylediklerimiz riyadan, gösteriştten öteye geçmez.

Bu arada Zeynep Hanım, Hatice ile beraber misafirlerine ikramda bulundu. Bir yandan ikram edilenler yeniliyor, diğer yandan da sohbete devam ediliyordu. Zeynep Hanım da işlerini bitirmiş, aralarına katılmıştı.

Bu sırada Sümeyye konuşuyordu:

— İslam Cemaati sürekli olarak çocuk terbiyesi ve salih amel konusunda bize gerekli hatırlatma ve tavsiyelerde bulunur. Bizler öncelikle kutsal İslam davasının fertleriyiz- Davamız o kadar kutsal ve yücedir ki ona layık olabilmek için çok dikkatli olmamız lazım. Bugün bizler camide Allah'ın kutsal kitabı olan Kur'an-ı Kerim dersi veriyoruz. Ders verdiklerimizin çoğu çocuk. Tümünün sevgiye ihtiyaçları var. Onlara sadece öğretmek değil, aynı zamanda onları eğitmek de en başlıca görevimiz. İnsanlar bir şeyleri bir yerlerde bir şekilde öğrenirler. Ama eğitim, her zaman her yerde verilemez. Bilhassa İslami terbiye, küçük yaşlarda verilmeli ki kalbe işlesin. Kalbe işlenen bir şeyi sökmek çok zordur. Hazreti Resulullah (as)'ın; "Çocuklarınıza yedi yaşında namaz kılmayı öğretin" şeklindeki buyruğu bizim için en büyük terbiye işaretidir. Bunu şiar edinerek hem kendi çocuklarımızı, hem de camilerde bize emanet edilen çocukları bu hadisin ışığında, eğitim ve öğretime tabi tutmak üzerimize bir haktır.

Zehra da arkadaşlarının söylediklerini destekledi:

— İnanın bugün bizler üzerimize düşen tebliğ vazifesini hakkıyla yapmazsak, Allah'ın huzuruna ak yüzle çıkamayız. İyiliği temredip kötülükten nehyetmek tüm mü'min erkek ve kadınların üzerine farzdır. Bunu böyle bilip bu bilinçle hareket etmeliyiz. Kendimizi İslami konularda yetiştirmeli, bol bol okunmalıyız. Siyeri, fıkhi, tefsiri çokça okumalıyız ki bu vazifemizi yapabilelim. Çünkü bizler, kendimizden sorumlu olduğumuz kadar ailemizden, akrabaları muzdan da sorumluyuz. Allah bizden onlara tebliğ yapıp yapmadığımızın hesabını soracaktır.

Zeynep Hanım genç kızları dinliyor ve için için Allah'a hamd ederek İslam'a gönül vermiş böyle genç, temiz erkek ve kızların çoğalması için dua ediyordu. Bu güzel, temiz insanların yetişmesine vesile olan muvahhidleri de koruması için hep niyazda bulunuyordu. Kendi zamanları böyle miydi? Kendilerine sadece namaz kılma, oruç tutma ve örtünme Öğretilmişti. İslam'ın diğer yönlerini ise Hacı Abdullah ile evlendikten sonra öğrenmişti. Oysa şimdiki gençler, İslam'ı hem yaşıyor hem de öğretiyorlardı. Bu uğurda başlarına gelenlere de aldırış etmiyorlardı. Kimi bu uğurda şehit oluyor, kimi de zindanlara atılıyordu.

Buna rağmen gün geçtikçe azimleri artıyor, bu azimle çalışmalarını sıklaştırıyor, harıl harıl bir şeyler yapmaya gayret ediyorlardı.

Hatice'nin "Anne daldın" ihtarıyla kendine geldi.

— Sizin sohbetinizi dinliyordum. Bu azminizi gördükçe göğsüm kabarıyor, dedi Zeynep Hanım.

Hatice biraz da batıda mücadele veren kardeşlerin durumunu konuşmak için Hacer'e;

— Batıda bilhassa İstanbul'daki okullarda devam eden başörtüsü direnişindeki kardeşlerimizin durumundan haberin var mı?

— Evet, var. Komşu olduğumuz bazı kardeşlerle bazen konuşuyoruz. Kendileri İslam'ın bir farızası olan ve Müslüman kadının en büyük şiarı olan örtüyü kesinlikle çıkarmayacaklarını, çünkü onu çıkarmakla Allah'ın emrini çiğnemiş olacaklarını belirtiyorlar. Müslüman bir toplumda böylesi bir baskının yaşanmasının utanç verici olduğunu her zaman dile getiriyorlar. Çok kararlı ve azimliler. Onurlu bir mücadele veriyorlar.

— Allah'a hamd olsun ki İslami değerleri sahiplenme her yerde var. Bizler inançlarımızla varız; inancımızı kaybettik mi her şeyimizi kaybederiz. Bugün bölgede İslami bir uyanış ve direniş olmamış olsa idi; bırakın çarşaf giymeyi örtünmemiz bile mümkün olmayacaktı. Siz de bilirsiniz ki mev:ut rejim İslami yaşantıyı yozlaştırmaya çalışırken, ona mürted örgüt de eklenince artık toplumumuz yavaş yavaş İslam'dan uzaklaştırıldı. Namaz kılan gençlerle alay ediliyor, örtünen kardeşler küçümseniyor, bu şekilde Müslüman halkımız sindirilmeye çalışılıyor. Hazreti Resulullah (as); "Küfür tek millettir" diyor. Adı, rengi, ismi ne olursa olsun fark etmez. Hedef İslam oldu mu düşmanlıkta birbirleriyle yarışıyorlar. Bugün batıda, örtülerinden dolayı bacılarımızı okullarına almayanlar, bölgede de camilere baskınlar düzenleyerek Kur'an-ı Kerim derslerine engel olmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Biz, o onurlu başörtüsü direnişini sürdüren kardeşlerimizle gurur duyuyoruz. Biz ve onlar aynı cephede çarpışıp ayrı mevzilerde yer tutmuş askerler gibiyiz. Mü'minler kardeşler. Bunun aksi asla düşünülemez.

Hacer Hatice'yi onayladı.

— Küfrün her zamanki oyunu Müslümanları parçalamak olmuştur. Çünkü yek; vücut olan Müslümanları mağlup etmek imkansızdır. Onları yenmenin tek yolu onları parçalamaktır. İşte bunu iyi tespit eden küfür, dünyanın her yerinde bunu yapmakta ve Müslümanları hakimiyeti altına almaktadır. Oysa iki vahdet bugün elzemdir. Çünkü Müslümanlar tek

Zehra da:

— Biliyor musunuz! diyerek bu güzel sohbete katıldı. Küfre karşı verilen mücadeleyi kazanmanın tek yolu daha çok Allah'a dayanıp İslam'a sarılmaktır. Çünkü, Müslümanlar İslam'a sarıldıkları sürece Allah'ın yardımı hep onlarıdır. Şekil değişikliği arz etse bile. Bugün, batıda okullarda başörtüsü direnişini gösteren kardeşlerimiz, eğer davalarından en küçük bir ödün verirlerse küfrün baskısı daha da artacaktır. Örneğin, mantoyu çıkarıp uzun etekler giymeleri

yahut başörtülerinin üstüne peruk takmaları küfrü cesaretlendirmekte, baskıyı daha da artırmaktadır.

Oysa inanıyorum ki, Müslümanın dünyada kaybedeceği bir şeyi yok. Kaybedeceği tek şey ahiretidir. Bunun için Müslüman, İslam'a ve değerlerine sarıldıkça şahsiyet kazanacaktır.

Genç kızlar bu şekilde sohbete dalmışlardı'. İslam'ın ve Müslümanların durumunu ve yapılması gerekenleri, Müslüman kişinin üzerine düşen görevlerin neler olduğu konularında tatlı bir sohbetle fikir alışverişi yapıyorlardı. Onlar biliyorlardı ki davetçi insanların bir araya geldiklerinde konuşacakları öncelikli meseleleri vardır. O da İslam'dır.

— Ooel-Epey geç olmuş, benim gitmem lazım, dedi Ha-cer.

— Burada kalmak için izin almadın mı? diye sordu Hatice.

— Hayır canım, hem zaten Muhammed Ata'nın bakımı için evde olmam daha iyi olur. Biliyorsun geleceğin mücahitlerini yetiştiriyoruz, dedi Hacer latifeli olarak.

— Ben senin birkaç gün bizde kalacağının hesabım yapıyordum; diyerek üzüntüsünü belirtti Hatice.

— Surat asma bir aya kadar buradayım. Hem sen bize gelirsın, hem de ben gelirim. Şimdilik müsaadenle.

Diğerleri de kalkma zamanlarının geldiğini söyleyip Hacer ile beraber çıkmaya hazırlandılar. Hatice, kızların çarşafalarını getirip kendilerine verdi. Çarşafalarını giyip dışarı çıkarlarken, Hatice çıkan arkadaşlarıyla tek tek musafaha yapıp vedalaştı. Çıkarlarken tekrar selam vererek çıktı genç kızlar.

Misafirleri gittikten sonra annesiyle beraber etrafı toplayıp bulaşıkları yıkayan Hatice, bir an namaz kılıp kılmadığını düşündü. Evet kılmıştı, hem de cemaatle kılmışlardı. Kendim bildi bileli namazları mümkün merteye hep vaktinde ve cemaatle kılardı. Çünkü cemaatle kılman namazın sevabı daha fazlaydı. Bir de misvak kullanıldı mı namazı 70 dereceye kadar yükseltiyordu.

9- Bölüm

Bugün yine erkenden ev işlerine başlamışlardı. Hatice ve annesi işlerini bitirmişti. Ev halkının kahvaltı yapıp çıkmasından sonra Hatice'nin camiye gitme zamanı gelmişti.

— Anne ben camiye gidiyorum. Temizliğe yetişmem lazım. Arkadaşları yalnız bırakmak olmaz.

— Tamam kızım, Allah zihin açıklığı versin. Allah sizlere ve tüm Müslümanlara yardım etsin, iyiliklerinizi bereketlendirsın, sizleri kem gözlerden ve düşmanların şerrinden muhafaza etsin. İşinizi en iyi ve güzel şekilde yapmaya çalışın. Yoksa sana hakkımı helal etmem.

Çarşafım giyip annesine selam vererek çıktı Hatice. Evden hep; "Bismillah, tevekkeltu alallah, hasbunallah, ya Rabbi insi ve cinni düşmanların şerrinden sana sığınırım, işimi bereketlendir" şeklinde dua ederek çıkardı. Bugün yine bu

duaları edip camiye doğru yol aldı.

Camiye vardığında Zehra ve Sümeyye gelmişlerdi. Hep beraber ders verdikleri yerin temizliğini yapmaya başladılar. Nihayet temizlik bitmişti. Bu arada kız öğrenciler de yavaş yavaş geliyorlardı. Kızlar öğleden önce, erkekler ise öğleden sonra ders alıyorlardı.

Öğrencilerin tümünün gelip gelmediğini kontrol ederlerken birkaç öğrencinin gelmediğini fark etmişlerdi. Onları sordu Sümeyye:

— Arkadaşlar! Perihan, Rumeysa ve Selma arkadaşlarımız gelmemişler. Niçin gelmediklerini bileneğiniz var mı?

Öğrencilerden biri; "Hocam, Selma hastaydı, onun için gelmedi" dedi. Bir başka öğrenci de; "Hocam, Perihan'ın annesi artık onu göndermiyor" dedi. Diğer öğrencinin ise niçin gelmediğini kimse bilmiyordu.

Hemen hemen tüm öğrencilerin ailelerini ziyaret ettikleri için evlerini biliyorlardı. Verilen cevaplar üzerine Hatice; "İnşaallah dersten hemen sonra hastamızı ziyaret ederiz. Daha sonra diğer iki öğrencimizin ailelerini ziyarete gideriz" deyip diğerleriyle anlaştı. Bu konuda daha önceleri kendilerine Öyle yapmaları gerektiği konusunda çok nasihat edilmişti.

Bunu da aralarında kararlaştırdıktan sonra Öğrencilere ders vermeye başladılar. Zehra ders verdiği küçük öğrencisinin biraz üzgün olduğunu görünce ona;

— Hayrola canım, neden üzgünsün? Bir sorunun mu var, hocana söylemek ister misin? diye sordu.

Küçük Şeyma ağlamaklı bir şekilde:

— Ben dünkü dersimi iyi okuyamadım. Nesibe de benimle alay etti, deyince:

— Ah güzelim, üzüldüğün bu mu? Bır şey olmaz, dedi. Bakma ona, sen çok çalışkan bir öğrencisin. Bak seninle bir anlaşma yapalım. Şimdi ben sana ders vereyim. Daha sonra sen bunu defalarca oku. Sonra gel benim yanımda yine oku. Daha sonra eve gittiğinde yine oku. Bak göreceksin çok iyi öğreneceksin. Buradakilerin hepsinden daha iyi öğreneceksin.

— Tamam hocam, deyip neşe içinde hocasının yanından ayrıldı.

Onlar sadece öğretmen değil, aynı zamanda birer eğitimciydiler. Eğitimsiz öğretim; yapraksız, meyvesiz ağaca benzer. Bunu iyi anlamışlardı. Bu nedenle öğrencilerinin sadece öğrenimleriyle değil, sorunlarıyla da ilgilenerek onları eğitiyorlardı. Çünkü Allah Resulü ümmetine bunu öğretmişti.

Deijs -bitmiş, sıra günün sohbetine gelmişti. Öğrencilerin hepsi merak içinde acaba Hazreti Adem'e ne oldu diye düşünüyorlardı. Bunun için bir an önce hocaları Hatice'nin anlatmasını bekliyorlardı. Tam sessizlik olduktan sonra Hatice besmele'çektı. Kısa bir süre okudu. Allah'a hamd, resulüne ve ehline, ashabına tüm müminlere selat ve selam ge-tirdikten sonra kaldığı yerden başladı anlatmaya:

— Hazreti Adem (as) ile annemiz Havva, yasak meyveden yiyince Allah onlara "Size o ağaçtan yemeyin demedim mi? Şeytan sizin düşmanımızdır. Sizi kandırmak istiyor. Haydi siz de inin oradan! Belli bir süreye kadar dünyaya inin; kiminiz kiminize düşman olarak" diye buyurdu. Ve onları cennetten çıkarıp

dünyaya gönderdi. Dünyaya geldikten sonra Hazreti Adem Allah'a yalvararak tövbe etti.

Allâh da onları bağışladı. Hazreti Adem'e Peygamberlik verdi. Hazreti Adem ilk peygamber oldu. Böylece dünyaya yerleştiler ve çocukları oldu.

Bu gün de bu kadar; biraz da bu gün namaz nasıl kılınır, bilmeyen arkadaşlarınıza onu öğreteceğiz, dedi. Namazın kılmış şeklini, içinde okunan sureler, rükuda, secde neler söylendiğini detaylı olarak anlatmaya başladı Hatice. Bu esnada dışardan bazı gürültü sesleri gelmeye başlamıştı. Bir öğrenci ne olduğunu öğrenmek için dışarı çıktı. Çıkmasıyla geri gelmesi bir oldu. Nefes nefese kalmıştı. Yüksek bir sesle; "Hocam polis camiye bastı!" dedi.

Dalgın dalgın yürüyordu delikanlı. Kendi kendine mırıldanıyor, arada bir "hayır" der gibi başım sallıyordu. Belli ki çok üzüldüğü bir durumla karşılaşmıştı ya da çok farklı hayallere dalmıştı. Orta boylu, sarıya çalan saçları, yeşil gözleriyle yakışıklı bir gençti. Her zamanki gibi elinde yine uzun tespihi vardı. Hiç ayırmazdı yanından. Sürekli beraberinde taşır, fırsat buldukça zikirlerini bununla çekerti. Dalgın dalgın yürürken ağzı yine oynuyordu. Acaba yine zikirle mi uğraşıyor dedirten bir hali vardı. Ama bu seferki dalgınlığı pek de zikre benzemiyordu.

Bugün yine babasıyla tartışmış çok ağır laflar işitmiş-ti. Neden böyle yapıyordu acaba? Onu bu kadar etkileyen neydi? Değer yargılan nedeniyle mi bu kadar değişmişti? İnsanlar bu kadar basit mi kandırılıyorlardı? "Evet evet, eğer insanlar bu kadar basit oyunlara gelip kandırılmasa-lardı bu yaşanan acı olaylar yaşanmayacaktı." dedi kendi kendine. Birden Kur'an-ı Kerim'den bir ayet takıldı kafasına: "Muhakkak ki biz emaneti göklere, yere ve dağlara arz ettik de onu yüklenmekten çekindiler. Ondan korktular, insan ise onu yükleniverdi. Doğrusu o çok zalim ve cahildir." Allah ne kadar da doğru söylemiş diye düşündü. Çünkü teklifle beraber hesap vardı. Cennet ya da cehennem... Madem kabul ettik, neden şimdi görevimizi yapmıyoruz? Neden insan zoru gördüğünde kaçıyor? Ölümle her an karşı karşıya olduğu halde onu çok uzak görüyor. Yarın yaşayacağına dair elinde bir garantisi olmadığı halde yarın için didinip çalışırken, kesin öleceğini bildiği halde ölüm sonrasını düşünmüyor. Allah ne kadar da güzel söylemiş: "Şeytan sizi Allah'a güvendirip bununla kandırmasın." Ne yazık ki bu ilahi uyarıya rağmen Şeytan, bir çok insanı bu yolla kandırıp saptırıyor.

Hasan bunları düşünüyordu. Dalgın dalgın yaptığı el veya baş hareketlerinden dolayı gelip geçenler onu deli zannediyor,.içten içe onun İçin üzülmüyordu.

Bu düşünceler içinde ne kadar yürüdü o da bilmiyordu. Babasıyla yaptığı tartışma defalarca gözlerinin önüne geliyordu.

— Oğlum bırak bu yolu, din sana mı kalmış? Şeyhler var, imamlar var. Onlar ne yapılacaksa yaparlar. Eğer bugün onlar bir şey yapmıyorlarsa senin gibileri ne yapacak?

— Neden yapamayalım baba, hepimiz Müslümanız. Bu din belirli bir kesime inmedi ki; hepimizin dinidir. Hepimiz İslam'ı tebliğ etmekle yükümlüyüz. Bunun için her Müslüman üzerine düşeni yapmak zorundadır.

— Yap; sana yapma diyen mi var? Namazını kıl, orucunu tut, sana bunları yapma diyen mi var? Ama sen ne yapıyorsun? Camiye gidip ders veriyorsun. Sana mı kalmış el alemin çocuğuna ders vermek?

— Niye baba? Kötü bir şey mi yapıyorum? Kitabımız olan Kur'an-ı Kerim'i öğretiyorum. Her Müslümanm yapması gerekeni yapıyorum. Kahvehaneye gitmekten daha iyi değil mi?

— Hayır daha iyi değil!

— Ne demek daha iyi değil, bunu nasıl söylersin? Serseri olmam camiye gitmemden daha mı iyi diyorsun?

Biz Allah'a, Resulüne, kitaplarına inanmış insanlar değil miyiz? "Muhammedunresulullah" diyoruz. Madem bunu söylüyoruz, onu takip etmek zorundayız. Yoksa imanımızın ne anlamı kalır? "En hayırlınız Kur'an'ı öğrenen ve öğrete-ninizdir." diyor Hazreti Peygamber (sav). Onun emri her şeyin üstünde olmalıdır, yoksa hakkıyla inanmış olmayız.

— Siz yalnız mı Müslümansınız? Neden sizden başka kimse camiye gidip ders vermiyor. Müslümanlık size mi kalmış? Yoksa sizden başka Müslüman ini yok?

— Hayır, yalnız biz Müslüman değiliz. Böyle bir şey söylemekten Allah'a sığınırız. Tüm insanlar aynı işi mi yapıyor? Senin işini yapmayan diğer insanlar sence insan değil mi? Ya da sen onlara göre insan değil misin? Hepimiz Müslümanız ama hepimiz aynı işi yapacağız diye bir kaide yok. İslam çok geniştir. Herkes bir tarafına tutunmuş. Biz her şeyimizle İslam'a hizmet etmeyi ve Rabbimizin rızasını kazanmayı istiyoruz. Bizim bulunduğumuz yerde olmayanların bize yanlış bakmaları onların sorunudur, bizim sorunumuz değil. Bizim hiç kimseyle bir alıp veremediğimiz yok. Biz camide Kur'an-ı Kerim dersi veriyoruz. Etrafımızdaki insanlara iyiliği emredip onları kötülükten men etmeye çalışıyoruz. İslami değerleri korumaya çağırıyoruz.

— Oğlum seni öldürecekler ya da yakalanacaksın gençliğin cezaevinde geçecek; belki de cezaevlerinde sürüneceksin. ... adlı örgüt sizin çalışmalarınızı kabullenmiyor. Şimdiye kadar sizden kaç kişi öldürdüler. Sizi yok etmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Onlar yetmiyormuş gibi şimdi de devletin polisi habire size baskı yapıyor. Duyuyoruz, her gün birkaç camiye basıp ders veren gençleri yakalıyor, onlara işkence yapıyor, cezaevlerine tıkıyorlar. Bu yol dur tehlikeli, kendini yakacaksın. Kendine acımıyorsan bize acı, senin yüzünden ya ... adlı örgüt bize bir zarar verecek ya da devlet. Bunun da sorumlusu sensin.

— Ölüm Allah'ın emridir baba. "Her nefis ölümü tadacaktır; sağlam kalelerde de olsanız ölüm sizi yakalayacaktır" diyor Allah. Ölümünden kurtuluş yok. Önemli olan ölmek değil, insanın nasıl öldüğüdür. Tüm değer yargılarını, şerefini, namusunu, haysiyetini en önemlisi dinini kaybederek ölmek .var. Tam aksine hepsini korumak için de ölmek var. İnsan! olan ikinci ölümü tercih eder. Bunun ötesinde ahiret var. Dünya hayatının hesabının görüleceği, cennet ve cehennem ve Allah'ın rızasının olduğu yer var. Madem bunlar yar] o.zaman oraya bir hazırlık gerekmiyor mu?

Allah'a yemin ederim ki eğer bu adını verdiği mür-tet örgüte ve sair zalim

güçlere teslim olursak bizi dinimizden ve imanımızdan ederler. İşte o zaman hem dünyada hem de ahirette zelil oluruz.

— Oğlum onlar güçlüler, görmüyor musun? Her gün birilerini öldürüyorlar. Senin gibi toylar ne yapabilir? Resmi güçler de; camilerde ders vermenize müsaade etmiyor. Zaman zaman zor kullanarak sizi camiden dahi çıkarıyorlar. Başımızı belaya sokacaksın. Kendin için korkmuyorsan bari bizi düşün.

Hasan biraz düşünür gibi oldu. Ağır ağır konuştu:

— Bir Müslümanın Allah'tan başka kimseden korkusunun olmaması lazım baba. Onlar da bizim gibi insan ve Ölümlü. Onlar bu toplumu İslam'dan uzaklaştırmak için ça-lışıyorlarken bizim oturmamız yakışık alır mı? Hazreti Re-sulullah (as)'ın hayatındaki mücadele hepimizin malumudur. Sahabelerin çektikleri... Allah; "İmanınızı deneyip sınamadan cennete gireceğinizi mi sanıyorsunuz?" diye bu-yuruyor. İman kalbe girdi mi muhakkak imtihan edilir. Hakiki iman ile suni iman arasındaki fark bu şekilde ortaya çıkar. Bugün benim için en önemli hizmet Kur'an-ı Kerim dersi vermektir. Ben bunu en iyi şekilde yapmaya çalışacağım.

— Dini getirmek size mi kaldı oğlum? Size ne el alemin çocuklarından; kim ne yapıyorsa yapsın. Aramıza yeni adetler mi getiriyorsunuz? Siz de herkes gibi davranın. Bırak bu yolu, vazgeç bu sevdadan. Kur'an-ı Kerim dersi veriyormuş, adama bak! Camide ders vereceğine okulunu oku.

Hasan içi burkularak cevap vermeye çalıştı:

— Görmüyor musun baba? Toplumumuz gün geçtikçe İslam'dan uzaklaşıyor. Gavurların adetleri her geçen gün aramızda yayılıyor. Kumar oynanıyor, içki içiliyor, zina başım almış gidiyor. Kızlarımız haya, ar, edep nedir bilmez olmuş. Mahrem namahrem takmaz olmuş. Her geçen gün çıplaklık artıyor. Kimse bunlara ses çıkarmıyor. Bizim camide ders verip insanlara İslam'ı anlatıp onlara iyiliği emretmemiz mî insanların gözüne batıyor? Mürted örgüt milletin kızlarını dağlara çıkarıp namusu ayaklar altına aldı. Resmi otorite kızlarımızı soyup modernleşme adına namusu kaldırdı. Kimsenin umurunda değil. Niçin bunlara suskun kalıyorsunuz da ben ve benim gibi hiç kimseye zararı olmayanları camiden menediyorsunuz?

— Ya dediğimi yapar bu işten vazgeçersin ya da evimi terk edersin! Senin yüzünden başımı belaya sokamam. Hemen, şimdi kararım vermelisin.

— Ben kararımı bu yola baş koyduğumda verdim dur baba. Allah dini için canımdan geçmişim, sizden mi geçmem? Allah'ın üzerimdeki hakkı seninkinden daha fazladır. Ben yolumdan dönmem. Eğer gitmemi istiyorsan giderim.

Sonunda olan olmuş babası onu kovmuş, o da Allah'a ve Resulüne hicreti tercih ederek evini terk etmişti. Ne kadar dolaştı o da bilmiyordu. Saatlerce kendinde olmadan topluma acıma duygulan içinde,, dalgın dalgın yürüdü.

Birdçn.kendine geldi, mezarlığın içindeydi. Niçin gelmişti, ne zâfnan gelmişti, bir an düşünüp hatırlamaya çalıştı. Etrafına baktı, mezarlara baktı. Tek tek önündeki mezarların isimlerini okudu. Refik DT. ÖT. .. Mehmet DT. ÖT. .. Hızni DTAÖT!.. Başını elleri arasına alıp buraya niçin geldiğini hatırlamaya

çalıştı. Nafile, bir türlü hatırlayamıyordu. Peki ama niçin gelmişti? Bir la havle çekti* tekrar çekip, şeytandan Allah'a sığındı. Yok yok yok.. Hahrlayamadı. Yürümeye başladı. Tek tek mezarları geçiyor ve isimlerim okuyordu. Birden tanıdık bir isim gördü. "Evet, ah kafam ne de akılsızım. Babam kafamda akıl bırakmadı ki" diye mırıldandı/

Her sıkıldığında bu mezarlığa gelir burada yatan şehitlerle bilhassa can dostu ... ile söyleşir içini dökerdi. Bugün yine öyle olmuştu. O dalgınlıkla ayakları onu buraya getirmişti. Tek tek şehitleri ziyaret edip fatiha okudu; dua etti. En son can dostunun yanına gelip selam verdi. Fatiha okudu, baş ucuna oturup;

— Yine seni sıkmaya geldim, dedi. Bu davanın hak olduğunun canlı şahidisin sen. Kanınla bunu kanıtladın. Seninle konuşmayacağım da kiminle konuşacağım. Bu arada sana bir haberim var. Bugün hicret ettim. Yanlış duymadın, hicret... Benim için dua et. Artık sık sık seni rahatsız ederim. Biliyor musun, geldiğimde birkaç mezar taşı okudum. Üzerlerinde DT. ÖT. Yazılıydı. Demek insanlar ancak bir çizgi kadar yaşayabiliyorlar. Buna rağmen ibret alınmıyor. İnsanlar bu mezarlara gelmiyorlar mı? Şayet geliyorlarsa ibret almıyorlar mı? Almıyorlar; şayet alsalardı İslam bugün bu halde olmazdı. Dünyanın cazibesine dalınmış. Sanki ölmeyecekler, ölüm onlara yetişmeyecek. Bizi ölümlü kendilerim ölümsüz sanıyorlar. Bize; "Camiye gitmeyin sizi öldürür ya da yakalarlar" diyorlar. Güzel arkadaşım, kalk da Rabbinin katında gördüğün güzellikleri anlat. Allah yolunda öldürülmenin güzelliğini anlasın herkes. Ölümsüzlüğün; ölümden olduğunu bilsinler, öğrensinler ki yaşamak için ölmek, ölmek için de yaşamak gerektiğini anlasınlar."

Arkadaşıyla hem dertleşiyor, hem de yaşadıkları güzel anıları anlatarak bazen gülüyor, bazen de hüznle'niyordu.

Onlar bizim anlayamayacağımız bir iletişim içindeydiler. Şehit arkadaşı da onunla konuşuyordu. Çünkü Hasan'm anlattıklarının yönünün değişmesi bunu gösteriyordu. Evet konuşup sohbet ediyordu her iki arkadaş. Belki de şehit arkadaşısı Hasan'a bulunduğu yerin güzelliklerini de anlatıyor ve güzel mekanından haber veriyordu. Sonra aniden kendine geldi Hasan. Belli ki arkadaşısı iletişimi kesmişti. Ama niçin? Hiç böyle yapmazdı. Hasan "Ben kalkıyorum demedikçe" diyalogu kesmezdi. Muhakkak önemli bir şey olmalıydı. Ne olabilirdi acaba? Bir müddet düşündü, düşündü. Aniden saatine baktı. "Subhanallah, camide ders verme zamanına az kamış. Hemen gitmezsem yetişemem. Demek beni alıkoymamak için kesti. Allah razı olsun" diyerek ayağa kalktı. Bir avuç toprak alarak; "Biliyorum çok misafirpervardin. Bu huyunu bildiğim için bir avuç toprağı ikramın olarak alıyorum. Yanındakilere selamımı söyle. Bana dua edin ki yanınıza geleyim." diyerek yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı. Bir ara durdu. Geriye dönüp "inşallah kısa bir süre sonra buluşuruz. O zaman uzun uzun konuşuruz." dedi gülümseyerek. Hızlı adımlarla camiye doğru yöneldi. Babası ile yaşadığı acı olaydan sonra mezarlık ziyareti ona iyi gelmişti. Rahatlamış bir vaziyette camiye vardı.

— Şelamun aleyküm ve rahmetullahi ve berekatuhu, diyerek söjam verdi

arkadaşlarına Hasan.

Selamını misliyle karşıladı Hamdullah ve Hüseyin. Öğrenciler daha gelmemişlerdi. Hamdullah ve Hüseyin erken gelrrüş camiye temizleyip sohbet ediyorlardı. Her gün bu saatte tüm işlerini bırakıp camiye ders vermeye gelirlerdi. Hamdullah lise, Hasan üniversite öğrencisi olup hem okul okuyor, hem de camide ders veriyorlardı. Hüseyin'in ise babasıyla beraber işlettikleri manifaturacı dükkanları vardı. Hüseyin evli ve üç çocuk babasıydı. Babası Hacı Abdullah ile aynı evde oturuyordu. Askere gitmeden evvel evlenmiş ve askerde iken ilk çocuğu Selman doğmuştu. İki yıl sonra ikincisi ve kaç ay önce de üçüncüsü doğmuştu. Her iki genç arkadaşıyla camide ders vermeye katılır ve "dünyada sevdiğim en güzel iştir" derdi. Hasan'm dalgınlığı dikkatlerinden kaçmamıştı. Abdest almaya giden Hasan'ın dönmesini beklediler. Abdest alıp gelen Hasan iki rekat namaz kılmak için kibleye yönelip tekbir aldı. Uzun bir kıyamdan sonra rüku ve secdeler de uzundu. Belli ki Rabbi ile söyleşiye dalmıştı. Namazını bitirip dua için ellerini kaldırdığında belki de yeni imtihanı için Allah'tan yardım istiyordu. Namazını ve duasını bitirip arkadaşlarının yanına geldi.

— Nasılsın Hasan? Durumun iyidir inşaallah, diye sordu Hüseyin.

— Hamd olsun abi, iyiyim. Hiç bu kadar iyi olmamıştım.

— Hayrola keyifsiz gibisin, bir şey mi var? Anlatmak ister misin? diye sordu Hamdullah.

— Evet anlatmak isterim. Hayatımın en önemli olaylarından birini yaşadım. Bunun için bir taraftan sevinçliyim, bir taraftan da üzgünüm.

— Hayra yorumlayalım ki hayırlı olsun, dedi Hüseyin.

— İnşaallah benim için hayırlıdır. Bugün babamla yine tartıştık. Bir türlü anlamıyor, ya da anlamak istemiyor. İlla ki camiye gidip ders vermeyeceksin diyor. Bu konuda sabah da tartıştık. Ben her şeye rağmen camiye gidip ders vereceğimi söyleyince beni evden kovdu. Yani anlayacağınız bugün benim hicretimin ilk günü.

Bunu duyunca iki arkadaşı ayağa kalkıp tebrik amaçlı onu kucakladılar. Yeni imtihanında başarılı olması için dua ettiler.

— Hicret, insan hayatının dönüm noktalarından birisidir. Ortama ve şartlara göre değişiklik arz edebilir; ama hicretin ruhunda ayrılık, terk etme ve neticede kavuşma vardır. Bir şeyleri terk eder ayrılırsın, ama başka bir şeye kavuşursun. Yine bu anlamda aileni terk etmen senin için bir hicrettir. Çünkü o terk ediş nefsi değil, İslam davası amaçlıdır. Bu anlamda hicretin belki değişik olmuştur; ama özünde ayrılık ve birliktelik vardır, diyerek arkadaşına destek olmaya çalıştı Hüseyin.

Üç arkadaş öğrencilerini beklerken bu yeni gelişme üzerine sohbete dalmışlardı. Hamdullah:

— Çok garip bir şey dedi. Evet o kadar garip ki yaşadıklarımızı inanın ben bile bazen anlayamıyorum. Asr-ı Saadette sahabelere baskı yapan aileler müşriktir.

Ayrı din-deivelduklarından haliyle karşı çıkıyor, Müslüman olan çocuklarını dinlerinden döndürmek için baskı yapıyorlardı. Onları anlamak o kadar zor değil; ama bu günü anlamak çok zor. Bizim ailelerimiz Müslüman. Namaz kılıp oruç tutuyorlar, İslâm'ın emirlerine uyuyorlar. Buna rağmen bize uyguladıkları baskıyı anlayamıyorum. Bir Müslüman kafirlerden korktuğu için dininden taviz veremez. Biz camide Kur'an-ı ilerim dersi verdiğimiz için bize baskı uygulanması kadar, bence garip bir şey yok.

Hüseyin:

— Allah Resulü (sav); "Din garip geldi, garip gidecek, müjdeler olsun o gariplere!" diyor, dedi. Evet bugün din garipleşmiş. Kumar oynamak, içki içmek, faiz yemek, fakir fukaranın malını gasp etmek, zina etmek, yalan söylemek serbest olduğu halde bunları yapanlar kınanmaz olmuş. Ama sırf Allah rızası için İslami bir çalışma içine giren, sadece "içinizde iyiliği emredip kötülükten meneden bir cemaat bulunsun" şeklindeki Allah'ın açık emrine uyarak toplumu ıslah etmeye çalışan ve Kur'an-ı Kerim dersi veren insanlar kınanıyor ve yaptıkları yasaklanıyor. Hem de Müslüman bir toplumda oluyor bütün bunlar.

Hasan yumuşak, sakın ve düşük bir ses tonuyla:

— Eğer nimetin değeri anlaşılmazsa ve o nimete şükrediñmezse, Allah o nimeti alır diyerek devam etti. Bugün bu nimetin değeri bilinmiyor. Bu güzel insanlar horlanıp dışlanıyor. Şayet bir gün Allah bu nimeti bu toplumun içinden alırsa o zaman çok geç olacak. Bugün bize baskı yapanların mezarları başında Kur'an-ı Kerim okuyacak, kendileri için hayırlar yapacak, üzerlerine fatiha okuyacak çocukları olmadığında iş işten geçmiş olacak. Umarım Allah bu nimeti bu toplumun içinden almaz. Hasetçiler nimete haset edecek ve onun yok olmasını isteyecekler. Bunun için resmi otorite bugün camilere yoğun baskı yapıp Kur'an-ı Kerim derslerini yasaklıyor. Kur'an-ı Kerim'le büyüyen binlerce insan bu zulme bir gün mutlaka dur diyecek. Bunu bildikleri için insanları işkenceden geçirip cezaevine atıyorlar. Camilere baskın yapıp çocukları dağıtıyorlar. Nasıl ki mürted örgüt, İslam'ın ayak seslerini duyduğunda saltanatının yok olacağını anladı. İşte o zaman Müslümanları şehit etme yoluna gitti. Küfrün hedefi hep İslam olmuştur. Bu böyle gelmiş, böyle gidecek.

Onlar sohbet ederlerken Öğrencileri de gelmeye başladı. Sadece erkek öğrencilere ders veriyorlardı. Kızlar bayan hocalardan ders alıyordu. Ders vermeye başladı üç arkadaşı. Tek tek Öğrencilerle ilgileniyor, aldıkları dersi anlamaları için defalarca tekrarlıyorlardı, Dersten sonra hicreti anlattı Hasan. Mekke'den Medine'ye hicreti... Anlatırken gözleri doldu. Çünkü muhacirleri daha iyi anlıyordu bugün. Hicret... Ayrılık... Anneden, babadan, yardan ve serden geçerek o güzel Resul (sav)'e kavuşmak...

10- Bölüm

BİR minibüsle gelmişti polisler. Uç kişi içeri girmiş, ikisi dışarıda kalmıştı. Cami

avlusundaydılar. Biri sol tarafta bulunan tuvalet bölümüne yöneldi. Tuvaletlere gitmeden önce tuvaletçi kulübesine baktı. Kimse yoktu. Kulübede tuvalet parasını alan yaşlı adam yoktu bugün. İyi ki de gelmemişti. Yoksa ağır bir sorgulamadan geçirilirdi.

Tuvaletlerin bulunduğu bölüme girdi iri yarı, esmer, 1.80 boylarında, çam yarması gibi cüsseli polis. Kıvrıkcık saçları, büyük bir burnu vardı. Konuşurken ağzını fazla oynattığından tükürük saçardı. Elindeki otomatik tabancayı bir eline alıp öteki eliyle tek tek kapıları açıyor, kimsenin olup olmadığını kontrol ediyordu. Kapılardan birisinin açılmadığını görünce; "Kim var içerde?" diye bağırdı. İçerdeki ses etmeyince; "Ben polisim, hemen çık seni bekliyorum." deyip silahı iki eliyle tutarak savunma pozisyonuna girdi. Her an saldırıya uğrayacakmış gibi bir vaziyet içine girip beklemeye başladı.

Kısa bir süre sonra tuvaletten yaşlı bir adam çıktı. Yaşlılıktan beli bükülmüş, elleri kolları ve bacakları da zayıfladığından zar zor yürüyordu. Polisi görünce; "Ne istiyorsun, neden kapımı çalıp bana çık dedin? Girecek başka tuvalet bulamadın mı?" deyince polis; "Ben polisim amca, terörist arıyorum terörist" dedi. Bunu duyan yaşlı adam "Teröristin camide ne işi var?" deyip söylene söylene tuvaletlerin bulunduğu bölümden çıktı.

Abdest almak için camiye girdi. Şadırvan, caminin içinde bulunuyordu. Fazla büyük değildi camii. Mahalle sakinlerini ağırlayacak kadar vardı. Taştan yapılmış bir de minaresi vardı. Hani şu özel kesilmiş sarı taşlardan. Tarihi olmasa da öyle sayılırdı. Keresteden yapılmış bir minber ve imamın vaaz için üzerine çıktığı bir bölmesi... İkinci katı da vardı caminin. Tabii geniş balkonlar şeklinde yapılmıştı. Caminin her iki yanından gidiliyordu ikinci kata. Bir de bir bölmesi vardı ki kışın orada namaz kılıyordu cemaat. Çünkü orası daha sıcaktı.

Halıları henüz yeni alınmıştı. Seccade şeklinde birbirine yapışık uzun tüylü olanlardandı. Camiye gelen ahaliden ve zenginlerden toplanmıştı halıların parası. Küçük avlusunun sağ tarafında bir oda vardı. O oda Kuran-ı Kerim dersi okuyan kız Öğrencilerine tahsis edilmişti. Küçüktü; ama olsun, hiç yoktan iyiydi. Küçük olduğundan kışın sıcaktı. Yazları ise camide okuyorlardı. Hava çok sıcak olduğundan öğrencilerin sıkılmasına neden oluyordu o küçük oda.

Mevsim kış olduğu için öğrenciler bu odadaydılar. Tuvalet bölümüne bakan iri cüsseli polis bahçeye gelerek amirine; "Kimse yok amirim, temiz." deyip amirinden gelecek ikinci emri beklemek üzere kenara çekildi. Arkadaşları arasında "Cellat" olarak tanımlanan komiser kısa boylu, göbekli, başının tepesi kel, bıyıklarının uçları yandan uzun, sarışın, mavi gözlü, sanki içki içmiş gibi her zaman gözleri kırmızı, uzun burunlu, kaim dudaklı biriydi. Sağ elinde bir telsiz vardı. Sırtında da bir deri mont. Ayağında ise asker potinlerini andırır bir bot giymişti. Rapor veren polise; "Tamam bekle" diye sert bir ses tonuyla emir verip üçüncü polisin camiden çıkmasını beklediler. Camiyi didik didik arayıp orada namaz kılanların kimliklerini kontrol ettikten sonra dışarı çıktı diğer polis. Amirinin yanına gelip; "Kimse yok amirim temiz" deyip kenara çekildi.

Hatıfe, ve arkadaşları hiçbir şey olmamış gibi öğrencileriyle ilgilenmeye devam

ediyorlardı. Hatice namazın nasıl kılınacağını bilmeyen öğrencilere bizzat kendisi pratikte göstermek için kalkmış, namaz kılar gibi hareketlerini yapıyor, daha sonra her hareketin adını söyleyerek öğrencilere öğretmeye çalışıyordu.

Bir öğrenci kalkmış namaz hareketlerini yapıyorken aniden içeri iri yapılı polis girdi. Polisin girdiğini gören bazı küçük yaştaki öğrenciler çılgılık atmaya başladılar. Bazıları da "polis! polis!" diye bağırmaya başlamıştı. Çocuklara göre o kadar iri yarıydı ki çocukların çoğu onu canavar sanmış ve belki de o yüzden bağırıyorlardı. Onun girmesiyle komiser ve diğer polis de içeri girdi.

Ayakkabılarla girdiklerim gören Hatice:

— Kimsiniz, dedi. Ne istiyorsunuz? Siz evlerinize ayakkabılarla mı giriyorsunuz? Biz burada nama kılıyoruz.

Komiser öfkeli ve sert bir ses tonu ile konuştu:

— Bu gevezelik yapan da kim? Gel bakalım buraya! Çocuklar! Hemen dışarı, hiç kimse kalmasın!

Komiserin azarlayıcı ve sert sözlerine rağmen öğrenciler yerlerinden kıpırdamamıştı,

— Hey! Size söylüyorum, çabuk dışarı, diye daha yüksek bir sesle bağırdı. Öğrenciler hocalarına bakıp onlardan gelen izni bekliyorlardı.

Hatice biraz sertçe sordu:

— Kimsiniz, ne istiyorsunuz, hem ne hakla öğrencileri dışarı çıkarıyorsunuz?

— Kim miyiz? dedi komiser. Biz kanunuz, devletiz, az-railiz. Bizden hesap mı soruyorsun? Alırım ayaklarımın altına seni. Çıkın çabuk! Yoksa hepinizi karakola götürürüm. O zaman akimiz başınıza gelir. Coplan tattığınız zaman dünyanın kaç bucak olduğunu anlarsınız.

Komiserin yanında bulunan küçük bir öğrencinin; "Bizden ne istiyorsunuz? Biz Ku'an-ı Kerim okuyoruz, çıkmayacağız" sözünü duyan komiser öfkeyle çocuğa öyle bir şamar patlattı ki çocuk tokatla yere kapaklandı. Bununla beraber burnu ve ağzı da kanadı.

— Pi.. kurusu! Çocuk mocuk demem hepinizi burada dayaktan geçiririm. Çıkın çabuk! diye tekrar bağırdı komiser.

Hemen küçük öğrencinin yanma koşan Hatice, bir yandan kızcağızın kanını ve gözyaşlarını siliyor, bir yandan da;

— Sende acıma yok mu, parmak kadar çocuğa vurulur mu, Allah'tan korkmadım mı?

— Çıkarın şunları, çabuk olun! diye diğer iki polise emir verdi komiser. Bu emir üzerine polisler ayakkabılarla halılara basıp küçücük çocukların kollarından tutarak çıkarmaya başladılar. Çıkmak istemeyenleri de dövüyor, zorla çıkarıyorlardı.

— Bırakın! Ne yapıyorsunuz? Siz Müslüman değil misiniz? Burada Kur'an-ı Kerim okunuyor. Buraya kirli ayakkabılarla girmeniz yetmiyormuş gibi şimdi de küçücük çocukları mı tartaklıyorsunuz? İsrail'de mi yaşıyoruz?" diyen Zehra'ya komiser sert bir tokat indirince Zehra;

— İyisi mi siz silahlarınızı doğrultup ateş edin. Bu daha iyi olur. Sonra da

"birkaç terörist öldürdük" dersiniz, dedi.

— Alın şunu, çok gevezelik yaptı. Bunu bu akşam karakolda terbiye edelim de akıllı başına gelsin.

Bu emri duyan iki polis, Zehra'yı almak için geldiklerinde Sümeyye ye Hatice önlerini kesti.

— I^e istiyorsunuz. Hiçbir yere götüremezsiniz. Ne yaptı ki? deyince onları da tutuklamak isteyen polislere, bu sefer öğrencilerden büyük-küçük hepsi karşı çıkıp hocalarını korumak için önlerini kestiler. Bunu gören komiser:

— Bırakın onları, dedi sakinleşmiş gözükererek. Bakın, biz emir aldık! Burada ders vermek yasak. Onun için burayı boşaltın. Yoksa olacaklardan sorumlu değilim.

— Nasıl olur, Müslüman bir memlekette Kur'an-ı Kerim dersi verip, almak yasak mı?

Öfkeden gözleri şimşek çakıyordu.

— Evet yasak! Yasalar böyle. Camilerde Kur'an-ı Kerim dersi vermek yasak.

— Ama biz Müslümanız. Kutsal kitabımız olan Kur'an-ı Kerim'i okumak zorundayız. Yoksa dinimizi nasıl öğreniriz?

— O benim sorunum değil, onu siz düşünün. Ben aldığım emri uygulayım. Şimdi hemen burayı boşaltın. Bir daha da .sizi burada görmeyeyim. Yoksa bu seferki kadar yumuşak olmam; hepinizi copîu dayaktan geçiririm. Bununla da kalmam, karakola götürüp orada güzel bir terbiyeden geçiririm!...

Gürültüler üzerine camide namaz kılan birkaç yaşlı dışarı çıkarak şaşkınlık içinde olanları izlemeye başlamıştı. Polisler kız çocuklarını çekiştirerek dışarı çıkarıyor; "Bir daha camiye gelmeyin" diye tehditlerde bulunuyorlardı. Yaşlı adamlardan

biri dayanamayıp;

— Allah'tan korkun! Bu çocuklar Kur'an-ı Kerim okuyor, namaz öğreniyor, hepsi de çok terbiyeli kızlar. Ne diye onları çıkarıyorsunuz? Siz Müslüman değil misiniz? deyince komiser;

— Sen karışma! Gir camine, namazını kıl. Biz ne yaptığımızı biliyoruz, dedi.

Yaşlı adam gün görmüş biriydi. Zamanında çekilen acılan bilen ve yaşayan biri olarak kendisi de Ku'an-ı Kerim'i gizli okuyup öğrenenlerdendi. Bu sebeple tekrar komisere yönelerek;

— Burası Müslüman memleketidir. Müslüman memleketinde Kur'an-ı Kerim okunur. Yine camileri kapatmak mı istiyorsunuz? karşılığını verdi.

Komiser sinirlenmişti:

— Kur'an-ı Kerim'i gidip evde okusunlar. Camide ders vermek yasak. Emir aldım, kesinlikle burada ders verilmesine izin vermeyeceğim.

— Kur'an-ı Kerim dersi camide verilir. Sesi yükselmişti komiserin:

— Sen fazla oldun. Yaşlı maşlı dinlemem çekerim karakola. Bakalım o zaman da böyle konuşacak mısın?

— Utan utan! Baban yaşıdayım; beni karakola çekip tlövmekle tehdit ediyorsun. Senden de polislerinden de korkmuyorum. Kur'an-ı Kerim için canım

feda olsun. Bu çocukları rahat bırak. Senin anan, baban sana böyle mi terbiye vermiş?

— Alın şunu minibüse! Bunun iyi bir derse ihtiyacı var diye bağırdı komiser.

Bu sözüyle yaşlı adamı ite kaka minibüse bindirdiler. Öğrencileri ve hocalarını da tartaklayarak küçük odadan dışarı çıkarıp içeri daldılar. Elllerine ne geçtiyse arama bahanesiyle yerlere savurup odayı darmadağın ettikten sonra çıkışta yaşlı adama dönen komiser;

— Bu seferlik seni götürmüyorum. Ama başka sefere karşıma çıkarsan yaşlı falan demen seni bir güzel haşlarım ona göre, deyip yaşlı adamı serbest bıraktı. Ekibiyle beraber minibüse binip^hızla uzaklaştı.

Uç arkadaş, polisler gittikten sonra tekrar camiye döndü. Ders verdikleri odayı toparlayıp temizlemeye başladılar. Temizliklerini yaparken aralarında değerlendirme de yapıyorlardı. Bu arada öğrencilerine; "tekrar ders yapacağız, hepiniz gelin" demeyi de ihmal etmemişlerdi. Zatea öğrencilerin çoğu tekrar camiye dönmüş, onlara temizlikte yardım ediyordu.

— Hocam bunlar bizden ne istiyorlar? Biz kötü bir şey yapmıyoruz ki, Kur'an-ı Kerim öğreniyoruz, dedi bir öğrenci.

— Evet canım, kötü bir şey yapmıyoruz. Bunlar başkalarına yaranmak için böyle yapıyorlar, dedi Zehra.

— Ama hocam, onların dini de İslam değil mi?

— Sözde öyle, hatta bir çoğu İslam'ı herkesten daha iyi biliyor. Ama zalimlere yaranmak isteyen büyüklerinin emirlerini yerine getirmekten geri kalmıyorlar. Ağızlan ile kalpleri bir değil.

— Hocam biz yine de geleceğiz; yakalasalar da gelip Kur'an-ı Kerim dersi alacağız. Onlardan korkmuyoruz.

Temizlik bitmiş, ertesi gün tekrar gelmek üzere öğrenci-ter dağılmışlardı. Üç arkadaş da hazırlanmış, çıkıyorlardı. "Ne yapıyoruz" diye sordu Zehra. "Programımızı biliyorsun, gelmeyen öğrencilerimizin ailelerini ziyaret edecektik. Daha sonra da bize gideriz" dedi Hatice.

Hep beraber-önce hasta olan öğrencilerinin evine gittiler.

Kapıyı küçük Selma'mn annesi açtı.

— Buyurun kimi sormuştunuz? diye sordu evin sahibi.

— Biz Selma'mn Kur'an-ı Kerim hocalarıyız. Hasta olduğunu duyduk. Bir ziyaret edelim dedik.

Ev sahibesi memnun olmuştu. Onları içeriye davet edip hastanın yattığı odaya aldı. Küçük Selma fena halde soğuk almıştı. Bu yüzden bademcikleri şişmişti. İltihaplanma sebebiyle yatağa düşmüştü.

— Hastamız nasıl bakalım? Maşaallah, iyileşmiş görünüyor, diyerek hastanın yanma oturdular.

— İyiyim hocam.

— Doktor iğne vermiş. Hastalıktan çok, iğneden korkuyor dedi annesi.

— İnşallah iğneleri yaparsa çar çabuk iyileşir ve tekrar aramıza gelir. İlaçlarını kullan, iyice dinlen ki çabucak iyileşip aramıza gelesin tamam mı? dedi

Sümeyye gülümseyerek.

— Tamam hocam.

Hastanın durumunu sorup biraz onunla konuştuktan sonra diğer odaya geçtiler. Annesiyle sohbe başlamışlardı. Selma'dan ve ders durumundan konuşup ne kadar başarılı bir öğrenci olduğunu anlattılar. Annesi anlatılanları dinledikçe yüzünde memnunluk ve mutluluk belirtileri oluşuyordu. Kızının başansı onu epey sevindirmişti.

— Allah sizlerden razı olsun. Sizin gibi gencecik kızlar boş şeylerle uğraşmak yerine camiye gidip ders veriyorlar ya.

Bu çok güzel bir şey. Sizin sayenizde çocuklarımız Ku'an-ı Kerim okumasını öğreniyorlar. İnanın utanmasaydım ben de gelirdim. Ama bizden geçti.

— Neden? Öğrenmenin yaşı yok. Gelirseniz çok memnun oluruz dedi Zehra.

— Yok ki ;m yok. Siz bizim çocuklara iyi bir İslami terbiye verin yeter. Biz de size dua edeceğiz.

— İnşallah ders vermekten vazgeçmeyiz. Bu halkın çocuklarına Ku'an-ı Kerim öğretmekte kararlıyız. Yeter ki çocuk-lar gelsin dedi Hatice.

Müslümanm yükümlülükleri, yapması gerekenler, imanın amele dökülmesi konularında ayet ve hadislerle, sünnetten örnekler getirerek bir müddet daha sohbet ettiler.

— Müsaadenizle biz artık kalkalım dedi Hatice. Hasta ziyaretinin kısa olanı makbuldür biliyorsurfüz. Hem ayrıca habersiz geldiğimiz için umarım bizi bağışlarsınız. Hasta olduğunu duyunca hemen gidelim dedik.

— Biraz daha otursaydınız, ne güzel sohbet ediyorduk, aceleniz ne?

— İnşallah başka bir sefere geliriz.

Hazırlanan üç arkadaş tekrar küçük Selma'yı görüp ona şifa dileklerinde bulunduktan sonra evden ayrıldılar.

Ziyaretleri çok faydalı geçmişti. Hem zaten hasta ziyareti sünnetti. Sünnet olduğu için muhakkak faydalıdır. Ziyaret edecekleri iki ev daha vardı. Öğleye de bir saat kalmıştı. "İstiyorsanız Perihan'ın da ailesini ziyaret edelim. Diğer evi de artık öğleden sonra ziyaret ederiz" teklifinde bulundu Hatice. Bu teklif kabul gördü. Hemen Perihan'ın evine yöneldiler. Evleri caminin iki sokak Ötesindeydi. Zehra kapıyı çalınca genç bir kız karşılına çıktı.

— Buyurun kimi aramıştınız?

— Biz Perihan'ın Kur'an-ı Kerim hocalarıyız. Bu gün gelmemişti merak ettik. Acaba hasta falan mı bir soralım dedik, dedi Hatice.

— Bir dakika annemi çağırayım. Anne!... Gelir misin? Genç kızın seslenmesiyle 40 yaşlarında başında yazma

bulunan, geleneksel kıyafetli bir bayan geldi. Karşısında üç çar-şafı görünce ürktü. Korktuğu her halinden belliydi. Bu korkunun sebebini ise o biliyordu.

— Hayrola ne istemiştiniz? (xere hwun çı dıxwazın?)

— Perihan için gelmiştik.

— Perihan artık gelmeyecek, onu göndermiyoruz.

— Ama neden? Bir sorun mu var, memnun değil misiniz ya da birileri mi engel oluyor?

— Yok kızım yok, göndermiyoruz. (Sere xwe naxmbela-ye) Başımızı belaya sokamayız, onun için de göndermiyoruz.

Bu arada ev sahibesi kendilerini içeri davet etmemiş, kapı eşiğinde konuşuyorlardı.

— Kur'an-ı Kerim okuyacak. Yarın Öbür gün yasinler okur, namaz kılar. Hem zaten Müslümanlar olarak çocuklarımıza Kur'an-ı Kerim öğretmemiz lazım. Dünyanın masrafını yapıp okula gönderiyorsunuz. Kur'an-ı Kerim dersinde ise hiçbir masrafınız gitmiyor. Ayrıca dinlerini öğreniyorlar. Yazık değil mi göndermiyorsunuz?

— Kurban, vallah korkuyoruz. (Kurban, wallah em dıtır-sın.) Bizi tehdit ediyorlar. Camiye çocuklarınızı göndermeyin diyorlar.

— Kimdir sizi tehdit eden? Hem zaten ölüm Allah'ın elinde, onların değil. Bizim Allah'tan korkmamız lazım, onlardan değil. Bu kadar korkak olmamalıyız.

— Kızım A...çiler bizi tehdit ediyorlar. "Çocuklarınızı camiye göndermeyin" diyorlar. Hem buraya gelmeniz bile bizim için tehlikelidir. Şimdi dedikodu yapıp diyecekler; "Çarşaflılar evlerine gelmiş" fkeçam A... Me tehdit dıkm. Diben zaroke xwe neşinm camiye. Ana vun hatın vira, jı bo me tehluke-ye.VVe ben şo.. haün mala wan) Onun için sizi eve almaktan bile korkuyorum. Kızım kusura bakmayın.

Vallahi çocuklarımızı göndermek istiyoruz. Sizden hiçbir kötülük görmedik. Hatta iyiliğiniz dokundu. Siz çocuklarımıza Kur'an-ı Kerim dersi veriyorsunuz. Bundan daha büyük iyilik olur mu? Yalnız korkuyoruz.

Ev sahibesi genç kızları nazikçe geri çevirdi. Bu ziyarete üzülmüşlerdi. Çocuklarını camiye göndermek istedikleri halde mürted Örgütün tehditleri halkı frenliyordu. Hatta uzaklaştırmıyordu. Ama olsun, bu onların azmini kırmayacak, bilakis per-çinleyecekti. Çünkü hak geldiğinde batıl zail olurdu.

Bu ziyaretleri kısa sürdüğü için programlarını değiştirip üçüncü Öğrencinin evini ziyaret etmeye karar verdiler. Yönlerini oraya yöneltip ilerlediler. Defalarca zili çalmalarına rağmen kapıyı açan olmamıştı. Onları kapıda beklerken gören bir çocuk; "Abla onlar dün gittiler. Evde kimse yok" deyince Zehra; "Peki nereye gittiklerini biliyor musun?" diye sordu. Çocuk, bilmediğini söyledi.

Oradan da ayrılarak evlerine doğru yöneldiler. Ertesi gün cami tatil olduğundan Hatice'nin evinde bir araya gelmek için anlaşıp, selamlaşarak ayrıldılar. Zorlu ve yorucu bir günün ardından, eve gelen Hatice günün yorgunluğunu üstünden atmak için Önce bir abdest alıp, iki rekat namaz kıldı. Namazdan sonra odasına çekilip bir müddet Kur'an-ı Kerim okudu. Kızının yorgun ve üzgün halini gören Zeynep Hanım meraklanmış, ama bir şey sormamıştı. Dinlenmesini beklemiş "daha sonra konuşurum" diyerek işlerine devam etmişti, Kufan-ı Kerim'i okuyan Hatice odadan çıkarak annesinin bulunduğu mutfığa geçti; "Kolay gelsin anne" diyerek annesine yardım etmek için "yapabileceğim bir şey var

mi?" diye sordu. Kızının teklifini; "Sağ ol kızım, yapacak fazla bir şey yok. Namazdan sonra yemeği hazırlarız. O zaman yardım edersin" diyerek geri çeviren Zeynep Hanım, yorgun görünen kızını daha fazla yormak istemedi. "Acaba ne olmuş" diye düşünüyor, Hatice'nin sessizliği onu büsbütün meraklandırıyordu. Sonunda dayanamadı.

— Hayırdır inşaallah, çok yorgun ve solgun görünüyorsun kızım. Önemli bir şey yok umarım.

— Yok anne, merak edilecek bir şey yok. Bazı öğrencilerimizin ailelerini ziyaret ettik. Herhalde fazla ayakta kaldım ondan olsa gerek.

— Peki kızım, sen bilirsin Ciddi bir şeyin olmaması beni sevindirdi.

Bu arada küçükler okuldan gelmiş, hazırlanan yemeği hep beraber yiyorlardı. Ortaokul okuyan Selçuk;

— Abla bu gün camiye polis basmış doğru mu? Gelirken yolda çocuklar anlatıyordu, dedi.

Selçuk'un bu sözü üzerine Zeynep Hanım; duh

— Doğru mu kızım? Solgunluğun bundandı demek, neden anlatmadın? dedi.

— Anlatıp da sizi üzmemek istemedim.

— Nasıl oldu peki?

— Ders veriyorduk. Birden içeri iri yarı dev gibi bir adam girdi ve "Biz polisiz, burayı arayacağız, hemen burayı boşaltın" dedi. O bunu söylerken ardından iki kişi daha girdi. Tabii biz çıkmadık, Kumarın Kerim dersi verdiğimizizi söyledik. Bu sefer \dp& boylu olan -herhalde komiserleriydi;- "Kur'an-ı il"

Kerim dersi vermek yasak hemen dışarı çıkın" diye bağırdı.

Hatice olanları biraz da özetleyerek annesine anlatmaya başladı. Küçük öğrenciyi nasıl dövdüklerini, Zehra'yı nasıl tokatladıklarını, öğrencileri tartaklayarak zorla nasıl çıkardıklarını, ayakkabılarla içeri girip ortalığı dağıttıklarına, yaşlı adamı az daha götürecektim... Olanları özetleyerek anlattı. Küçük kızdan söz ederken gözyaşlarını tutamamıştı.

— Bir görseydin anne, o küçük çocuğa vurduğu tokadı. .. Büyük birine vursaydın kesin bayılırdı. Ağzı burnu kan içinde kaldı. Öyle için için ağ... sözünü bitiremeden gözyaşlarına boğulmuştu Hatice. Zaten doğru dürüst yemek de yiye-memişti. Küçük çocuğun ağlayıp ona sarılışını unutamıyordu. "Siz ne yaparsanız biz yine de camiye gelip ders vermekten vazgeçmeyeceğiz" dedi kendi kendine.

Annesi de duygulanmış, o da gözyaşlarını tutamamıştı. Sırf camide ders verip ders aldıkları için küçük çocuklar ve gençler dövülüyor, dershaneler kapatılıyordu. Bu olanlar nüfusunun yüzde doksan dokuzu Müslüman olan bir memlekette yaşanıyordu. Misyoner ve Siyonistlerin çalışmaları, dinlerini yaymaları serbest olduğu halde Müslümanlar çeşitli yaftalarla damgalanarak İslami çalışmaları engelleniyordu. "Demek böyle bir ülkede yaşıyoruz;" diye mırıldandı Zeynep Hanım.

— Daha sonra ne yaptınız kızım?

— Polis gittikten sonra öğrencilerimizin çoğunun da yanımıza gelmesiyle

dershanemizi temizleyip topladık. Gerçi halılarımız kirlendi, inşaallah onları da bir ara yıkarız.

. — Peki ya ders, devam edeceksiniz tabii...

— Ne demek, vazgeçer miyiz? Bizler Muhammed (sav)'in ümmetiyiz. Ona yapılan işkence ve baskılar onun azmini artırmaktan başka işe yaramamıştı. Biz de onun takipçileri olduğumuza göre, bu olanlar kesinlikle bizi yıldırmaz. Bilakis azmimizi artırır. Daha çok çalışmamızı bağlanmamızı sağlar.

— Öğrenciler... onlar gelecekler mi?

— Evet, onlar da gelecekler. Onlar da çok kararlı çıktılar. Defalarca çıkın, denmesine rağmen onları dinlemediler. Tekrar geleceğiz dediler.

— Aferin kızım! Böyle kararlı ol. İman edenler elbette imtihan olunacak. Bu da bir imtihandır. Sakın azminiz kırılmasın. Sizin bu kararlılığınızı gördükçe göğsüm kabarıyor. Bundan sonra ben de geleceğim.

11- Bölüm

Misafir odası misafirlerle dolmuştu. Ayşe Hanımın akrabalarının, bir kısmı, Şükrü Beyin akrabaları, oturdukları apartmanın bazı komşuları, hayırlı olsuna gelmişlerdi. Önce evi bir güzel dolaşmışlardı. Ayşe Hanım, evi dolaştırırken aldıkları yeni eşyaların da reklamını yapmaktan geri durmamış, "aslında Şükrü çok daha pahalı olanları alacaktı; ama ben bırakmadım. Bunlar neyimize yetmez, diyerek engel oldum" deyip daha da pahalı cinsinden almaya güçlerinin yettiğini demeye getiriyordu. Bankadan borçla faizli kredi çektiklerini söylemiyor, böbürlendikçe böbürleniyordu.

Gezme faslı bittikten sonra misafirler oturmuş, Ayşe Hanım servise başlamıştı. Mönüde soğuk meşrubatlar, pasta, üzümlü kakaolu kek, kurabiye, çay ve lezzo vardı. "Oraya gittik, bize doğru dürüst ikramda bulunmadılar" demesinler diye çok masrafa girmişti Ayşe Hanım.

Misafirler hem ikram edilenleri yiyor, hem de aralarında evin durumu hakkında konuşuyorlardı.

— Bu binanın tüm evleri aynı plan; ama iç dekorasyonu herkes kendi zevkine göre yaptığından, insan farklı bir girdiğini sanıyor. Bizim evin, kartonpiyer işlemleri biraz daha farklı, dedi komşularından biri.

— Mutfak dolapları çok güzel. Ben çok beğendim. Hem büyük hem güzel işlenmiş.

— Şu avizeleri de güzelmiş Allah için. Banyonun fayansları ve küveti de güzel yapılmış. Gerçi bizimkiler kadar güzel olmasalar da., yine de güzeller.

Diğer taraftan akrabalar arasında da konu ev ve içindekilerdi.

— Dünyanın parasını harcamış Şükrü. Biliyorum çok borç altına girmiştir. Nasıl ödeyecek onca parayı. Bir de kalkmış Ayşe Hanım: "Aslında daha da pahalılarını alabilirdik; ama ben bırakmadım." diyor. Ben biliyorum sen nesin... Kesin kardeşimi bunca masrafı yapmaya o zorlamıştır. Şimdi de kendine pay çıkarıyor, diye yengesine veryansın ediyordu Şükrü

Beyin ablası.

— Şu kadın yok mu? diye ekledi halası. İnsanı dereye susuz götürür, susuz getirir. Bak görüyor musun yaptığı masrafı? Bunca şey hazırlamış, dünyanın masrafını yapmış. Çay, bisküvi neyine yetmiyor? Yooook. Hanımefendinin forsu kırılır.

Şükrü Beyin akrabaları, girilen masraflara kendi aralarında tepki gösteriyor, Ayşe Hanımı yerden yere vuruyorlardı. Bunlar böyle konuşurlarken diğer bir köşede Ayşe Hanımın akrabaları kendi aralarında:

— Evleri güzel olmuş. Dekor da tam Ayşe'nin zevki, eşyaları da yenilemiş. Aferin Ayşe! Dediğini yaptı. Eşyaların çoğunu yenileyeceğim diyordu; dediğini de yaptı, dedi Ayşe Hanımın ablası.

Kuzeni ise Ayşe Hanımı daha da övdü:

— Kesin şimdi bu eşyaları aldirmek için Şükrü ağabeyin ağzından girip burnundan çıkmıştır, onu ikna etmek için... Şu avizenin güzelliğine baksana, ya şu yemek masası... On iki kişilik ve ceviz kaplama... Gerçekten güzel bir ev yapmış. Helal olsun Ayşe Ablaya.

Bunlar konuşurlarken Ayşe Hanım yanlarına geldi. Nasıl gidiyor hanımlar? Beğendiniz mi?

— Yani dediğini yaptın. Bari ev istediğin gibi olmuş mu?

— Efo/.. iyidir. Yine de tam istediğim gibi değil; ama şimdilik bu yeter.

— Eşyaları da yenilemişsin. Eniştayi bol bol borçlandır-mışsmdır şimdi.

— Balığa giden ıslanır. Ev yapıyoruz. Eski eşyalarla mı taşınalım yeni eve, olacak şey mi? Borçlandı, ama bir şey olmaz, öder.

— Eski eşyaları ne yaptınız?

— Onların bir kısmını yeni eşyaların peşinatı olarak kabul ettiler. Bir kısmını da eskiciye sattık. Aslında daha çok eksik var. Yalnız şimdi söylemekten korkuyorum. İleride onları da al-dırtırım inşaallah.

— Kesin aldirtırm. Adam senin dirdirdimden kurtulmak için bile olsa yine de alır, dedi ablası.

Ayşe Hanım tüm misafirlerini sıra ile gezip yanlarında oturuyor, onlarla kısa sohbetler yaparak ilgileniyordu.

Fatma'nın da misafirleri gelmiş, kızlar kalabalıkta otur- istemediklerinden Fatma'nın odasına geçmişlerdi. Çiğdem ve Zozan ortaklaşa bir çiçek almışlardı. Şu fiskos masalarının üzerine konulanlardan. Ayşe Hanım bu hediyeye çok sevinmiş, ikisini de öpmüştü.

— Annem hediyenize çok sevindi. Evimizde çiçeklerin eksik olduğunu söylüyordu.

— Aslında ne alacağımıza karar veremedik. Sonunda iyisi mi bir çiçek alalım, çiçeğin hiçbir zararı yok. Muhakkak konulacak bir yer bulunur diyerek aldık, dedi Çiğdem.

— Nasıl evi beğendiniz mi?

— Güzel olmuş, hayırlı olsun, dedi Zozan. Eşyaları yenilemişsiniz. Tam bir burjuva evine benzemiş.

— Halamız yavaş yavaş zenginleşiyor. Zenginleştikçe de böyle şeylere para harcıyorlar. Bunun burjuva murjuva ile ilgisi yok. Hem zenginlerin evleri böyle midir sanıyorsun? Diye itiraz etti Çiğdem.

— Hop hop hop, yine o konulara girmeyin. Başımıza devrimci kesilirsiniz şimdi. Zaten Zozan'm ağzı açıldı mı artık kapatmak mümkün olmuyor. Sosyalizm'den girer, materyalizmden çıkar. O anlatır biz de kafamızı "hı hı" deyip sallarız. Bugün bunları konuşmayacağız. Zozan'a söyledin mi?

— Neyi söyledim mi?

— Neyi olacak, onu...

— Fatmaaa! Hani aramızda kalacaktı? Söz vermiştin.

— Niye? Zozan yabana mı ki? Hem ayrıca kimseye söylemiş de değilim.

— Kuzum siz hangi şeyden söz ediyorsunuz? Neyi söylemiş mi?

— Hiç, bir şey yok. Kendi kendine konuşuyor işte. Fatma'nın şom ağızlı olduğunu bilmiyor musun?

— Hadi Çiğdem nazlanma anlat. Zozan yabancı değil.

Hem belki sana yardıma da olabilir. Biliyorsun o bizim filozo-fumuzdur. Hemen işi halleder.

— Neymiş şu benden gizlediğin şey? Bizim birbirimize karşı gizlimiz saklımız mı var? Demek öyle... peki senin gibi olsun; ama bunu unutma.

— Sen var ya sen., ne de fitnecisin! Zozan, inan senden gizlediğim bir şey yok. Şu fitneciye kanma, kasti yapıyor.

— Kim, ben mi kasti yapıyorum? E, söyle ne olacak ki, sihri mi bqzultur?

— Ah Fatma! Dilini eşek arısı soksun e mi? Tamam tamam anlatacağım.

— E hadi. Bir şey anlatıncaya kadar çıldırtırsın insanı.

— Madem konuyu sen açtın, o zaman sen başla. Sonra ben devam ederim.

Bunun üzerine Fatma ciddi bir hal alarak

— O gün bana telefon açtı. Biri ile buluşacağını, benim gidip gidemeyeceğimi sordu. Ben gittim. Buluştuğu şahıs kim biliyor musun?

— Nerden bileyim, münecim miyim?

— Tahmin et. Haydi filozofluğunu koy ortaya.

— Bilmiyorum; tahmin de edemem.

— Tarık. Şu 6 sosyalde okuyan esmer çocuk var ya.

— Tank mı? Çıkaramadım. Hem bizin bu yörede bu tür simler yok. Bu Türk ismine benziyor.

— Zaten Türk. Babası burada işçi olarak çalışıyor. Aslen ; Anadolu'dan. Çıkaramadın mı daha? O da tam senin kafanda biri.

— Çıkaramadım. Nasıl benim kafamda? Yani Partiyle mi beraber demek istiyorsun?

— Yok yok, o da solcu. Senin söylediklerini söyleyip savunuyor.

Uzun uzun anlattı Fatma. Çiğdem'in çağırışını, gidip çay

bahçesinde buluşmalarını, Çiğdem'in kızardığını orda konuşulanları biraz da mübalağalı olarak anlattı. Çiğdem, bazı yerlerde müdahale ediyor, öyle olmadığını söylüyorsa da diğer ikisi hem gülüyorlar hem de Çiğdem'e

takılıyorlardı.

Daha sonra onlardan ayrıldığını ve sonrasını bilmediğini söyleyerek, Çiğdem'e sordu:

— Sahi benden sonra ne yaptınız?

— Anlatacak bir şey yok.

— Hadi Çiğdem. Kalkıp giderim yoksa. Kesin sen benim için anlatmıyorsun. Demek senin arkadaşlık anlayışın bu, diye serzenişte bulununca Zozan, Çiğdem çaresiz anlatmak zorunda kaldı.

— Fatma'yı eve bıraktıktan sonra biraz dolaştık. Hani...

yerdeki sakin cadde var ya? Oraya gidip tur attık. Ve sohbet ettik.

— Ne konuştunuz? diye sordu Zozan merak içinde.

— Filmlerden konuştuk. Hangi tür filmlerden hoşlandığını anlattı. Ben de ona anlattım. En son gittiği filmi anlattı. Hangi sahnelerinden etkilendiğini, baş rolün ne kadar başarılı olduğunu, filmin konusunun ne kadar gerçekçi olduğunu uzun uzun anlattı.

— Peki ya sen, hiç konuşmuyor muydun?

— Yoo, genelde dinliyordum. O konuşmasını çok iyi biliyor. Bir ara siyasi konulara girmeye çalıştı, ben bırakmadım.

Bu konularda fazla konuşmak istemediğimi söyledim. O da tamam dedi.

— Aferin, iyi yapmışsın. Bilmiyorum, bunlar bu konulardan ne anlıyorlar? Daha güzel şeyler varken, kalkıp nelerden bahsediyorlar. Aşktan, sevgiden, sevgililerden söz edin. Öyle değil mi Zozan?

— Öyledir. Sanki biz hoşlanıyor muyuz o tür konulan sık sık konuşmaktan? Ama ne yapalım mecburuz.

— Sonra ne oldu? Hep aynı şeyleri mi konuştunuz, hiç birbirinizle ilgili konuşmadınız mı?

— Hayır. Hep böyle geçti. Daha sonra beni eve bıraktı.

— Çok ruhsuzsunuz, insan böyle mi davranır, dedi Zozan.

— Peki ya nasıl davranır? diye sordu Çiğdem.

— Nasıl mı davranır? El ele tutuşulur. Birbirine iltifatlar edilir, birbirine şiirler okunur, şakalar yapılır. Ne bileyim, daha çok şey yapılır. Ruhsuzsunuz, ruhsuz!

— Hakikaten daha sonra da buluşmanız olmadı mı? diye sordu Fatma.

— Oldu tabii.

— E..? Anlatsana, daha ne bekliyorsun?

— Bırakmıyorsunuz ki... Sen bir yandan, Zozan bir yandan, dır dır dır...

— Tamam tamam, hadi seni bekliyoruz.

— Kaç gün önce tekrar buluştuk. Bu sefer pastahaneye gittik. Biraz okvıl durumundan konuştuk.

— Ruhsuzsunuz siz, ruhsuz! Okul durumuymuş, diye

— Sabret, sabret cadı! Ne cadısın sen... bekle de anlatacaklarımı dinle. Baklava ısmarladı. Pastanede kimse yoktu. Sadece biz ikimizdik. Çok romantik bir müzik çalıyordu. Sonra bir ara biz ikimiz de sessiz kaldık. Birden başını kaldırıp, Öylece bana baktı ve hayatımda duyduğum en güzel sözleri sıralamaya

başladı. Konuştu, konuştu, konuştu...

— Sen, sen ne yaptın, hiç konuşmadın mı?

— Benim dilim tutulmuştu. Öylece durmuş ona bakıp dinliyordum ve bir ara...

Çiğdem, sessizleşti. Zozan ve Fatma merak içinde ne söyleyeceğini bekliyorlardı. Çiğdem'in sessizliği sürdükçe sabırsızlıkları artıyordu. Çiğdem gözlerini yummuş öylece bekliyordu. Zozan ve Fatma dayanamayıp bir ağızdan:

— Anlatsana, öldün mü? dediler.

Çiğdem hiç ses çıkarmayıp meraklarını arttırmak istercesine susuyordu.

— Çiğdem! diye bağırdı Fatma. Anlatacak mısın, yoksa saçını başını yolalım mı? Zozan hazırlan bunun canı dayak istiyor. Bir güzel saçını başını yolalım şunun.

— Ne sabırsızsınız. Bir an hayal etmeye çalıştım. Evet, o konuşuyor, ben ise dinliyordum.

— Kuzum onu anlattın. Sonra, sonra ne oldu?

— Ay! Kalbim duracak sanki. Derin derin bir nefes aldı. Kızlar pür dikkat ağzından çıkacak kelimeyi bekliyorlardı. Ne olmuştu acaba? Çiğdem yine derin bir nefes alıp ve "birden elimi tutup avuçları arasına aldı. Heyecandan ölecektim az daha" deyince kızlar çığlık attılar.

— Hepsi bu mu, elini tuttu diye heyecanlanılır mı? Ne aptalsın. Bizi de bu kadar heyecana soktun. Elini tutmuşmuş, deli kız deli. Baksana anlatınca bile yüzü kızarıyor. Elini göğsüne koydu, yüreğin fırlamasın, diyerek alay edip azarladı Çiğdemi Zozan.

— Siz ne dersiniz deyin, ben çok heyecanlandım. Daha sonra uzun uzun aralarında geçen o günkü konuşmayı ve olanları anlattı.

Misafirleri yavaş yavaş uğurlamaya başlamıştı Ayşe Hanım. Kalkıp gitmekte olanları kapıya kadar götürüyor, "bu seferlik kabul etmem başka sefere de beklerim" diyerek davet ediyordu. Misafirler de; "Tekrar tekrar eviniz hayırlı olsun. Uzun ve sağlıklı ömür yaşarsınız inşaallah.." diye temenni ve dualarda bulunup çıkıyorlardı. Tüm misafirlerin gitmesinden sonra Çiğdem ve Zozan da kalkmış gitmek için salona çıkmışlardı. Kızları gören Ayşe Hanım;

— Nasıl iyi zaman geçirebildiniz mi?43enim aptal kızım ikramda kusur etmemiştir umarım, diyerek kızlarla şakalaştı; uğurladı onları. Kızlar da giderken; "Tekrar eviniz hayırlı olsun" dileklerinde bulundular. Ayşe Hanım çiçek için kızlara tekrar teşekkür etti.

Misafirler gitmiş, Ayşe Hanım etrafı toplamaya başlamıştı. Fatma yine kaytarmak istiyordu.

— Bugün kaçmak yok. Haydi gel ve şu evi temizleyip toparlamama yardım et.

— Yani illaki çalıştıracaksın beni, senden rahat yok.

— Bu evde bulunduğun sürece yok.

Çaresiz yardım edecekti. Oflayıp poflayarak işe başladı. Yerler süpürüldü, bulaşıklar yıkandı, sehpa ve masa temizlendi. Mutfak eşyaları tek tek yerine yerleştirildi. Ev büyük ve eşyalar çok oldu mu, yapılacak iş ne kadar da çok oluyordu.

Temizlik bitmiş, anne-kız gelen hediyelere göz atmak için, hediyeleri bir araya getirmiş karıştırıyorlardı. Ayşe Hanım hediyeleri eline alıp bunu halan getirmiş, şunu teyzen, bunu kuzenim, şunu komşumuz vs., diyerek tek tek bakıyor ve kimlerin getirdiklerini anlatıyordu. Bazılarına burun kıvrıyor, bazılarına memnuniyetini dile getiriyor ve iyi ki getirmiş, diyordu. Fatma da bazılarına; "Ay çok güzel, bunu çok beğendim" gibi tepkiler göstererek annesini takviye ediyordu.

Yeni taşındıkları ev bir apartman dairesi idi. Kooperatif usulüyle satın almışlardı. Her katta dört daire vardı. Kaloriferli olduğundan soba derdi kalmamıştı. Şükrü Bey evin taksitlerini ödemek ve iç dekorasyonunu yapmak için zaman zaman bankadan faizle kredi almak zorunda kalmıştı. Çok ağır bir borç altına girmiş, yeni aldıkları mobilya ve diğer eşyalarla bu borç ikiye katlanmıştı. Rahat edelim derken büsbütün rahatı kaçmış, borçlarını ödeyememe endişesinden geceleri uyku uyuyamaz olmuştu. Bu borçlarla uğraşırken bu kez apartmanın ortak kullanım giderleri ortaya çıkmıştı. Her ay kapıcı parası, temizlik malzeme parası, yakıt parası... gibi ödemek zorunda olduğu giderlerle de uğraşmak zorundaydı Şükrü Bey.

Onlar dünyaya daldıkça, rahat edelim dedikçe, dünya onları köleleştiriyor, her gün geçen günden daha çok müşkül ve zor durumda bırakıyordu. Borçlandığı bankaya dükkanını ve yeni evini teminat olarak gösterdiğinden, ödeyememe durumunda haciz tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktı. Bu korku Şükrü Beyi daha şimdiden huzursuz ermeye başlamıştı.

12- Bölüm

Kaç gün önce yapılan baskın camiye daha da hareketlendirmişti. Çok yoğun çalışıyorlardı. Bugün yine yorgun eve dönmüştü Hatice. Namaz kılıp yemek yedikten sonra annesi:

— Bizim yeni komşuları ziyaret etmedik, ayıp olacak, dedi. Aslında bir hediye almıştım, uygun bir zaman kollu-yordum. Tam yerleşip dinlensinler ondan sonra gideriz dü-şüncesindeydim. Bir-iki gündür misafirleri gelip gidiyor. İstersen bugün hoş geldine gidelim, ne dersin?

— Çok iyi olur; zaten bugün herhangi bir programım da yok. Hem tanışmış oluruz.

— Evet, komşu hakkı çok fazla kızım, o kadar ki Haz-reti Resulullah (as) şöyle buyuruyor: "Cebrail komşu hakkından o kadar çok söz etti ki ben az daha komşu komşuya varis edilecek düşüncesine girdim." Bir başka hadisinde de "Komşusu aç iken kendisi tok yatan bizden değildir" buyuruyor. Bunun için komşuluk hakkı çok fazla.

— Anne istersen Selçuk'u gönderelim. Eğer müsaitlerse gideriz.

— Tabi, tabi kızım! Habersiz gitmek olmaz, Zeynep Hanım oğlunu çağırarak yeni taşınmış komşularına gitmesini ve eğer müsaitlerse "annemler hoş geldi-ne gelecekler" deyip bir cevap getirmesini söyledi.

Gelen olumlu cevap üzerine Zeynep Hanım ve Hatice yeni komşularım ziyarete gittiler.

Evi dolaştırmıştı Ayşe Hanım misafirlerine. Evi gezdikten sonra misafir odasına geçmiş tanışmışlardı. Apartmanda oturan birkaç komşu daha vardı. Onlar da hoş gel-dine gelmişlerdi. Zeynep Hanım, üzerinde besmele bulunan, simlerle işlenmiş, sağında Allah, solunda Muhammed yazılı güzel bir levha getirmişti. Bu hediyeye sevinmişti Ayşe Hanım. Hem güzeldi hem de mübarek isimler ile süslenmişti. Gerçi ev yeterince süslüydü zaten. O kadar çok lüzumsuz şey vardı ki, bu lüzumsuz eşyaların parası ile yeni bir ev bile kurulabilirdi.

"Bu kadar eşyayı ne yapacaklar, ne kadar da süslemişler evlerini! Duvctılar hep yağlı boya, kocaman avizeler, oturma grubu, koltuk takımı, adını bile bilmediği eşyalar... Neler yok ki... Birkaç çeşit fincan takımı, yemek takımları, insan heykelleri, hayvan heykelleri... Sanki bir zücaciye dükkanı!" diye düşündü Hatice.

İnsanlar ne kadar da gösterişe meraklılar. Dünyayı ne kadar da imar etmek için uğr işiyorlar. Bu düşünceler içindeyken, "Merhaba, hoş geldiniz." sesiyle irkildi. Misafirlerin içinde en genç olanı Hatice idi. Bunun için özellikle onun yanma gelmişti Fatma.

— Merhaba, hoş bulduk. Dun Roman

— Benim adım, Fatma. Evin büyük çocuğuyum.

— Benimki de Hatice. Ben küçüklerden sayılırım.

— İstiyorsan benîm odama geçelim. Orada baş başa daha rahat konuşuruz. Bu yaşlılar da kendi sohbetlerini ko-yulaştırmışlar zaten.

— Sen nasıl istersen, ev sahibi sensin.

— Anne! Biz diğer odaya geçiyoruz. Bizi ikramda unutma... Haydi gel.

iki genç kız kalkıp diğer odaya geçtiler, içeride çok tuhaf bir manzara vardı. Duvar da kim olduklarını bilmediği bazı resimler asılıydı. Büyük büyük resimlerdi bunlar. Odada bulunan kanepeye oturdular. Ev sahibi Fatma olduğundan söze o başladı.

— Okul falan okuyor musun, ya da^okudun mu?

— İlkokulu bitirdikten sonra gitmedim.

— Neden, baban mı göndermedi?

— Ben gitmedim. Okuldan sonra Arapça'mı geliştirdim.

— Arapça mı okudun, konuşmasını biliyor musun şimdi?

— Yo, konuşmasını değil, okumasını biliyorum. Ayrıca okuduğumda anlıyorum. Yani bir nevi İmam-Hatip okumuş gibiyim.

— Sahi sıkılmıyor musun şu başörtüsünden? Bilhassa yaz'ın, sıcak değil mi?

— Sıkılmıyorum. Bilakis ferahlıyorum. Başörtüm olmadığında kendimi elbisesiz hissediyorum. Hem ayrıca Allah'ın emri. Bunun için sıkılsak da sıkılmasak da takmak, yani başımızı örtmek zorundayız. Tabii ki yabancı erkeklerin yanında. Bu her Müslüman kadının üzerine farzdır.

— Ben örtünmüyorum, yani ben şimdi Müslüman değil miyim?

— Hayır Müslümansm; ama günah işliyorsun. Bu günden dolayı da

cezalandırılırsın.

— Ama niye, din kalp işi değil mi? Kalbinle inansen yeter. İlla ki bir şeyler mi yapmak zorundasın?

— Evet, yapmak zorundasın. Çünkü bir dini kabul ettiğin zaman onu bütünüyle kabul ediyorsun. Bunun dışında, her düzenin uyulması gereken kuralları vardır. Bugün sen okula gidiyorsun, okulun koyduğu kurallara uymak zorunda değil misin?

— Ama okul ayrı, din ayrı. Okul bir kuruluş; orda bir şeyler öğreniyorsun. Bu öğrenimin, sağlıklı yürümesi için kurallar konmuş, ama din öyle değil.

— Evet, din Öyle değil, tam aksine dinin daha kapsa-yıcılık yönü vardır. İnsanın okulu dünyadır, insanoğlu dünyada hem öğreniyor, hem eğitiyor. İşte bu dünya okulunun sağlıklı işlemesi için bazı kurallar lazım. Bu kuralları dünyanın yaratıcısı olan Allah; insanlara, peygamberler aracılığıyla kitaplar yollayarak belirtmiştir. Bu kurallar toplamına din deniyor. Bunun için dini sadece kalp işidir deyip bir kenara atmak, onu yok etmek demektir. Din, hem kalp, hem de amel işidir. Bundan dolayı ikisinin bir bütün içinde beraber yürümesi lazım. Onları ayırdın mı dini parçalamış olursun.

— Ama, insan okula bir şeyler öğrenme için gider.

Okula giden herkesin bir amacı vardır. Okula kimse boşu boşuna gitmez ki...

— Kainatta da hiçbir şey boşuna yaratılmamıştır. Her şeyin muhakkak bir işi ve de görevi vardır. Bu manada insanın da yaratılmasının bir amacı vardır. İşte bunu iyi bilmek lazım. Bunu Allah bize çeşitli yollarla belirtmiştir. Buna göre hareket edersek kainattaki yerimizi bilir ve kıymet kazanırız.

— İtîicbir şeyin boşuna yaratılmadığını insanın da bir amaçla yaratıldığını söylüyorsun. Peki nedir insanın yaratılış amacı?

— Allah'u Teala Kur'an-ı Kerim'de; "Ben insanları ve cinleri ancak bana kulluk etsinler diye yarattım" diye buyuruyor. İşte insanoğlunun yaratılış amacı "Kulluk." Yani Allah'ı Rab edinme, ona teslim olma, ona itaat etme, ona hiçbir şeyi ortak koşmama, ona isyan etmeme, sadece onu sevmeme, dini sadece ona has kılma... Bu saydıklarım kulluğun genel çerçevesidir. Eğer bu genel çerçeveye uyarsak yaptığımız her şey ibadet olur.

— Yani somut olarak demek istediğinizi biraz daha açar mısınız?

— Allah en başta bizden kendisinden başka ilah olmadığına inanmamızı istiyor.

— Bunu söylediğimizde kulluk görevimizi yerine getirmiş oluyor muyuz?

— Bu şekilde Allah bize kendini tanıtıyor. Yani bize diyor ki, "sizi koruyup gözetleyen, her şeyin düzenini verip onları sevk ve idare eden, onları terlsfcste edip kendilerine yol gösteren, güneşe güneş olma özelliğini veren, ayı sizin için takvim yapan, yıldızları yol gösterici yapan, tüm gezegenleri yaratıp şu düzeni koyan benim.

Dünyayı kendi etrafında döndürerek gece gündüzü, güneşin etrafında döndürerek mevsimleri oluşturan, güneşi ısı ve ışık deposu yapan, her mevsimde çeşit çeşit sebze, meyve ve bitkiler veren, onların olması için gökten yağmur yağdıran, rüzgarları aşıl原因ıcı kılan, aynı toprak ve aynı sudan çeşitli sebze ve

meyveler çıkaran benim. Çeşit çeşit hayvan yaratan onları sizin emrinize veren, göğüslerinden kan ve irinin içinden tertemiz sütü çıkaran, etlerini sizin için vitamin deposu, yünlerini sizin için barınak ve giyecek kılan, kimisini de sizin için binek, ulaşım, taşıma ve hatta savaş aracı yapan benim. Dağları yaratan, yalçın kayaların bağrından su fışkırtan, denizleri yaratan ve onlara kaldırma gücü vererek gemileri üzerinde yüzdüren, bu şekilde ulaşımı sağlayan benim. Semayı direksiz durduran, göğü yıldızlarla süsleyen, koruma altına alarak sizi zararlı ışınlardan koruyan benim.

Fatma, Hatice'nin sözünü kesti:

— Bunlar zaten inkar edilemez şeyler. Bunları bu şekilde kabul etmeyen aptaldır. Bunları sayarak nereye varmak istiyorsun?

— Şayet beni dikkatle dinlersen şuraya varacağım. Fatma dikkatle dinlemeye başladı. Hatice tekrar konuştu:

— Kısacası gördüğümüz ve görmediğimiz küçük büyük her şeyi Allah yaratmış ve ona bir düzen vermiştir. dur Romun

Tüm bunları bize anlattığında yüce Yaratıcımız aslında bize şunu söylemektedir: Bunların tümünün asıl düzenleyicisi ben isem, senin de ey insan! Senin de düzenleyicin benim. Sana şekil verip seni suretlendiren, organlarını düzenleyen ben olduğum gibi dünyadaki hayat tarzını da düzenleyip belirleyen benim. Eğer bana inanıyorsan, benim sana sunduğum hayat tarzını da kabul etmelisin. Ben bu hayat tarzını dünyada da ahirette de mutlu bir yaşam geçirmen için hazırladım

— Her şey bizim için mi yaratılmış, yani gördüğümüz her şey öyle mi?

— Evet öyle. Devamla Allah buyuruyor: Her şeyi senin mutluluğun için yarattım. Allah bize, yaratılışımızı şöyle anlatıyor. Mü'minin Suresinin 12 «ye 15. ayetlerinde "And olsun ki biz insanı çamurdan, bir özden yarattık. Sonra onu sağlam bir karargaha nutfeye haline getirdik. Sonra nutfeyi alak yaptık. Ardından alakayı bir parçacık et haline getirdik. Bu bir parçacık eti kemiklere çevirdik, bu kemikleri etle kapladık, sonra onu başka bir yaratılışla insan haline getirdik. Yapıp yaratanların en güzeli Allah pek yücedir." İşte insanın yaratılış serüveni böyle.

Anne rahmini bir yuva yapan, bir damla suyu insana çeviren ve anne rahmindeki çocuğun suyun içinde boğulmamasını sağlayan, onu kanla besleyen ve sağ salım boğulmadan dünyaya getiren Allah, muhakkak ki onun için en uygun ve sağlıklı yolu da seçecektir. İşte bu yol, ilahi dindir. En son din olarak Allah, İslam'ı göndermiştir. Kur'an-ı Kerim'de de bu görevimizi nasıl yerine getireceğimiz gösterilmiştir. İşte biz, İslam'ı bir hayat tarzı olarak yaşadığımız zaman yaratılış görevimizi yerine getirmiş olacağız.

Fatma aldığı cevaplar ve anlatılanlar karşısında şaşırılmıştı. Bir müddet ikisi de sustu. Hatice anlattıklarının nasü bir etki uyandırdığını anlamak ister gibi Fatma'yı izliyordu. Fatma ise elindeki kalem ile oynuyordu. Hatice'ye bakarak, düşük bir ses tonu ile konuştu.

— Biz hep böyle gördük. Kimse bize illa bazı şeyleri yaşamamız gerektiğini

söylemiş değil. Aynı zamanda çevremizdeki yaşantı, senin de gördüğün gibi bazı şeylerle sınırlı. Hem bugün artık zaman değişmiş. Yüzyıllar önceki bir yaşantıyı günümüzde yaşamak ne kadar doğrudur? Çağa ayak uydurmak gerekiyor. Çağımızda dini inaçlar sosyal hayatta pek yer tutmuyor. Kul ile yaratıcısı arasında kalıyor. Bunun böyle olması daha iyi değil mi?

— Eğer gerçek anlamda Allah'a inanıyorsak ona tam anlamıyla teslim olmak zorundayız. Yoksa inancımız sözden öteye geçmez. İnsanı yaratan Allah olduğuna göre onun nasıl yaşayacağım da, neye ihtiyacı olduğunu da en iyi bilendir. Çağlar öncesi yaşantı diyorsun. Bu çağın farklılıkları ile o çağın farklılıklarını kıyaslayıp bir yargıya varıyorsun. Oysa ki en önemli şeyi unutuyorsun; o da insandır. İnsan her zaman ve her yerde aynı insandır. Yapı olarak değişmemiştir. Sadece anlayış olarak değişmiştir. Beş bin yıl önceki insan da yemek yer ve su içerdi, biz de yeyip içiyoruz. Onlar da uyurdu, biz de uyuyoruz. Onlar da öfkelenirdi, biz de; onlar da kıskanırdı, biz de; onlar da hastalanırdı, biz de; onlar da et ve kemiktendi. Onlarda da şehvet vardı, bizde de... Kısacası, insanın maddi ve manevi, ruhi, nefsa-ni, akli kuvveleri hep aynı, hiç değişmemiş. Onlarda ihtiras, hırs, hased, kin, öç alma duygusu vs. ne kadar insani özellikleri var idiyse bugünkü insanda da var. Değişen sadece ortam ve anlayışlardır.

Bunun için insanı ilgilendiren şeyler zamanlara has kılınmaz. Eğer insan bu saydığım ve saymadığım özellikler bakımından değişmiş olsa idi, söylediğin belki doğru olabilirdi. Lakjırı böyle bir değişiklik yok. Bundan ötürü yüz yıllar önce bile gelmiş olsa İslam'ın muhatabı insan olduğundan, hiçfeir zaman İslam çağdışı sayılmaz. Onun getirdiği hükümler de aynen böyledir.

Bunun yanında bu dini gönderen Allah, bu çağlarda ne olduğunu da biliyordu ve bizim göremeyeceğimiz çağlarda da ne olacağını biliyor. Bildiği için gönderdiği dini de her çağa hitap edecek şekilde düzenlemiş ve göndermiştir. Şimdi eğer biz gerçekten tüm kainatı Yaratan'a inanıyorsak, onun gelmiş geçmiş ve gelecek olan her şeyi de bildiğine inanmamız lazım. Eğer o bize; "Ben din olarak size İslam'ı seçtim. Bunun dışında kim başka bir din ararsa bu ondan kabul olunmaz." diyorsa, o zaman bize düşen Allah'ın buyruğuna kulak verip onun seçtiği yolda yürümektir. Başkalarının bize söylediği yolda değil.

Din kalp işidir diyenler, İslam'ı sosyal hayattan koparmak isteyenlerdir. Çünkü İslam, eğer insanların tam anlamıyla sosyal hayatlarına hakim olsa, bugün halka zulmedip onları kendilerine çağdaş köle yapanlar bunu yapamayacaklardır. Mesela faiz yiyemeyecekler, kumar oynayamayacaklar, yolsuzluk yapamayacaklar... Yani kısacası, "hep bana" "kime ne olursa olsun" diyemeyecekler. İşte bunun için İslam'ı sosyal hayattan çıkarıp kalp işidir diyerek onu dört duvar arasına hapsetmek istiyorlar. Ne yazık ki biz de bunlara kanıyoruz.

— Sahi sen bunca şeyi nerden öğrendin. İlkokuldan başka okul da okumuş değilsin. Çok güzel bir bilgi birikimin var. Bunları birileri mi anlatıyor sizlere; yoksa kendin mi okudun?

— Bilgi edinmek için illa da bugünkü okullarda okumak gerekmiyor._Hem bu anlattıklarımın hepsi Kur'an-ı Ke-rim'de mevcut. Hem Hazreti Resulullah (as) "İlim tahsil ediniz." diyor. Bunun için her Müslümanın bunu yapması lazım. En büyük ilim de insanın İslam'ı öğrenmesidir. İslam her şeye cevap vermiş ve her konuda bilgi sahibidir. Eğer biz ona başvurursak öğrenmeyeceğimiz bir şey kalmaz. Hem zaten dinimizi öğrenmemiz üzerimize farzdır. Bilmediğimiz bir şeyi yaşayamayız. Yaşamak için önce öğrenmek lazım. Evet okula gitmedim; ama İslam'ı öğrenmek için hem okudum, hem de bilenlerin sohbetlerine katıldım. Bugünkü birikimlerimi İslami kitap ve sohbetlere borçluyum. Tabi benim bildiklerim İslam'ın anlattıklarının yanında denizden bir damla bile değil.

— Yani şimdi ben boşuna mı okul okuyorum? .

— Hayır, boşuna değil. Dinimiz pozitif ilimlere de ışık tutuyor. Senin okudukların Kur'an-ı Kerim'deki ilimlerin açılımıdır. Birçok insan bu ilimlerle hidayet bulmuştur. Okuduğun ilimler seni Allah'a yaklaştırmalı, ondan uzaklaştırmamalı. Eğer uzaklaştınyorsa o zaman sana fayda değil zarar verir. Buna dikkat edilmelidir. Sen de buna dikkat etmeli ve bu konuda iyi bir muhasebe yapmalısın.

Başta Hatice'yi küçümsemişti. Bununla dalga geçip iyi vakit geçiririm diye düşünmüştü. Bunun için hemen başörtüsünü ve örtünmesini ortaya atmıştı. Nasıl olsa cahil ve bilgisizdir. Hem kafasını karıştırırım, hem de okul okumuş biri olarak/değişik'konulara girer onu hayretler içinde bırakır, böylece/kendime hayran bırakırım diye düşünmüştü. Oysa ki seH bir kayaya çarpmıştı. Ne yapacağını ve söyleyeceğini şaşırır hale gelmişti. Hatice'nin girmesini istediği duruma kendi girmiş, konuştukça hayretler içinde kalmıştı. Demek marifet okul okumakta değilmiş diye düşündü. Acaba daha neler biliyordu? Sohbeti daİja uzatmak istiyor ama cesaret edemiyordu. Çünkü hayranlığı artıyordu. Baştaki düşünceleri değişmiş, şimdi başka bir gözle bakıyordu Hatice'ye. Aslında başta da kanı ısınmıştı. Ama kibirli ve mağrur davranmak daha çok işine gelmişti. Ne var ki Hatice çetin ceviz çıkmış, tevazusu, saygısı, yumuşak ve sabırlı konuşması, tatlı dili, gülümseyen yüzüyle onu alt etmişti. Tek kelime ile Hatice'yi sevmişti. Evet evet gerçekten onu sevmişti. Anlattıkları yabana atılır şeyler değildi. Hepsi doğruydı. "Madem Müslümanız o zaman inancımız gibi yaşamalıyız", diye mırıldandı.

— Efendim, bir şey mi söyledin? diye sordu Hatice.

— Şey... Sık sık görüşelim. Seninle bu konuları konuşuruz. Aslında çoktandır, merakım vardı. Yalnız çevrem ve

rtam bana bir türlü bu fırsatı tanımadı. Ben de boş verdim tabii. Ne dersin?

— Çok güzel olur derim. Ama bu sefer ben seni eve bekliyorum. Sizin dairenin iki kat altında oturuyoruz. Tanıyamazsan komşulardan sorarsm(!)

Hatice'nin bu küçük şakası ile gülüştüler. Ortam biraz daha ısınmış, samimiyet belirtileri çoğalmıştı. Fatma, şu ana kadarki arkadaşlarından farklı biriyle tanışmanın mutluluğu ve heyecanı içindeydi.

Ayşe Hanım içeri girip Hatice'ye; "Kızım, annen kalkalım diyor. Ben biraz daha

kalın dediysem de ikna edemedim. Sana bir haber vereyim dedim. Sen istiyorsan kal." diye haber verince Hatice gitmek için kalktı.

Bugün yine Zehra ve Sümeyye, Haticelere gelmişlerdi. Ara sıra üç arkadaş bu şekilde bir araya gelip dini sohbetler yaparlardı. Başkalarına iyiliği emrederken kendilerini unutmamak için.

Hal hatır faslı bitmiş, sıra sohbetlerine gelmişti. Hatice söze başladı. Salat ve selamdan sonra Asr Suresini okudu.

— Bismillahirrahmanirrahim

"And olsun asra ki, bütün insanlar ziyandadır. Ancak iman edenler, salih amel işleyenler, birbirlerine hakkı ve sabrı tavsiye edenler müstesna."

— Biliyorsunuz kaç gün önce camimize baskın düzenlendi. Yaptığımız hizmete engel olmak için bu tür baskılar devam edecektir. Çünkü, İslami mücadelede saflarında kafirler, mürtedler, münafıklar ve onlara uyan cahiller vardır. Bazen bu gruplarla tek tek mücadele edilir. Bazen de hepsiyle aynı anda mücadele etmek zorunda kalınabilir. Bugün, hepsiyle beraber girilen bir mücadele safhasın-dayız. Bir taraftan mürtedler, bir taraftan münafıklar, diğer taraftan da inkarcılar ve onların uşakları bizim çalışmamıza her türlü engeli koymak için uğraşıyorlar. Camilerde Kur'an-ı Kerim dersi vermek bizim için cephede savaşmak gibi bir şey.,Bugün Kur'an-ı Kerim'i kaldırdıkları gibi kendisini şekli' ve lafzi olarak da kaldırmak istiyorlar. Oysa, bunun olması Müslümanların ölmesi demektir. Bizim de yaptığımız; Kur'an-ı Kerim'i tekrar halkın arasında yaygınlaştırmak, Kur'an-ı Kerim okuyucularının sayısını çoğaltmaktır. Ama bu da birilerinin gözüne batıyor olacak ki buna bile tahammül edemiyorlar. Camileri boşaltmak istiyorlar.

Bizler hiç bir zaman unutmamalıyız ki Müslüman olmamız hasebiyle imanımız imtihan olunacak, bilhassa bir davanın savunucuları olarak bu imtihan normal halkmkinden daha ağır olacaktır. Bu imtihanların şekli değişiklik arz edebilir. Bu; azmimizi kırmamak, bizi umutsuzlandırmamalıdır. Bilakis daha çok bizleri Allah'a, Resulüne, islam'a ve muvalv hid Müslümanlara bağlamahdır. Küfür ile mücadeleimizde ise azmimizi, kararlılık ve tavizsizliğimizi arttırmalıdır. Unutmayalım ki, Allah Resulü (sav) de taşlanmış, dövülmüş; ama bu onun azmini arttırmaktan başka bir işe yaramamıştır.

Bir davetçi için en önemli şeylerden biri de mücadele erhalelerine ayak uydurup yoluna devam edebilmesidir.

Bugün de camiler bizler için, İslam'a hizmet mekanlarımız ve sevap kazanma yolumuzdur. Biz de orada Kur'an-ı Kerim dersi veriyoruz, İslam'ı anlatıyoruz. Bundan da vazgeçmeyeceğiz. Bunun bedeli eziyet görmek ya da yakalanmak olsa bile. Varsın binlerce insanı yakalayıp cezaevlerine koysunlar.

Bizler İslam'a gönül verdiğimizde bize vaad edilen tek bir şey var. O da: Allah ve Hazreti Resulullah (as) rızası... Bunun dışında bir şey yok. Sahabelerin çektikleri eziyet ve meşakkatler gözler önünde. Allah Kur'an-ı Kerim'de "Eski ümmetlerin başlarına gelenler sizlerin de basma gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız?" diye bizleri ikaz ediyor. Madem öyle o zaman bizler de imtihan

olacağız. Bu imtihanlar sonucunda ya galip geleceğiz, ya da mağlup olacağız. Ki nitekim büyük şahsiyetlerden birisi mağlubiyet ve galibiyetle ilgili olarak şunu söylüyor: "Bir Müslüman veya İslami cemaat için mağlubiyet yoktur. Mağlubiyet ferdin veya cemaatin mücadeleden vazgeçmesi ile olur. Yoksa maddi kayıplar mağlubiyet değildir. Mücadele sürdükçe davetçi ve cemaat mağlup değil, galiptir."

İşte mağlup olmamak için mücadelemize devam etmeliyiz. Çünkü yaptıklarımızı Allah görüyor ve bunları bizim için işliyor. Bu uğurda öldürülürsek şehidiz, yakalanırsak zulme teslim olmayışımız ortaya çıkar. Hicret ise en büyük başkaldırıdır. Her halükârda pasifleşip oturmamak kârlı, kazançlı olan biziz. Pasiflik ise teslimiyettir. O da, beraberinde zilleti getirir. Çünkü Allah Kur'an-ı Kerim'de; "Yahudiler ve Hristiyanlar, siz onların dinlerine tabi olmadıkça sizden razı olmazlar" diye bizi ikaz ediyor. Bunun için, "ben bir kenara çekileyim" diyen yanılıyor. Kesinlikle kalbindeki hardal tanesi kadar iman da çekip almadıkça onu rahat bırakmazlar. Bu da hem dünyada hem de ahiret-te zelil ve rezil olup hüsrana uğramaktır. Dilerim Rabbim ayaklarımızı sabit kılar. Ve bizi zillete düşmekten korur. Sümeyye de arkadaşına destek çıktı:

— Herkes dünyada bir şeyler için didinip çalışıyor. Kimi makam sahibi olmak, kimi şöhret sahibi olmak, kimi unvan sahibi olmak, kimisi de midesi için zengin olmak için çalışıyor. Bunlar da zorlukla karşılaşıyorlar. Hem de belki bizim şu an karşılaştıklarımızı, dan çok daha fazla. Bunun için inşaallah bu zorluklar bizi yıldıramayacak. Biz de şu dünyada Allah'ın salih kulları olmaya çalışıyoruz. Allah'ın emrettiği şeyleri yapmaya, gayret ediyoruz. Dünya menfaatinde gözümüz yok. Hani Allah'u Teala Kur'an-ı Kerim'de şöyle diyor: "De ki ben sizden herhangi bir ücret istemiyorum. Benim mükâfatım Allah'ın üzerinedir." Biz de hizmetimizin karşılığını Allah'tan istiyoruz. Bir okul öğretmeni karşılığını devletten alıyor. Biz de Allah'tan istiyoruz. İnşaallah iman üzere ölürsek Rabbimîz bize ücretimizi fazlasıyla ödeyecektir.

Bu karşılıklı güzel tavsiyelerden sonra Hatice devam etti:

— Camimize olduğu gibi devam edeceğiz. Bu arada yapılan baskından dolayı bazı öğrencilerimizin aileleri kor-kabilirler. Biz hiç zaman kaybetmeden -eğer olursa- bu aileleri ziyaret edip tekrar çocuklarını camiye göndermeleri in ikna etmeye çalışacağız. Gerekirse defalarca gideriz, nutmayalım ki, Allah Resulü (sav) defalarca kovulduğu halde yılmadan kovulduğu çadıra ya da eve tekrar gidip tebliğ yapmıştır. Şayet kovulsak bile -ki böyle bir şey yok-Resulullah (sav) bizim için örnektir. Öğrencilerimizle çok daha fazla ilgilenmeliyiz.

Sadece dersleriyle değil, sorunlarıyla da aynı zamanda ilgilenmeli ve onlara İslami bir şahsiyet kazandırmalıyız. Camilerde ders alan öğrenciler toplumda parmakla gösterilmeliler. Öyle bir terbiye ve eğitim vermeliyiz ki; doğru sözlü, dürüst, emin, sadık, iffetli, hayalî, saygılı, terbiyeli, güzel ahlaklı... örnek insanlar olmalıdırlar. Bunun için de onları incitmeden güzel söz ve davranışlarımızla eğitmeliyiz. Kesinlikle ama kesinlikle dövme olmamalı, ne kadar yaramazlık yaparsa yapsın bir öğrenci dövülmemelidir. Bunun yerine

duruma göre hafif ve eğitici cezalarla cezalandırmalara gidilmelidir. Bunlara dikkat etmeliyiz.

Bundan sonra ara sıra çocuklara ikramda bulunacağız. Haftada bir iki defa da yarışma düzenleyeceğiz. Derecelere girenlere hediyeler vereceğiz. Bu yarışmalar; en çok çalışan öğrenci, en güzel Kur'an-ı Kerim okuyan, en çok namaz surelerini ezberleyen, Peygamberimizin hayatını en iyi bilen vs. şeklinde olacak. Bunları da her ay bir konuyu esas alarak yapacağız. Yani, bir ay en düzenli gelen öğrenciyi se-Çeceğiz. Bir başka ay başka bir konudaki birinciye seçip bu şekilde devam edeceğiz.

Bu arada bol bol kitap okumalıyız. Çokça ibadet edip, zikir ve dua yapmalıyız. Ayrıca tebliğ işlerimize son hızla devam ederek çevremizdeki herkesle ilgilenmeliyiz. Konu açılmışken biraz da bu konulardaki çalışmalarımızdan söz Sümeyye, çalışmaları anlatmak için söze başladı:

— Ben şu anda düzenli olarak yedi kişi ile ilgileniyorum. Düzenli olarak bunları ziyaret ediyorum. Üç tanesi bizim komşumuz, diğerleri akrabalarım. Muhakkak 10-15 günde bir onları ziyaret edip karşılıklı sohbet ediyoruz. Ayrıca onları eve davet ediyorum. Okumasını bilenlere kitap veriyorum. Okumasını bilmeyenlere İslami bilgiler içeren kasetler veriyorum. Kaç defa camiye davet ettim. Zamanımız yok diyerek kabul etmediler. Bunlardan ikisi örtünmeye başladı. Aileleri de bu duruma çok sevinmişler. Hatta birisinin annesi beni gördüğünde alnımdan öperek; "Allah razı olsun. Kızıma sahip çıkıp ona İslam'ı anlatarak örtünmesini sağladın. Din pır xweşe, dindari ji wehaye (din çok güzel, dindarlık ta...)" diyerek memnuniyetini dile getirdi.

Bunun dışında tanıdığım herkese fırsat buldukça tebliğ yapıyorum. Hatta bazıları; "Sümeyye'ye merhaba dedin mi hemen vaaza başlar!" deyip takılıyorlar. Ben de onlara; "kıyamet günü bize bir şey anlatmadı" deyip benden şikayetçi olmayasmız diye görevimi yapıyorum. Bu sefer ben sizin üzerinize şahit olacağım, diyorum. Biz görevimizi yapacağız, hidayet Allah'tan.

Zehra da anlatmaya başladı;

— Ben de beş kişi ile düzenli olarak ilgileniyorum, nlan eve davet ediyorum. Ben de kendilerine kitap veya

kaset veriyorum. Bacılardan biri örtündüğünden ailesi ile arasında sorunlar başlamış. Ailesi mürted örgüt elemanı veya sempatizanlarından olduğu için kesinlikle bu bacının örtünmesine tahammül etmiyor... Bir kaç defa onu dövmüşler. Hatta birkaç tane çarşafını yaktılar. İki tane çarşafı ben ona hediye ettim. Bir diğerini küpesini satarak almış. Gizli gizli yanıma geliyor. Kitap okumasına izin vermiyorlar. O da kendisine bir volkmen almış. Gizli gizli kaset dinliyor. Kaç tane kasetini kırıp onu da dövmüşlerdi. Ama çok kararlı ve azimli. O kadar ki, "onlar beni öldürseler de ben inancımdan taviz vermeyeceğim. Onlar bana baskı yaptıkça benim hak /ol üzerinde olduğuma dair kalbim daha çok mutmain oluyor." diyerek kararlılığını dile getiriyor. Aslında camiye gelmeyi çok istiyor lakin, "gelirsem camiye gelip olay çıkarabilirler" endişesinden şu an gelmiyor. Ben ona gel dedim, olay çıkaramazlar. Ama o şu an daha tam emin

değil. Onun için şu an gelmemeyi tercih ediyor. Umarım en kısa zamanda gelir. Bunun dışında zaten çevremizle de ilgileniyoruz. Ufak kız kardeşim de camiye geliyor. Ayrıca onunla özel olarak ilgileniyorum. Erkek kardeşlerim camiye gidiyorlar. Onların dersleriyle de yakından ilgilenmeye çalışıyorum. Başkalarıyla ilgilenelim derken kendi kardeşlerimizi ihmal etmemeliyiz. En başta öncelik onların olmalı zaten.

Üç arkadaş yaptıkları çalışmaların değerlendirmelerini yaparak daha güzel ve daha iyi ne şekilde faydalı olup İslam'a hizmet edebiliriz endişesi ile birbirlerini tebliğ ve çalışmalara daha sıkı sarılmaya teşvik ederek sohbetlerini sürdürdüler. Asr suresinde Yüce Allah'ın buyurduğu gibi: "Onlar ki birbirlerine hakkı ve sabrı tavsiye ederler..."

13- Bölüm

Uyamıyordu bu akşam. Hatice'nin anlattıklarını düşünüyor, "Şu muazzam kainata sonsuz boşluk deniyor. Allah bilir içinde ne kadar yıldız ve gezegen vardır. Bunların ken-di kendine olması mümkün değil. Nasıl mümkün olsun ki; bir iğne bile kendiliğinden olmazken, onu yapan bir ustası varken, şu muazzam kainat, bu müthiş düzen, şaşmayan ölçü... mümkün değil. Bunun yaratıcısı var. Ve bu da Allah'tır. Evet buna inanıyorum. Bundan şüphem yok. Peki yaratıp da başı boş mu bıraktı? Hayır, bıraksaydı onlara düzen vermezdi." düşündükçe düşünüyor, soru üstüne soru üşüşüyordu kafasına Fatma'nın.

Hatice "Hiçbir şey boşuna yaratılmamıştır" demişti. Gerçekten de öyle miydi acaba? Bu soru takıldı kafasına Fatma'nın. Off! Uyuyamıyordu. Hayal kuşu uzaklara uçmak istiyordu bugün. Uçmak, yıldızlarda, gezegenlerde, meteorlarda, ismi bile insanın içini ürperten kara deliklerde, samanyolunda dolaşmak istiyordu. İsmi bile bilmediği daha nice yıldızdan yıldıza konmak geçiyordu içinden.

Gazetede okumuştı bir defasında; uzaydaki kara delik dedikleri o hilkat ucubelerinin, sönmüş güneş oldukları yazılıydı. Madem ki onlar güneşti ve sönmüştüler, öyleyse bu güneş de bir gün sönebilir. O zaman kıyamet kopardı. Bir ürperti sardı tüm bedenini birden. Bir an ölümü düşündü. Sonra tekrar hayal kuşunu uzayda dolaşmaya çıkardı. Bizim içinde yaşadığımız dünyanın, bulunduğu sisteme; "Güneş sistemi" deniyor. Bunu okulda Öğrenmişti. Daha sonra ise bazı dergilerde bu güneş sistemi gibi yüz binlerce, belki de milyonlarca güneş sistemi olduğu söyleniyordu. Sadece samanyolunda binlercesi-nin ve Samanyolu gibi yine binlerce yıldız topluluklarının olduğu anlatılıyordu.

Fatma bunları düşündükçe hayretler içinde dehşete kapılıyordu. Sonra yine birden "hiçbir şey boşuna yaratılmamış" sözünü hatırladı. "Demek bunca şey boşuna yaratılmamış. Biz bilmesek bile her birinin ayrı bir görevi vardır. Güneş her gün doğuyor, ısı ve ışık saçıyor. Bunu da dünyayı yaşanır hale getirmek için yapıyor. Onun görevi bu. Bir gün bile bu görevini aksatmıyor. Yapmamazlık etmiyor, Ay da aynı şekilde kendisine verilen görevi yapıyor. Hem de hiç itiraz

etmeden. Peki ya bitkiler? Ayrı iki tohumu yan yana ekiyorsun; sonra bakmışsın farklı renkte, tatta, büyüklükte, şekilde meyve vermiş. O meyveleri aldığında sana itiraz etmiyor. Boyun eğiyor. Çünkü onun görevi bu. Hayvanlar... onlara ne demeli? Sütlerini veriyorlar, boğazlamak için yakalayıp getirildiklerinde bile isyan etmiyorlar.

Bir ara biri anlatmış demişti ki; "Develer çölde 40 gün susuz kalabiliyorlar. Alt dudağı yarık olduğu için, çöldekilerle beslenebiliyorlar. Bunun dışında iri yarı cüssesine rağmen, küçük bir çocuk, oturmasını emrettiğinde, hemen oturuyor, itiraz etmiyor. Çünkü onun görevi bu." Evet onun görevi bu" diye mırıldandı: "Cansız bir taş bile yaratıldığı amaca hizmet ederken, biz insanlar bunu yapmıyoruz. Dünyada yemek, içmek için yaratıldığımızı sanıyoruz. Bir taş kadar bile olamıyoruz demek." diye düşündü...

Saat kaçtı bilmiyordu, bir ara saat başı çalan saatin tik-tak sesini duymuştu. Ama bu kaçınıcı duyuyordu hiçbir fikri yoktu. Göz kapakları yavaş yavaş ağırlaştı. Yine o güzel uzayı dolaşma hayaline dalarak kendinden geçti.

— Vatma uyan kızım, öldün mü yoksa? Nedir senden çektiğim, her sabah aynı şey. Uyansana okula geç kalacaksın!

— Ne var, ne istiyorsun? Bırak da uluyayım biraz. Her sabah karabasanlar gibi üzerime çullanmak zorunda mısın?

— Ooo, hanımefendiye bak! Bu sefer de karabasan olduk öyle mi? Peki, sen bilirsin, benden günah gitti. Paşa gönlün bilir!

Ayşe Hanım, mutfığa geçip kahvaltıyı hazırlamaya koyuldu. "Bu kız ya geç kalacak, ya da kahvaltı yapmadan gidecek." diye mırıldandı. Ben bilirim ne yapacağımı...

— Anneeee!.. diye avazı çıktığı kadar bağırdı Fatma.

— Benden günah gitti, demiştin. Şimdi istiyorsan kalkma, uyuyabiliyorsan uyu. Bir bardak suyu dökmüştü kızının yüzüne Ayşe Hanım. Neye uğradığım şaşırıyordu Fatma. Ayşe Hanım gülümsedi.

— Diğer evde yapmıyordum. Soğuktu çünkü. Ama bu ev Öyle değil. İçerisi sıcak. Artık uyanmazsan her sabah bir bardak suyu başından dökeceğim.

— Başımдан dökecekmiş. Cadalo! diyerek sinirli sinirli lavaboya yöneldi. Zaten ıslanmış yüzüne su çırparken dün akşamki hayallerini ve kafasındaki düşünceleri hatırlamaya çalışıyor, hafızasını kurcalıyordu.

Kahvaltıya bu dalgınlıkla oturmuş, sessiz sessiz yemek yerken annesi sordu:

— Hayırdır, bugün dalgınsın, hasta falan mısın yoksa?

Hastaysan izin al. Bugün okula gitme.

— Çok iyi olurdu aslında, biraz halsizim, gitmezsem iyi olacak.

— Tamam kızım. Bugün gitme. Babana söylerim; sana izin alsın. Sen bugün dinlen. Görüyor musun benim yaptığımı? Zaten hasta olan kızı büsbütün hastalandırarak bir şey yaptım.

Ah kafam ah!

— Vur vur, iyice vur. Bakarsın zatürre olurum. O zaman daha iyi vurursun.

— Sus! Ağzından yel alsın. Ne demek zatürre olursam? Bir bardak suyla mı zatürre olacaksın? Yüz verdik astar istiyorsun bakıyorum. Haydi kalk yatağına uzan, dinlen. Sadece solgunsun.

— Peki doktor hanım hemen gidiyorum.

Yatağına uzanır uzanmaz uykuya dalmıştı. Aslında sabah olmasaydı zor uyurdu. Lakin sabah olduğundan hemen dalmıştı. Ne fark vardı ölümle uyku arasında? Uyudu mu insan, kopuyordu her yönüyle dünyadan. Oysa uyku bu kadar sevilmesine rağmen, Ölüm bir türlü sevilmiyordu. Ne tuhaf bir şey değil mi? Birini isteyerek ve severek yapıyorken, diğerinden nefret ediyor insan.

309 sene uyumuştı Ashab-ı kehf. Uyandıklarında bir gün bir gece kaldıklarını sanıyorlardı. Ertesi gün uyanmak üzere uyumuşlardı sözde. Uyandıklarında ise üç asır geçmişti. Milyonlarca insan gelip geçmişti; bu süre zarfında. Tüm sevdikleri, tanıdıkları, dostları, düşmanları... Hiçbiri kalmamıştı. Şehirler yıkılmış, kendilerini ilah sananlardan eser kalmamış, ülkeler de yok olup gitmişti.

Ölümden korkulmasının sebebi bunlar değil mi? İnsanın malından, makamından, eşinden, dostundan, çocuklarından kısacası sevdiklerinden ayrılma korkusu değil mi? Peki hiç düşündünüz mü, bir gün uyandığınızda aradan üç yüz yıl geçmiş olsun? Ne durumda olacağınızı ya da nelerle karşılaşabileceğinizi düşündünüz mü? Bu konuda hiç fikriniz var mı? Ben size söyleyeyim, karşılaşılacak binlerce ihtimal var. insanların uzaya çıkmalarıyla karşılaşabilirsiniz. Çıkmış bir nükleer savaştan dolayı her tarafı tarumar olmuş, açlıkla, hastalıkla boğuşan bir dünya ile de karşılaşabilirsiniz. Ya da ışınlamanın mümkün olduğu, artık zaman diye bir olgunun kalmadığı, güneşin hiç bat-ladığı bir dünya ile de karşılaşabilirsiniz. Yahut teknoloji ta-lamıyla yok olmuş, bu nedenle taş devrine dönmüş olduğumu görebilirsiniz. Belki de Mars'ta yerleşim yerinin açıldığını, itta geliştirilmiş uzay araçlarıyla milyonlarca yıl uzaklıktaki ldizlara yolculuk yapıldığını da görebilirsiniz.

Kısacası ne ile karşılaşacağınızı bilemezsiniz. Bu saydık-ım veya sayamadıklarım ya da sizin hayal gücünüzü kulla-irak ulaştıklarınız ya da ulaşamadıklarınızın hepsi birer varsayım.

Her gece böylesi müthiş bir tehlike ile karşı karşıyayız.

Her gece gözlerimizi yumduğumuzda, dibi görünmeyen zifiri karanlık bir kuyuya atıyoruz kendimizi. Bunu isteyerek yapıyoruz. Oysaki akıbeti bilinmeyen şeylere atılmak ahmakça ve aptalca bir şey. Biz bu aptallığı her akşam yapıyoruz. Her akşam tüm sevdiklerimizden ayrılma tehlikesi yaşıyoruz. Bunu da isteyerek ve severek yapıyoruz.

Telefon çalmış olacak ki Ayşe Hanım daldığı koltuktan sıçradı. Biraz bekledi. Acaba yanlış mı duymuştu. Telefon mu yoksa kapı zili miydi? Kaç defa Şükrü Beye; "Şu kapı zilini değiştirelim, konuşanlardan veya ötenlerden alalım, telefon ziliyle kapı zilini hep karıştırıyorum" demişti. Ama dinleyen kim? Her defasında "tamam tamam" cevabını almış, lakin hep sözde kalmıştı,

— Alo buyurun, kimi aramıştınız?

— Merhaba Ayşe Teyze, ben Çiğdem. Fatma bugün okula gelmedi de onu merak ettim. Bir sorayım dedim. İnşallah önemli bir şey yok.

— Yok kızım yok. Sadece biraz yorgundu o kadar. Ben de okula gitme dedim. Bundan dolayı gelmedi. Bu ara ia sen nasılsın, iyi misin?

— Sağ olun teyze iyiyim. İnanın çok merak ettim. Eve gelir gelmez de hemen telefon açtım. Ciddi bir şey olmadığına çok sevindim. Onunla görüşmem mümkün mü?

— Tabi kızım, telefonu vereyim, konuşun. Fatma! Uyan kızım, öğle oldu. Hâlâ uyuyor musun? Bak Çiğdem arıyor.

— Saat kaç? dur – Komnn yeter ki hur'an susmasın

— On ikiye geliyor.

— Alo merhaba..

— Ne o, uyuyor musun hâlâ? Ne uykucusun sen... merak ettim. Okula gelmediğini görünce, acaba bir şey mi oldu diye endişelendim. Kız, gerçekten hasta mısın, yoksa okulu asmak için mi böyle bir tezgah kurdun?

— İkisi de var. Hem biraz yorgundum hem de sıkıldığım için okula gelmek istemiyordum. Annem de gitme deyince fırsat bu fırsat dedim. Bize gelsene.

— delmek isterdim, ama randevum var. Randevuma gitmem lazım.

— Yine şu malum şahıs mı yoksa?

— Ta kendisi. Ne yaparsın, gönül işte ferman dinlemiyor.

— Kendini fena kaptırmışsın. Sonra pişman olmayasm.

— Neden pişman olacak mışım? Kötü bir şey yapmıyorum ki. Sadece dolaşıp konuşuyoruz.

— Sen bilirsin, benden söylemesi.

— Bir isteğin var mı? Ne de olsa hastasın. Sana bakmak lazım.

— Teşekkür ederim canım. Bir şey istemez.

— Oldu, haydi geçmiş olsun. Yarın tatil, bir ara uğrarım. Hem sana anlatacaklarım da var.

— Güle güle, bekliyorum.

Telefon kapanmış, Fatma da odadan çıkarak uyku sersemliğini atlatmak için yüzünü yıkamak üzere lavaboya yönelmişti. Yüzünü yıkadıktan sonra oturma odasına gelerek annesine:

— Dünkü misafirlerimiz ne temiz insanlardı, değil mi anne? dedi.

— Evet kızım, çok güzel huylu ve güzel sözlü insanlardı. Bu zamanda böyleleri çok az bulunur. Zeynep Hanım bol bol vaaz verdi. Çok güzel şeyler anlatıyordu.

— Kızı da öyleydi. O da güzel ve ilginç şeyler anlatıyordu. Çok etkilendim. Çok da sevimli ve tatlı biriydi. Onunla arkadaşlığımı geliştirmeyi düşünüyorum.

— İyi olur kızım! Ama kendini fazla kaptırma. Onların yaşayışları bize göre biraz fazla aşırı. Biz onlar gibi yaşayamayız, ama onunla arkadaşlık kur. Belki o seni adam eder.

— Ne yani halimde ne varmış da beni adam edecek? Yine taşı attın bakıyorum.

Ana-kız bir müddet daha atışmaya devam ettiler...

Zeynep Hanım ve Hatice hummalı bir çalışma içinde idiler. Gelecek misafirleri için, fazla lüks olmamakla beraber ikram edilecek pasta türü şeyler hazırlıyorlardı. Ne de olsa misafire ikramda bulunmak ev sahibinin sarandandı. Aynı zamanda da sünnetti ve çok büyük hayrı vardı. Bu bilinç ve niyet ile hazırlanıyordu ikram edilecek şeyler. Yoksa kendilerinden söz edilsin ve övülsünler diye değil. Zaten davetçilere yakışmazdı böyle bir şey. Bunun bilincinde idi Zeynep Hanım ve Hatice.

Hazırlıklarını tamamlamış, gelecek misafirleri bekliyorlardı. Anne-kız oturmuş, ikisi de dalmıştı. Zilin sesi ile irkildi

Hatice.

Misafirler gelmiş, misafir odasında oturmuşlardı. Ayşe

Hanım, evi dolaşmak istediğini söyleyince, Zeynep Hanım hemen isteğini yerine getirmek için onu buyur edip evi dolaştırmaya başladı. Fatma da annesi gibi merak ediyordu doğrusu... O da fırsatı kaçılmamış, annesi ile evi gezmek için kalkmıştı. Zeynep Hanım ve Hatice misafirlerine evi dolaştırdılar. Dolaşma faslı bitmişti. Bu arada Hatice ve annesi hazırladıklarını misafirlere ikram etmeye başlamışlardı. Ayşe Hanım, ikram edilenleri yerken bir yandan da evin manzarasını gözünde canlandırmaya çalışıyordu: "Ne kadar da sade döşenmiş." Misafirlerin oturmaları için, misafir odasına konan birkaç kanepe ve (vitriinden başka lüks denecek bir şey yoktu. Ev güzel dekore edilmişti; ama mümkün mertebe sade olmasına özen gösterilmişti. Mesela: kendi evlerinde bulunan avizeler yoktu. KoltukHakjmları, oturma grupları yoktu. Vitrinde kitaplar, güzel levhalar, birkaç parça süs eşyası vardı. Ama belli ki vitrinin görüntüsünü güzelleştirmek için konmuştu. Bir odayı kütüphane yapmışlardı. Ne kadar da çok kitap vardı. Ömründe ilk kez bir evde bu kadar çok kitabı bir arada görmüştü Ayşe Hanım. Oda halılarla döşenmiş, etrafa da oturmak için minderler konulmuştu sadece... Bir şey daha eksikti, evet televizyon yoktu. Tüm odaları dolaşmıştı; ama televizyona rastlamamıştı. "Bize göre bunlar fakir sayılır." dedi kendi kendine.

Zeynep Hanım, diğer komşuları ile konuşurken, Ayşe Hanımın dalgınlığını fark edip "Ayşe kardeş dalmışsın, önemli bir şey yok umarım" diye sordu.

— Yoo, önemli bir şey yok. Kusura bakma. Ama kafama bir şey takıldı; onu sormak istiyorum. Maddi durumunuz dü-Şük mü ki evinizde fazla eşya yok? Çok sade döşenmiş. Hatta odalar boş denecek kadar eşyasız. Pervasızlığımı mazur görün; ama merak ettim.

— Aslında sadece siz değil, buraya gelen herkes bunu merak ediyor. Elhamdülillah maddi durumumuz çok iyi, kimseye muhtaç değiliz. Eşimin emeklilik maaşı ile beraber işlettiğimiz bir manifatura dükkanımız da var. Gelirimiz bize yetiyor. Size bir hikaye anlatayım:

"Derler ki Sultan Harun Reşit, o dönemin evliyalarından Behlül'e; "Ahirette dünya malının hesabının nasıl sorulacağını ve nasıl bu hesabın verildiğini bana anlatır mısın?" diye sormuş. Behlül hazretleri: "Yarın falan meydana gel sana anlatacağım" demiş. Ertesi gün o meydanda buluşmuşlar. Behlül hazretleri

meydana bir ekmek sacı getirmiş. Onu ateşin üzerine koyarak kızdırmış. O kadar ki suyu attığında su sıçnyormuş. Harun Reşit, "Bu nedir?" diye sorunca Behlül hazretleri; "Senin sorunun cevabını vereceğim" demiş. Ayakkabılarını çıkarmış, eline asasını alarak o kızgın sacın üzerine çıkıp "Ben ve asam" deyip hemen inmiş. Harun Reşit'e dönerek "Benim dünyadaki tek malım bu elimde gördüğün asanıdır. Ben malımın hesabını verdim. Haydi buyur sen gel, bu kızgın ekmek sacının üzerine çıkıp malının hesabını tek tek ver!" Nasıl çıksın ki, adam padişah. .. malını saymaya başlarsa aylarca bitiremez.

Bu hikayeden de anlaşıldığı gibi Ayşe kardeş, dünya malının hesabını vermek o kızgın saca çıkıp beklemekten daha zordur. Bize yakışan ihtiyacımız kadarı ile mal edinmek. Diğerini Allah yolunda fakir fukaraya verip harcamaktır.

— Ev eşyaları da ihtiyaçtır. Onları almak israf değil ki!

— Eğer ihtiyaçtan fazla ise israftır ve Allah onun hesabı-•m sorar. Eğer sana on tabak lazımsa ve sen kalkıp elli tabak alırsan o israftır. Eğer sana beş kanepe lazımsa ve sen kalkıp oturma gurupları, koltuk takımları falan filan alırsan israftır. Çünkü onlar artık gösterişe girer. Bunun için ihtiyacımız kadarıyla alıyoruz. Arta kalanı da başka şeylerde kullanıyoruz. Bundan dolayı da şu anda hiç borcumuz yok. Yarın öbür gün kimse kapımıza dayanmaz. Bu bize yeter artar bile.

Zeynep Hanım, yeri gelmişken dünya malının geçiciliğinden,'fitnesinden, asıl olanın ahiret yurdu olduğundan, oraya hazırlanması gerektiğinden, fakir fukarayı kollamanın büyük sevabından, fuzuli bir şeye harcanacak para ile fakir bir komşuya alınacak gıda veya giyeceğin ne kadar büyük bir sevap kazandırdığından vs., uzun uzun anlatmaya başladı.

Bu arada iki yeni arkadaş kütüphane odasına geçmiş, kitapları karıştırıyorlardı. Fatma, ilk kez bir evde bu kadar çok kitap görmüştü. Kitapların çoğu İslami konuları içeren kitaplardı.

— Bu kitapların tümü sizin mi?

— Evet bir çoğu babamın. Bazıları da ağabeylerimin. Benim de bazı kitaplarım var, fakat çok az.

— Ne aptalım. Burada olduklarına göre sizin olacaklar tabi. Ne bileyim işte, hepsini bir arada görünce..

— Üzülme, buraya gelen herkes bu soruyu soruyor.

— Nasıl bu kadar bilgi birikimin olduğu şimdi anlaşıldı. Çok okur musun?

— Çok değil, genelde okurum. Günde en az bir saat okurum. Tabi bu süre bazen daha da artabiliyor. Okuduğum kitaba bağlı.

— Genelde roman mı okursun?

— Hayır, bazen roman okurum. Ama genelde ilmi kitaplar okurum. Bilhassa Peygamberimizin hayatını, ayrıca tefsir ve fıkıh da okurum. Çünkü bunlar dinimizin temel kaynaklarıdır. Bunlar bilinmeden İslami hayat olmaz.

— Biliyor musun, bize geldiğiniz ve konuştuğumuz günün akşamı uyuyamadım söylediklerini düşündüm, kainatı düşündüm. Her şey gerçekten bir görev için yaratılmış ve görevlerini de eksiksiz yapıyorlar. Sadece biz insanlar yapmıyoruz.

Cansız bir taş bile görevini yapıyorken, küçücük bir hücre bile görevini yaparken biz insanlar yapmıyoruz.

— Bunun en büyük sebebi teslim olup olmamaktan kaynaklanıyor. Bizim temel meselemiz bu işte. Kainatın, canlı cansız her şeyin yaratıcısının Allah olduğuna inanıyoruz. Fakat ona teslim olmuyoruz. Bunun için inanmakla teslim olmak farklı şeyler. İnandığın bir şeye teslim olmayabiliyorsun. Çünkü teslimiyet beraberinde itaat getirir. İşte biz insanlar, bu noktada diğer yaratıklardan ayrılıyoruz. İslam'ın kelime manası da teslim olmak, boyun eğmek anlamına geliyor. Yani birisi Müslüman olduğu zaman teslim olduğunu da beyan ediyor aslında.

Hristiyanlar da Yahudiler de Allah'a inanıyorlar. Hatta müşrikler bile inanıyorlar. Kur'an-ı Kerim'de bir çok yerde; "Onlara (müşriklere) yeri ve gökleri kim yarattı desen, "Allah'tır" diyecekler" şeklinde onların Allah'a inandıklarını, yalnız teslim olmadıklarını dile getiriyor. Teslim olsalar sorun kalmaz. Kainatta gördüğümüz güneş, ay, yıldızlar ve göremediğimiz diğer yaratıkların tümü kayıtsız-şartsız bir teslimiyet içindedirler. Allah'ın emirlerine boyun eğmişler. Bunun için onlar görevlerini yerine getiriyorlar. Biz de eğer teslim o ursak, görevimizi yerine getirmeye başlarız.

— Peki bu teslimiyet nasıl oluyor? Bunu biraz daha açar mısın?

— Teslimiyet demek; itaat etmek, boyun eğmek demektir. Biz, Kelime-i şehadeti getiriyoruz. Allah'tan başka ilah olmadığına, Hazreti Muhammed (as)'in onun kulu ve Resulü olduğuna şehadet getiriyoruz. Bu şekilde inanıyoruz. Madem inanıyoruz^ 0 zaman Allah "Size emrettiğim şeyleri yapın." şeklindeki emrine muhatap oluyoruz. Sadece inandım demekle işin içinden çıkamayız. İnandığımızı ispat edeceğiz.

Allah namaz kılmayı emrediyor. Hemen ona inanıp namaz kılmak teslimiyettir. "Zina yapmayın" diyor, ondan uzak kalmak teslimiyettir. "Oruç tutun" bunu yapmak teslimiyettir. "Zekat verin" bunu yapmak teslimiyettir. "Yalan söylemeyin, gıybet, dedikodu yapmayın" bunlardan uzak durmak teslimiyettir. "Kadınlar örtünsünler, kendilerini yabancı erkeklere gös-termesinler" bunu yerine getirmek teslimiyettir. "Faiz yemeyin, kumar oynamayın, içki içmeyin, fakir fukaranın malını yemeyin" bunlardan uzak kalmak, onları yapmamak teslimiyettir. "Benim yolumda mücadele edin, kafirlerle çarpışın" bunu yapmak teslimiyettir. "Sadece benden korkun, rızkınızı benden isteyin" bunu yapmak teslimiyettir. "İnsi, cini, heykelden putlara tapmayın" bunlardan sakınmak teslimiyettir. Kısacası Allah'ın emirlerini yapmak, yasakladıklarından sakınmak teslimiyettir.

Rabbimize ruhlar aleminde vermiş olduğumuz sözü yerine getirmek zorundayız.

— Evet doğru söylüyorsun, lakin insan... bilmiyorum, mesela namaz... bir türlü kılmayı adet edinemedim. Halbuki insan isterse o kadar zor bir şey de değil. Bilakis insana huzur veriyor. Ama ne bileyim işte...

— Aslında inandığımızı söylüyoruz. Lakin pek çoğumuz bize bunca lütufta bulunan Rabbimize karşı kulluk görevimizi tam olarak yerine getirmiyoruz.

Allah bizden iman ile birlikte amel ve teslimiyet istiyor. Kaldı ki Allah'a şükür borcumuz var. Bir düşün her iki gözün kör olsaydı ve biri sana; "İki gözünü veririm yalnız sen de yirmi yıl bana hizmet edeceksin" dese sen ne yaparsın? İki göz karşılığında yirmi yıl hizmet edersin ona. Hatta belki ömür boyu... Bunlar iki uzvun karşılığıydı. Peki ya diğerleri, dünyada verdiği diğer güzellikler, nimetler..

— Biz insanlar.. Off! Gerçekten nankörüz. Hiçbir şeye şükretmiyoruz. Eğer tam olarak düşünürsek... hakikaten aptalız.

Fatma'nın samimi itirafını gören Hatice sevindi.

— Üstüne üstlük dünyada verdiği bunca güzelliğe ve nimetin üstüne eğer itaat edip ona teslim olup emirlerini yaparsak sonsuz bir cennet hayatı vereceğini söylüyor, verecek de. Çünkü bizi ilk yarattığında verdi. Yine verecek. Törn bu güzelliklere karşılık biz, birkaç günlük dünya hayatının oyun ve eğlencesini tercih ediyoruz. Oturup saatlerce televizyondaki çirkin, fahiş programları ya da dizileri izlediğimiz halde, beş dakikalık bir namazı kılmıyoruz. Senenin on bir ayı yiyor, içiyoruz. Bir ayı sabahtan akşama kadar aç geçirmeyi göze alamıyoruz. Evlilik helalken zina yapıyor. Güzel içecekler helal iken içki içiliyor.

Fatma Hatice'yi onayladı.

— Dediğin gibi sabahtan akşama kadar oturup televizyon seyredebiliriz. Namaz gibi bir ibadet bize zor geliyor. Niçin ibadetler bize zor geliyor söyler misin?

— Güzelliklere hep zorluklardan geçilerek ulaşılır. İnsan, annesine dünyanın en büyük acılarını tattırarak gelir. Gece karanlığından sonra gün doğar, kıştan sonra bahar gelir. Elhasıl, güzelliklere zorlukları aşarak ulaşabiliriz. Dünyanın kuralı böyle. Ancak bu şekilde güzelliklerin kıymeti anlaşılır. Bizler de nefsimize^zor gelen ibadetleri yapıp onlara sabrederek, haramları işlememe konusunda azmederek, güzel yurda varabiliriz.

— Aslında tüm bunları akli başında olan herkes görüyor, biliyor. Buna' rağmen yine de görmezlikten geliyoruz. Kolayımıza geleni seçiyoruz.

— Evet, insan zoru gördü mü hep kaçıyor. Şeytana ve nefesine esir olup kendisine hem dünyada, hem de ahirette zarar verecek şeyler yapıyor. İçkinin zararlarını, zinanın getirdiği ahlaki bozulmalarla beraber bedeni hastalıkları, faizin getirdiği ekonomik zulüm, hırsızlığın kahredici etkileri, yalanın oluşturduğu güvensizlik ve diğer haramların yıkıcı etkilerini anlatmak isterse insan; günlerce, belki de aylarca bitiremez. Bugünkü sözde gelişmiş toplumların durumu gözlerimizin önünde... Kimin eli kimin cebinde belli değil. İnsanlar gömlek değiştirir gibi sevgili değiştiriyorlar. Hayvanların yaşam tarzı bu.

— Ne var ki bugün onlar örnek alınıyor. Birçok insan onlara bakarak hayatını şekillendiriyor. Falan artistin saç modeli Şöyle, giyimi böyle, konuşması bilmem nasıl... Hep onlar örnek alınıyor ve bunu yapanlar da Müslümanım diyenlerdir. Ben de onlardan biriyim mesela., dedi Fatma.

— Her şey teslimiyetten geçiyor. Eğer biz Allah'u Te-ala'ya gerçekten iman etmişsek, O'na teslim olmalıyız. O'na teslimiyet, O'nun gösterdiği yolda yürümektir. Artist bozuntularını taklit edeceğimize insanlığın önderi Hazreti

Resulullah (as)'ı örnek almalıyız. O'nun hayat tarzı ile hayatımızı biçimlendirmeliyiz. Kısaca hayatımızı İslam'ın emrettiği şekilde geçirmeye, yaşamaya çalışmalıyız.

Hatic; anlatıyor, Fatma sessizce dinliyordu. Ara sıra sorduğu sorulara Hatice'nin güzel, mantıklı ve ilim dolu cevapları onu ikna etmeye yetiyordu. Peki bunca yıl neden anlatılmamıştı bunlar kendisine? Ara sıra annesi namaz kılmasını söylüyordu. O da kuru bir sözden öteye geçmiyordu. Hoş güzel, annesi de pek o kadar namazlarına dikkat etmiyordu ya...

Ramazan orucunu birkaç kez tutmuştu, lakin o da gelip geçici bir heyecandı. Kaç yıldır onu da tutmuyordu. Örtünmeye gelince, bunu hatırladığında tüyleri diken diken oluyordu. "Örtünmek mi? Asla!" diyordu, çoğu zaman...

Hatice'nin verdiği güzel iki kitabı aldığı anda içinde tarifsiz duygular vardı 'Sanki yeni bir hayata adım atmanın verdiği heyecan, sevir ve mutluluğuydu bu...

14- Bölüm

Havalar yavaş yavaş ısınıyordu. Bahar yüzünü göstermeye başladığından beri, yeşil ormanlar, karanlık dehlizlerden, başlarını kaldırmaya başlamışlardı. Ağaçlar tomurcuk tutmuş, kimi tomurcuklar çatlamış, yeşil yapraklarını yeni bir mevsime sunma hazırlığına girmişti. Yavaş yavaş çıplak ağaçlar yeşile bürünüyor, çamurlu yerler çeşitli renkte ve kokudaki çiçekler ile bezenerek adeta bir gelin gibi süslenmeye başlıyordu. Sabahları kuşların cıvıltıları başka bir ahenk ile çıkmaya ve süslenip koku sürünen dünyaya "hoş geldin" melodileri sunmaya hazırlanıyordu. Aylardır cansız yatanlar dirilmiş, yepyeni hayatlar başlamıştı.

Fatma ile Hatice'nin arkadaşlıkları ilerlemişti bu sürede. Sık sık buluşuyor ve sohbetler yaparak tatlı bir dostluğun örgülerini örüyorlardı sanki. Namaza başlamıştı Fatma. Kitap da okuyordu artık. Okulu da az kalmıştı. Okul arkadaşlarından Çiğdem ile arkadaşlıkları eskisi gibi de-vam ediyordu. Zozan ile tartışmış, namaza dil uzatıp alay atığından arkadaşlığını kesmişti.

Çiğdem de başta biraz eğlenmek için laf atmış, Fatma'nın kararlı tavrını görünce geri adım atarak bir daha alay etmemişti. Bunun için arkadaşlıkları devam ediyordu. Hatta Fatma, onun da namaza başlaması için ona bildiği ve okuduğu İslami konuları anlatıyor, onu bu konuda ikna etmeye çalışıyordu. Ne var ki Çiğdem'in erkek arkadaşı Çiğ-dem'i daha çok etkiliyor, hatta Fatma ile ilişkilerini kesmesi için bazen onu zorluyordu.

Fatma'nın bu değişimi en çok annesini memnun ediyordu. Çünkü o eski aksi Fatma gitmiş, yerine yumuşak başlı, saygılı, terbiyeli, düzgün sözlü, çalışkan bir Fatma gelmişti.

Okuldan gelir gelmez, namazını kıldıktan sonra annesine ev işlerinde yardım ediyor, yemeği hazırlıyor, ev işleri bitince odasına çekilip kitap okumaya başlıyordu.

Ayşe Hanımın keyfine diyecek yoktu. Bir iş yaptırın-caya kadar canı çıkan Ayşe

Fatma hiç kımıldamadan yerde yatıyordu.

O menfur olaydan sonra ara sıra kızı ile camiye gidiyordu Zeynep Hanım. Zeynep Hanımın dışında iki arkadaşı daha olmuştu. Sultan'ın bir çocuğu vardı. Henüz bir yaşında olduğundan camiye geldiği vakit çocuğu kaynanasına bırakmak zorunda kalıyordu. Kaynanası bundan hoşlanmıyordu. Defalarca çocuğu bırakıp da camiye gitmemesi için gelinini azarlamış, hatta bu yüzden aylarca onunla konuşmamıştı. Ne var ki Sultan pek öyle bu işten vazgeçecek değildi. Kaynanasını fazla incitmeden camiye gitmenin faziletinden, getirdiği hayırlardan söz ediyor, onu ikna etmeye çalışıyordu. Kaynanasının bir keresinde kendisine; "El alemin çocukları seninkinden daha mı önemli ki çocuğunu bırakıp onlarınki ile ilgileniyorsun" demesi üzerine Sultan; "Onların hepsi bizim çocuklarımızdır ve biz onlarla ilgilenmeye mecburuz. Kendi çocuğumu onlardan üstün tutmam. Eğer çocuğum büyük olsaydı onu da götürür, camide diğec'çocukların arasında onlara gösterdiğim ilginin "jusını gösterirdim. Onun hiçbir farklılığı olmazdı" diyerek yaptığı hizmetin büyüklüğünü göstermişti.

Mevlûde de evli ve çocuk sahibiydi. Dört çocuğu vardı. Üçü erkek, biri kız. İkisi hem okul okuyorlar, hem de camiye gidiyorlardı. Her sabah kız kardeşini eve çağırır, küçük çocuklarını ona bırakır, kendisi ve büyük kızı beraber camiye giderdi. Biri ders alırken biri de ders verirdi. Zeynep Hanım, Sultan ve Mevlûde'nin de katılmasıyla hoca sayısı altıya çıkmıştı.

Mevlûde'nin eşi yaklaşık iki yıl önce bir saldırıda şe-hid olmuştu. Onun şehadetiyle çocuklarına hem ana hem de baba olmuştu. Mü'nün kardeşlerinin yardımlarıyla geçiniyordu. Mevlûde, her türlü hizmeti yapmak için elinden gelen gayreti gösteriyordu. Ne de olsa şehid hanımıydı.

— Bugün öğrencilerimize bisküvi ve lokum dağıtacağız. Ayrıca en düzenli gelen öğrencileri seçip onların hediyelerini vereceğiz. Bunun için ders vermekte fazla oyalanmasak iyi olur. Ayrıca Zehra kardeş bize bugün peygamber kıssalarından bir tane anlatacak. Hemen derslerimizi verelim diyerek kısaca günlük programı hatırlattı Hatice.

Her biri, öğrencilerim tek tek kontrol edip onların derslerini vermeye başladı. Öğrenciler o menfur olaydan sonra biraz azalmıştı. Ama Hatice ve arkadaşlarının gayretli çalışmaları, yaptıkları aile ve cami komşusu ziyaretleri, öğrencilerin arkadaşlarını camiye getirmeleri konusundaki gayretleri, hocalarının telkin ve yol göstermeleri bu süre zarfında öğrenci sayısını da arttırmıştı. Camiyi basanların hesabı tutmamıştı. Öğrenciler daha da düzenli geliyordu.

Nihayet dersler bitmişti. Hatice;

— Şimdi Zehra hocamız bize Hazreti Yusuf (as)7m hayatını anlatacak, daha sonra yarışmamız var. Ondan sonra da size ikramımız var, dedi.

Öğrenciler, peygamberlerin kıssalarını çok seviyorlardı. Çünkü hocaları onları hikayeleştirerek anlatıyordu. Onların anlayabilecekleri şekilde kolaylaştırıyorlardı.

Zehra besmele, hamd, selat ve selamdan sonra konuya başladı.

— Hazreti Yusuf daha çocukken bir rüya görür. Rü-yasmda 11 gezegen ve güneş ile ay kendisine secde ederler. Rüyasını babasına anlatır. Babası Hazreti Yakub; bir peygamber olduğundan rüyasının anlamını hemen anlar ve Yusuf a; "Bak oğlum, rüyanı ağabeylerine anlatma, yoksa kıskanıp sana zarar verebilirler" der. Hazreti Yakub, oğlu Yusuf u çok sevdiğinden diğer kardeşleri onu hep kıskanırlar. Bu kıskançlıkları o kadar fazla olur ki kendi aralarında bir plan yaparlar. Derler ki: "Biz babamıza diyelim ki; baba biz gezmeye gidiyoruz. Yusufu da bizimle gönder. O da gezsın biraz. Sana söz, ona bir şey olmasına izin vermeyiz." Babalarına gidip bunu söylerler ve onu ikna ederler. Babalan "Ben korkuyorum. Siz oyuna dalarsınız da onu kurt yer." Bunu deyince oğulları; "Bize güvenmiyor musun? Biz onu koruyacağız" deyip tekrar -ısrar ederler. Babaları onu göndermece'razı olur.

Bunlar çölde giderler, bir kuyunun etrafında eğlenirler, eve dönecekleri zaman Yusufu kuyuya atarlar. Gömleğine de tavşan kanı sürüp babalarına getirerek; "Biz oyun oynuyorduk/Yusufu da eşyalarımızın yanında bırakmıştık. Döndüğümüzde Yusuf yoktu. Sadece^bu kanlı gömleği kalmıştı. Kanımızca onu kurt yedi," diyerek babalarına yalan söylerler. Bu arada Yusuf da karanlık kuyuda tek başına kalmıştı.

— Hocam korkmadı mı?

— Yok; çünkü, Allah ona melek göndererek korkmamasını ve bir gün kardeşlerine bu kötülüğünü haber vereceğini söyleyerek, onu kurtaracağını söylemişti. Ayrıca melekler de onun yanında kalmışlar. Ne kadar kaldı bilinmez. Kuyunun yanından bir kervan geçer. Daha önce arabalar olmadığından develer ve atlarla yolculuk yaparlardı insanlar. İşte bunlara kervan denir. Bu kervan kuyunun yanından geçerken birini su getirmesi için gönderirler. Adam gelip kuyuya kovayı atınca; Yusuf kovaya tutunur. Adam kovayı çeker ve Yusufu görünce "Müjde, müjde! Kuyudan bir çocuk çıktı. Onu şehre götürüp satabiliriz. Bize çokça para kazandırır." diyerek koşar. Hz. Yusuf u alıp şehre götürürler.

— Hocam çocukları o zaman satıyorlar mıydı?

— Evet, kimsesiz çocukları o zaman köle olarak satıyorlardı. Mısır'ın büyüklerinden biri karısı ile alış veriş yaparken Yusuf u görür. Karısı Yusuf u çok sever ve onu satın alması için kocasına baskı yapar. Kocas da onu alır ve saraylarına götürerek onu büyütürler. Meğer Yusuf u satın alan vezirmiş.

— Yusuf kuyudan çıktı, saraya gitti. Öyle mi hocam?

— Evet aynen öyle. Allah dilerse her şey olur. Eğer biz de Allah'tan istersek Allah bize yardım edip verir. Evet nerde kalmıştık? Hah! Yusuf büyüyünce çok yakışıklı bir delikanlı olur. Öyle ki o memlekette onun gibi yakışıklı yokmuş. Onu satın alan kadın ona gönül verir. Ona karşı sevgi duyar. Yusuf onların kölesi olduğu için onlara hep hizmet etmektedir.

Bir gün Züleyha isimli bu kadın onu odaya çağırır. Yusuf da hizmet etmek için gider. Kadın ona beraber olmayı teklif eder. Yusuf kabul etmez. Onu zorlar, yine de kabul etmez. Yusuf kaçarken kadın Yusuf -in gömleğini arkadan yırtar. Odadan kaçarken sahibi olan vezir ve başka birkaç kişiyle kapıda karşılaşırlar.

Kadının kocası ne olduğunu sorar. Kadın "Yusuf senin karına saldırdı. Ondan murat almak istedi. Onu cezalandır" deyince Yusuf "Hayır ben saldırmadım, o bana saldırdı. Ben kabul etmeyince de seni zindana attırırım diye de tehdit etti" der. Bu arada orda bulunan bir adam şöyle dedi: "Bakın! Eğer Yusuf un gömleği önden yırtılmışsa Yusuf yalan söylüyor. Yok eğer arkadan yırtılmışsa kadın yalan söylüyor" Bu sözü üzerine bakarlar ki gömlek arkadan yırtılmış. Kadının yalan söylediği ortaya çıkar.

Daha sonra dedikodu olur. Ve şehrin kadınları Zü-leyha'yı küçümserler. Kölesine tutulmuş derler. Züleyha onları saraya davet eder. Önlerine meyve koyar. Ellerine de bıçak verir. Yusuf u yanlarına çağırır. Yusuf yanlarına çıktığında» onu gören kadınlar "Aman Ya Rabbi bu insan değil mele^k" diyerek kendilerinden geçerler ve ellerini kestikleri halde hissetmezler. Züleyha orada yine Yusuf'a "Eğer isteğimi yapmazsa onu zindana attıracağım." der. Yusuf (as) da dua edecek "Ya Rabbim! Zindan benim için onların istediklerinden daha iyidir." diyerek kadını tekrar red eder.

Bunun üzerine onu zindana atarlar. Zindanda Alla-h'u Teala ona rüyaların yorumunu öğretir. Ayrıca peygamber olduğundan zindandaki insanlara Allah'u Teala'yı anlatır. Uzun yıllar kalır zindanda.

Bir gün yanında bulunan bir tutuklu arkadaşı serbest kalır. Bu adam sarayda çalışmaya başlar. Mısır'ın kralı bir rüya görür. Ve onun ne anlama geldiğini merak eder. Bunu sihirbazlardan sorar, kimse cevap veremez. Sonunda o hizmetçi adam; "Ben size cevap getiririm" der ve Hz. Yusuf un yanına gider. Rüneyı anlatır. Hz. Yusuf da ona rüneyı yorumlar. Adam gelip rüneyı krala anlatır. Kral" Kim bu yorumu yapmışsa onu buraya getirin," der. Adam gider. Hz.

Yusuf a söyler. Hz. Yusuf "Gidin o kadınların halini sorun Ondan sonra ben çıkarım, yoksa çıkmam." der. Kral, kadınları toplar ve durumu sorar. Hepsı Hz. Yusuf'un günahsız olduğunu, kendilerinin hile yaptıklarını anlatır.

Hz. Yusuf, zindandan çıkar ve o memleketin hazinelerinin başına geçer. Memlekette kıtlık olduğundan herkes Mısır'a gelip oradan yiyecek alıyor ve memleketine dönüyordu. Hz. Yusuf un kardeşleri de Mısır'a gidip buğday aldılar. Hz. Yusuf onlara" Bir daha geldiğinizde küçük kardeşinizi getirin/"diyerek anne bir kardeşı Bünyamin'i getirmelerini tembih eder.

Hz. Yusuf un babası Hz. Yakub (as) da Hz. Yusuf'un derdinden ağlaya ağlaya kör olmuştu. Çocukları yiyeceklerini getirdiler. Yiyecekleri bittikten sonra tekrar hazırlık yaptılar. Tabii bu sefer Bünyamin'i de götürmeleri gerekiyordu. Babaları razı olmadı başta." Onu da Hz. Yusuf gibi kaybedeceksiniz," diyerek vermek istemedi. Israr ettiler ve zor da olsa onu götürmeyi başardılar. Mısır'a geldiklerinde Hz. Yusuf onları yanına çağırdı. Onlara yiyecek verdi. Kardeşı Bünyamin'e kendisini tanıtarak onun yanında kalmasını istedi. Bünyamin de kabul etti. Daha sonra eşyalarının arasına altın tas koydurttu. Bu şekilde onları aradılar ve eşyaların içinde tası buldular. Onlar da (Hz. Yusuf un kardeşleri) dediler ki "Bizim kanunlarımıza göre kim hırsızlık yapmışsa o artık köle olur.

Hırsızlığı yapan Bünyamin'dir. O artık sizin kölenizdir. Yalnız eğer kabul ederseniz onu bırakın, bizden birini alın. Onun yaşlı bir babası var. Hastadır, büsbütün perişan olur." dedilerse de Hz. Yusuf kabul etmedi ve Bünyamin'i yanında tuttu.

Bunlar eve döndüler. Büyük kardeşleri Mısır'da kaldı ve dönmedi. Durumu Hz. Yakub'a bildirdiler. Hz. Yakub büsbütün hasta olup "Dilerim Rabbim hepsini bana verir." diyerek dua etti.

Eve dönen kardeşler sabredemeyip tekrar Mısır'a gideceklerini ve kardeşlerini alıp gelmeye çalışacaklarını söylediler ve Mısır'a gittiler.

Mısır'a vardıklarında Hz.'Yusuf onları çağırttı. Kardeşi Bünyamin de yanındaydı.

Onlara; "Yusuf a ne yapmıştınız?" diye sorunca onu tanıdılar. "Yoksa sen Yusuf musun?" dediler. Hz. Yusuf "Evet ben Yusuf um, bu da kardeşimdir." dedi. Hz. Yusuf a daha önce kötülük yapan kardeşleri ondan özür dilediler. Hz. Yusuf da onları af etti ve onlara: "Ahn gömleğimi babama götürün gözlerine sürsün, gözleri AUah'u Teala'nın izniyle açılacak. Sonra da hep beraber buraya gelin." diyerek onları gönderdi. Gömleği alıp gittiler. Bunlar daha yolda iken Hz. Yakub (as) "Ben Yusufun kokusunu alıyorum." diyerek gömleğin kokusunu aldığını söylüyordu. Gömleği getirip gözüne sürdüler, hemen gözleri açıldı. Hep beraber Mısır'a gittiler. Hz. Yusuf anne ve babasını kendi tahtına oturtup babasına "Baba Allah rüyamı doğruladı." diyerek gördüğü rüyayı babasına hatırlattı.

Hikayemiz bu kadar. Allah kullarına her zaman yardım eder. Yeter ki ona hakkıyla ibadet edelim.

Hikaye bitene kadar kimseden ses çıkmamıştı. Nasıl çıksın ki, en güzel kıssa olarak geçiyor Hz. Yusuf (as)'un

kıssası. Bu güzel sohbetleri bitince Hatice:

Ömer saruhan — Şimdi de yarışmamızı yapacağız, dedi. Bu ay en düzenli gelen arkadaşları seçip onlara hediyeler vereceğiz. Bizim tespitimize göre 25 tane arkadaş derslerini hiç aksatmadan camiye gelmişler.

Birincilerin tek tek isimlerini söyleyip onları yanına çağırarak verilecek hediyeleri kendilerine vermeye başladı. Öğrenciler hallerinden memnun görünüyorlardı. Hocaların iltifatları, hediyeler onları epey sevindirmişti. Diğer Öğrenciler; 'JBiz de gelecek ay hiç aksatmadan geleceğiz. O zaman da biz birinci geliriz" diyerek birbirlerini teşvik ediyorlardı.

Yarışma faslı da bittikten sonra günün ikramına gelinmişti. Daha önce hazırlanmış bisküvi ve lokum dolu paketler Öğrencilere tek tek verildi ve çocuklar yolcu edildi. Nihayet hepsi ikramlarını alarak gitti. Hocalar ise her zaman olduğu gibi temizliklerini yapıp öğleden sonra Hati-celerde buluşmak üzere ayrıldılar. Hatice ve annesi eve doğru ilerlerken oturdukları binanın merdivenlerinde kapı komşuları bir bayan;

— Nerelerdesiniz? Evde olmadığınız için duymamışsınız herhalde, dedi.

— Neyi duymamışız? diye sordu Zeynep Hanım.

— Bizim Ayşe Hanımın kızı Fatma fenalaştı, defalarca ayılıp bayıldı. Şimdi de hep ağlıyor.

— Niye, ne olmuş ki?

— Bir arkadaşı herhalde intihar etmiş. Onun haberini alınca bayılmış, o zamandan beri de kız kendinde değil. Ayşe Hanım, sizin eve kaç defa geldi, siz evde değildiniz. Dun

"Geldiklerinde hemen bize gelseler iyi olur" dedi.

— İntihar mı etmiş! Nedeni nedir acaba? Durup dururken insan intihar etmez ki!

— Vallahi bilmiyorum, sadece bir arkadaşının intihar ettiğini söylediler, o kadar. Siz bir çıkın size anlatır herhalde.

Haber alır almaz ana-kız eve gitmeden hemen Ayşe Hanımın evlerine çıktılar. Ayşe Hanım ağlamaklı bir şekilde karşıladı onları. Belli, ki çok korkmuş, bu korku nedeniyle de çpk ağlamıştı. Bitkin bir haldeydi. Ayakta zor duruyordu.

— Nerelerdesiniz, kaç defa aşağı indim. Evde yoktunuz. Çok korktum, deyip tekrar ağlamaya başladı. Ağladığını gören Zeynep Hanım onu teselli etmeye ve bu arada da Fatma'nın bulunduğu odaya doğru ilerlemeye başladı. Fatma yataкта uzanmış, gözlerini bir noktaya dikerek; "Neden, neden yaptın, seni bu kadar üzen ne oldu?" diye kendi kendine konuşuyordu. Hatice'nin selam vermesiyle dalgınlığından sıyrıldı. Bir anda tekrar ağlamaya başladı. Hatice, hemen yanma gidip boynuna sarıldı onu teselli etmeye ve boşalması için de:

— Ağla ağla açılırsın. Gerçi sabahtan beri ağladığını söylediler; ama yine de ağla! İçinde kalmasın. Biz kadınların gözyaşları Fırat suyundan daha fazla, bitmek bilmez, dedi.

Ağlaması geçmişti Fatma'nın. Zeynep Hanımın da orada olduğunu görünce:

— Teyze hoş geldiniz, kusuruma bakmayın başta sizi fark etmedim, dedi.

Ne kusuru kızım? Sen nasılsın? Sakinleştin inşaal-

— Çalışıyorum, ama aklıma geldikçe... yine ağlamaya başlamıştı.

— Yeter artık. Sabahtan beri ağlıyorsun. Ağlamakla gidenler geri gelmez. Kalk bir abdest al. Sonra konuşalım biraz, dedi. Onu yataktan çıkarıp lavaboya kadar eşlik etti.

Bu arada Ayşe Hanım ile Zeynep Hanım da oturma odasına geçmişti. Ayşe Hanım bir yandan ağlıyor bir yandan da olayı anlatıyordu:

— Sabahleyin, "Anne içimde bir sıkıntı var, bugün okula gitmek istemiyorum" dedi. Ben de," Peki kızım gitme babana söylerim sana izin alsın" dedim. Odasına çekildi. Kitap okumaya başladı. Son kaç aydır genelde odaya çekildi mi kitap okur. Saat dokuza doğru bir telefon geldi. Ben cevapladım. Karşı taraf heyecanlı bir şekilde telefonu Fatma'ya vermemi isteyince ben de hemen götürüp verdim. Ah akılsız kafam, kim olduğunu bile sormadım. Sesi ağlamaklı olmasına rağmen sebebini sormadan kalkıp telefonu kıza verdim. Odadan dışarıya adımımı atar atmaz "hayır!" diye bir çığlık attı. Arkamı döndüğümde yerde yatıyordu. Hiç kıp... sözünü bitiremeden tekrar gözyaşlarına boğuldu Ayşe Hanım.

— Yeter artık! Sen Fatma'dan beter ettin. Senin dayanıklı 3İman lazım.

Büsbütün kızı perişan ediyorsun. Olmaz ki öyle, biraz dirayetli ol. Kendine hakim olmasını bil.

— Ne bileyim Zeynep kardeş yerde hareketsiz yatışını hatırladıkça kendimi tutamıyorum. Bir an ölmüş olabileceğini sandım. Çok korktum kardeş çok. Baktım kaskatı kesilmiş, ne yapacağımı bilemeden hemen sizin eve koştum. Defalarca zili çaldım. Kimse açmayınca kapıyı yumrukla-yıp tekmeledim. Sağ olsun yan komşu kapının sesiyle dışarı çıktı. Perişan halimi görünce ne olduğunu sordu. Ben de "Fatma'ya bir şey oldu! Ne olur bana yardım edin" dedim. O anda hatırlamıyorum koridorda "İmdat yetişin komşular!" diye çığlık atmışım. Tabi ben hatırlamıyorum. Komşular geldiler. Kolonya su falan yüzüne serptiler, meğer bayılmış. Kendine geldi. Tekrar düştü. Kaç kez bu şekilde bayılıp ayıldı. Hatice'yi sordu, onun gelmesini istedi. Bu nedenle kaç kez evinize geldim. Sizi bulamadım, camiye gittiğinizi unutmuştum.

— Peki bu duruma düşmesinin sebebi ne, anlatmadı mı?

— Kendine geldikten sonra uzun bir müddet ağladı. Hiçbir şey söylemiyor, sadece ağlıyordu. Tabi ben de onunla ağlıyordum. Yanımızdaki komşular da bir benimle bir de onunla ilgileniyorlardı. Onlar da ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Ne kadar sürdü bilmiyorum. Biraz açıldıktan sonra; "Anne, Çiğdem intihar etmiş" deyip tekrar ağlamaya başladı. Onu sakinleştirip belki haberin yanlış olabileceğini söyledim. "Hayır, arayan Tuba'ydı. O da perişan haldeydi, sesinden belliydi. Kesin doğrudur" dedi. Ben de hemen Tuba'yı aradım. Annesi telefona çıktı. Ondan sordum. Doğru olduğunu, bu sabah ilaç içerek intihara teşebbüs ettiğini, sebebini ise kimsenin bilmediğini söyledi.

— Fatma'nın okul arkadaşı mı bu Çiğdem?

— Evet, ortaokuldan beri arkadaşlar. Birbirlerini çok seviyorlardı. Neden canına kıymak istesin aklım bir türlü almıyor. Halbuki çok neşeli, şen şakrak biriydi. Kesin çok önemli bir hadise olmalı, çok üzölmüş ki böyle bir şeye teşebbüs etmiş.

Fatma abdest almış bir de iki rekat namaz kılmıştı. Uzun uzun dua etti. Büyük bir ihtimalle arkadaşına dua ediyordu. Çok seviyordu onu. Onun da kendisi gibi namaza başlayıp dini kitap okuması için çok uğraşmıştı. Ne var ki Tarık denilen herif buna engel oluyordu. En son onun yüzünden tartışmışlardı. Fatma ona; "Bu çocuk senin başına bela olacak. Adamda Allah korkusu yok. Öylelerinden korkulur. Bırak peşini, eğer gerçekten ciddiye seni istetsin. Neden buna yanaşmıyor da sadece flörtle yetiniyor?" diyerek kızmıştı. Bu yüzden biraz danılmışlardı. Çiğdem ona; "Beni kıskanıyorsun, mutluluğum gözüne batıyor. Senin erkek arkadaşın yok diye benimkinin de olmasını istemiyorsun. Hasetçisin sen, hasetçi." demiş ve Fatma'dan küsmüşü.

Son kaç gündür konuşmuyorlardı. Fatma da Çiğdem de birbirlerini çok sevdiklerinden fazla küs kalamazlardı. Daha önce de çok küsmüşler, fakat dayanamayıp barışmışlardı. Önce kaç gün küs kalırlar, sonra ya Fatma onu arayıp; "Cadı bize gelsene!" der, ya da Çiğdem arayıp; "İnatçı keçi biz gelsene!" derdi. Bu şekilde banşırlardı.

Fatma biliyordu bu işin içinde Tarık'ın olduğunu.

Çünkü onun dışında Çiğdem'i üzecek ve onu canına kıyma noktasına getirecek başka hiçbir şey yoktu. Muhakkak bu işin içinde o vardı. Buna emindi, ama nasıl Öğrenecekti onu bilmiyordu işte...

Hatice'nin gelmesiyle biraz ferahlamıştı. Ona güveniyor onun yanında kendisini güvende hissediyordu.

— Biraz kendine geldin mi? diye sordu Hatice.

— Evet abdest ve namaz iyi geldi. Zor zamanlarda insan bir başka huşuyla namaz kılıyor, iyi ki namaz var ve iyi ki seninle tanıştım.

— Aklatmak ister misin? Belki açılırsın. Gerçi eğer ağlayacakşan anlatma diyeceğim. Biliyorum ağlamam desen de yine ağlarsın. Onun için eğer istiyorsan seni dinlemeye hazırım.

— Anlatmak istiyorum. Zaten bunun için gelmeni istedim. Yanımda olmanı ve sana açılmaydı istediğimden seni çağırttım.

Sabah içimde anlamsız bir sıkıntı vardı. Bunun için de okula gitmedim. Bana verdiğin "kadın ilmihali" kitabını okumaya başladım. Sıkıntım geçmeyince kalkıp iki rekat namaz kıldım. Namazdan sonra ferahlamıştım. Kitabı tekrar okumaya başladım ki annem telefonu getirip beni aradıklarını söyledi. Telefonu aldım. Arayan Tuba'ydı. Hani sana söz etmişim, benim okul arkadaşım. Baktım sesi ağlamaklıydı ve heyecanlıydı. Ne olduğunu sordum. Ağlayarak "Çiğdem bu sabah intihar etmiş" dedi. Sonrasını hatırlamıyorum. Gözlerimi açtığımda başımda toplanmış komşuları gördüm. Gerçi ilk başta aklım başımda değildi. Hatta kendi kendime "ben neredeyim, bunlar kim, bu ağlayan kadın kim?" diye sorular sordum. Yavaş yavaş şuurum yerine geldikçe etrafımdakileri tanıdım. Ağlayanın da annem olduğunu fark ettim. Seni çağırmaalarını söyledim. Annem kaç kez gelmiş, evde değilmişsiniz. Camiye gittiğinizi sonradan hatırladım. Meğer defalarca bayılmışım. Her ayıklığımda da ağlamışım. Hatırladıklarım bunlar.

— Gerçi sen şimdi bilmiyorsun, ama tahmin ediyor olabilirsin. Acaba niçin canına kıymış olabilir? Sahi beni onunla tanıştırmış mıydın?

— Evet hatırlamıyor musun? Burada bir ara tartışmıştınız. Örtü konusunda; "Eğer örtünürsem kesin intihar ederim. Nasıl dayanıyorsunuz? Çağımıza hiç uymuyor. Modern kadının giyim tarzı böyle değil" demişti de sen ona uzun uzun örtü ve onun faydalarından söz etmiştin. Hatta bir ara konu flörtten açıldı. Sen; "Flört kızların kullanılmasıdır. Evlilik dışı bu tür ilişkiler mutsuzluk hatta bazen ölüm getirir. Nefsin hoşuna gider; fakat sonu hüsrandır" demiştin. O da "Siz ne anlarsınız bu tür işlerden? Evlilik öncesi insanların birbirini tanıması lazım. Yoksa nasıl geçinsinler? Evlenmeden önce birbirlerini tanımalı ki çiftler evlendikten sonra mutlu olsunlar. Bunun için flört lazım" diyerek karşı çıkmıştı. Hatırladın mı?

— Evet, evet çok iyi hatırladım. Hatta ben ona seninle arkadaş olalım. Ara sıra

Fatma'nın evinde bir araya gelip bu konuları enine boyuna konuşalım demiştim. Kendisi; "Hayır benim sizinle konuşacak bir şeyim yok. Hem ben sol görüşü daha çok benimsiyorum" diyerek reddetmişti.

Demek o...

— Çok uğraşıyordum onunla. Zaten son kaç gündü küskündük.

— Neden?

— Bunun bir erkek arkadaşı vardı. Gizli gizli çay bahçelerinde buluşuyor, bazen de gezintiye çıkıyorlardı. İlk başlarda hevestir, geçer dedim. Hoş güzel kendisi de öyle diyordu ya.. Gel gör ki zamanla kız tutuldu. Öyle ki her anını onula geçirmeyi istiyordu. Bunun için de buluşmaları sıklaştırmıştı.' Gerçi ilk başlarda maceraları hoşumuza gidiyordı. Gelip anlatırdı. Biz de merak ve neşe içinde dinlerdik. Hatta bazen kıskandığımız da olurdu. Ama seninle tanıştıktan ve dinimizi yavaş yavaş öğrendikten sonra bunun ne kadar yanlış bir şey olduğunu anlamaya başladım. Onun için de kendisini caydırmak için sık sık telkinlerde bulunuyor, bazen de ona kızıyordum. Renim namaza başlamamı da tuhaf karşılamış, "Sen bu gidişle çarşaf da giyersin" diyerek ara sıra dalga geçer olmuştı.

Arkadaşlık yaptığı genç de sol görüşlüydü. Allah'a inancı yoktu. Kaç kez benimle görüşmemesi için Çiğdem'i uyarmıştı. Lakin Çiğdem onu dinlemeyip benimle arkadaşlığını sürdürüyordu. Kaç gün önce yine kendisine; "Bu çocuğu bırak, başına iş açar. Seni baştan çıkaracak" dememe rağmen kendisi; "Beni kıskanıyorsun, mutluluğumu çekemiyorsun. Hasetçisin sen, hasetçi" gibi saçma sapan şeyler söyleyerek çekip gitmiş ve o zamandan beri de aramamıştı. Kesin o Tarık denen herifin bu işte parmağı var. Çiğdem'i çok üzecek bir şeyler yapmış olacak ki kız böyle bir işe girişti. Çünkü başka bir sebebi yok, ben biliyorum.

— Belki o değildir, başka bir şeydir. Çocuğun günahım almada acele etmeyebilirsin.

— Ne günahı? Komünist adamın günahı mı olur? Kesin o bir şeyler yaptı ki o kızı çok üzdü. O da kaldıramadı, bu yola başvurdu.

— Neticede Çiğdem'den bir haber alabildiniz mi?

— Komada olduğunu, hayatı tehlikesinin devam ettiğini söylüyorlar.

Hatice duydukları üzerine Fatma'ya:

— Hastaneye gitmeyecek misin? dedi. Burada ah vahlar edip bayılacağına hastaneye git. Hatta kalk beraber gidelim.

Fatma ağlamaklı bir şekilde cevap verdi.

— Onu o halde görmeye dayanamam. Ya Ölürsen...

hayır hayır buna dayanamam.

— Dayanırsın dayanırsın, gitmen lazım. Gitmezsen olmaz.

— Gideceğim de bugün olmaz. Bugün hiç gücüm yok.

— O zaman annen muhakkak telefon açsın. Ailesi ile görüş, durumunu sor. Annen de senin haberi alınca bayıldığını, çok halsiz olduğundan bugün gelemeyeceğini söylesin.

— Tamam, inşaallah böyle yaparız. Hatice'nin güzel tavsiyesinden etkilendi Fatma.

— Sağ ol Hatice, Allah razı olsun. Hakkını nasıl ödeyeceğimi bilemiyorum.

— Yarın da hastaneye beraber onu ziyarete gideriz. Bu arada namazlarımızda onun için bol bol dua etmeyi dua unutmayalım. Bu tür durumlarda dua insana güç verir. Allah'ın kabul etmesiyle şifa da bulur. Ayrıca iyileştiğinde yaptığının ne kadar yanlış olduğunu, bir insanın kendini öldürmek istemesinin çok büyük bir günah ve suç olduğunu anlatır ve bir daha yapmaması için ona çokça nasihatlerde bulunursun. İnşaallah beraber onu sık sık ziyaret eder yardımcı olmaya çalışırız.

Fatma rahatlamıştı. Hatice'nin yanında olması bile ona yetiyti"du. "Allah'ın emrinin dışına çıkmamanın sonu budur." diye mırıldandı.

— Kızım nasılsın, iyi oldun mu? Kendine geldin inşaallah, dedi' içeri giren Zeynep Hanım.

— Allah razı olsun teyze, sizi görünce daha da iyi oldum.

Zeynep Hanım şefkatle başından öptü.

— Eğer müsaade edersen, biz kalkalım artık. Hatice'nin misafirleri gelecek. Daha sonra inşaallah tekrar uğrarız.

— Allah sizlerden razı olsun. Müsaade sizin. Sizi de meşgul ettik. Hakkınızı helal edin.

— Rahatsızlık falan yok kızım. İsteddiğiniz art kapımızı çalabilirsiniz. Yapmazsanız günahınız sizin boynunuza, diyerek ayrılmak için müsaade istediler. Allah selamet versin deyip anne-kız ayrılıp eve döndüler.

Büşra eve gelmiş, yemekle uğraşıyordu. Büşra da camide ders vermeye gidiyordu. İlk başlarda kaynanası evde olduğundan çocuklarını ona bırakıyordu. Son zamanlarda onun da ara sıra camiye gitmesiyle biraz zorlanıyor yeter ki kur'an susmasın

du; ama yine de en iyi şekilde görevini yapmak için çocuklarını caminin yakınında oturan arkadaşının annesine bırakıyordu. Tabii ki kaynanasının camiye gittiği günlerde bu böyle idi. Bugün de öyle olmuştu. Büşra başka camiye gittiği için eve gelmiş, evde kinse olmadığından hemen yemekle meşgul olmuştu. Kaynanası ve görümcenin gelmesiyle;

— Hayırdır inşaallah, siz hep benden Önce gelirdiniz. Yoksa yine polis mi bastı camiye? diye merakla sordu Büşra.

— Hayır biz eve geldik. Karşı komşu, Fatma'nın fenalaştığını ve bizi çağırdığını söyleyince yukarıya Ayşe Hanımlara gittik. Şimdiye kadar da oradaydık dedi, Zeynep Hanım.

— Fenalaşmış mı, neden?

— Okul arkadaşlarından birisi canına kıymak istemiş, çok yakın arkadaşmışlar, dedi Hatice.

— İntihar teşebbüsü mü? Peki neden durup dururken canına kıymak istemiş, sebebi bilinmiyor mu?

— Durup dururken insan canına kıymak ister mi? Muhakkak bir sebebi vardır. Tam olarak netleşmiş değil. Yalnız Fatma'nın dediğine göre bunun bir erkek arkadaşı varmış. Olsa olsa bu çocuk onu üzecek bir şeyler yapmış, kız da dayanamamış bugün canına kıymak istemiş. Tabi bu Fatma'nın yorumu.

— Olabilir! Yalnız bu tür olaylarda net bir şey ortaya çıkmayana kadar her söylenene inanmamak daha iyidir. Çünkü çok muhtelif söylentiler dolaşır. Bunun için dikkatli olmak lazım.

— Fatma'nın en yakın arkadaşlarından. Birbir'nin sırlarını biliyorlar. Bu yüzden Fatma'nın şüpheleri v bana atılamaz.

— Doğrudur! Lakin yine de olayın netleşmesini beklemek daha güzel ve daha olgunca bir davranış olur. Allah kimseye böylesi bir musibet vermesin. Çünkü kendine kıymak Allah'a isyandır. Çok şükür ki bu kız hayatını kaybetmedi. Allah Kur'ân-i KeTim'de; "Allah'ın kendilerine dünyada ve Kirette yardım etmeyeceğini düşünüp ümitlerini kesenler, hemen yukarıya bir ip asıp boyunlarını geçirerek nefeslerini kessinler. Baksınlar da başvurdukları hile öfkelerini dindirecek mi?" diye buyuruyor. İntiharın cezası ahirette sonsuza dek cehennemde kalmaktır. Allah bizleri muhafaza etsin, diye duada bulundu Büşra. Güzel bir hayat hikayesi vardı Büşra'nın.

Büşra; Hatice'nin yengesi, yani Hüseyin'in eşi. İslami cemaatle tanıştıktan sonra İslami bir hayat yaşamayı şiar edinen Büşra, ailesi tarafından çok yoğun baskılara maruz kalmış, hicap giydiği için defalarca dövülmüş, aylarca eve hapsedilmiş, çeşitli hakaretlere maruz kalmış, kitap okuması, İslami kaset dinlemesi yasaklanmış, yıllarca bu durumda kalmıştı. "Hicret etmek istiyorum, artık dayanamıyorum." şeklindeki isteklerine hep, "sabret, dayan-, Allah'a güven" cevapları üzerine çok itaatkar olduğundan sabretmişti. Bu sabırlı mücadelesi onu hayli ol-gunlaştırıp yetiştirmiş, davanın ileriki merhalelerinde onu aydınlatmıştı.

En son yine gizlice evden çıkıp arkadaşlarını ziyaret eden Büşra'nın, bu hareketini duyan erkek kardeşleri onu dövmüş ve Örtüsüz bir şekilde evden dışarıya atmak suretiyle kovmuşlardı. Bu kovma hadisesi ile Büşra'ya hicret kapısı açılmış, o da hicret etmişti.

Hicretten bir süre sonra Hüseyin ile evlenmiş ve son beş yıldır da bu evde gelin olarak kalmaktaydı. Hatice'nin ve diğer görümcelerinin İslami eğitimiyle bizzat kendisi ilgilenmiş, onlara özel dersler vererek kültür birikimlerini sağlamıştı. İslami bir bilinç vermek suretiyle birer davetçi olmalarında büyük katkısı olmuştu. Çok halim-selim ve itaatkar olmasından dolayı kaynanası ve kaymbabası tarafından seviliyordu.

15- Bölüm

Misafirler gelmiş, sohbete başlamışlardı. Hatice üzücü olaydan söze başladı: Kimi insanlar; "İnsan dünyaya bir kei gelir. Bunun için keyfimize bakıp yaşamamız gerek" diye düşünmesine rağmen yine dünyevi bazı sebeplerle kendi

elleriyle bile bazen hayatlarıma son verebiliyorlar. Demek ki dünya onların düşündükleri gibi bir yer değildir; "dünyaya bir kez geldik, keyfimize bakalım" diyenler, kendilerini kandırmaktan başka bir şey yapmıyorlar. Şeytan onları aldatmış, düşmanlığı gereği onları yoldan saptırarak cehennem arkadaşı yapmıştır.

Allah, şeytanı kovduğu zaman şeytan; "Bana diriliş gününe kadar mühlet ver. Andolsun ki insanların çoğunu şükreder bulmayacaksın. Onları saptıracağım, ancak sana ihlasla bağlanmış kulların hariç" diyerek insanları saptıracağını söylemiştir. Bunu da değişik yollarla yapıyor. Bunlardan biri de bu söylediğimiz şekildedir. Ancak muhlisler hariç. Bugün biraz ihlastan konuşup sonra diğer işlerimizi yapmaya çalışırız, diyerek küçük bir sohbete başladı Hatice.

— İhlasın kelime anlamı has kılma, özelleştirme, özgü kılmadır. İslam'daki anlamım ise Allah, Beyyine suresi beşinci ayette açıklıyor: "Onlar, dini yalnız Allah'a has kılarak, ona kulluk etmekle emrolundular." Bir de Zümer suresi üçüncü ayette: "Dikkat edin, halis din Allah'ın dinidir." Allah resulü de bir hadisinde; "Amelin halis olsun, azı da sana yeter" buyurmaktadır.

Dini Allah'a has kılma, başka hiçbir şey gözetmeme, yapılan amellerin -ki bunun içine namaz kılmak girdiği gibi tatlı güzel bir söz de girer, cihad girdiği gibi sadaka vermek de girer- yapılan tüm işleri sadece ve sadece Allah'ın rızasını gözeterek yapmaktır.

Hazreti Ali'nin şu meşhur hadisesi bizler için ihlas konusunda hep hatırlanması gereken bir olaydır. Hazreti Ali bir müşriki öldürmek için göğsüne çıkar. O an müşrik Hazreti Ali'nin yüzüne tükürür. Bunun üzerine Hazreti Ali ayağa kalkar ve öldürmekten vazgeçer. "Niçin öldürmedin beni?" diye soran müşrike; "Ben seni Allah için öldürecektim. Oysa sen yüzüme tükürünce hiddetlendim. Bu hiddetim, niyetimin içine nefsimi de katmış olabilir. Bunun için seni öldürmedim" der. Hazreti Ali'nin bu halisane tavrı karşısında o müşrik de Müslüman olur. Bu tarihi olay dini Allah'a has kılmayı çok net ve yaşanmış bir olay olması hasebiyle şüphe götürmez bir şekilde açıklıyor.

Amel az bile olsa, içinde gösteriş, riya, nefsi heva ve heves, makam sevgisi, mal edinme hesabı gibi şeyler olmadığında, çok işlenip de Allah rızası dışında bazı şeyler gözetilmesinden daha hayırlıdır. Allah için halisane bir saat Cihad edenin o cihadı onun hem dünyadaki hem de ahiret-teki kurtuluş ve saadetine sebep olabilir.

İhlas o kadar ince bir meseledir ki bazen bir işe ihlas ile başlanır; ama sonu ihlas ile olmaz. İhlas ile yapılan amellerin neticeleri Ölüm anına kadar devam eder. İhlası muhafaza etmek gerekir. Muhafaza edilmediği zaman başta ihlasla bile olsa, sonu ihlasla olmadığından o amel ihlaslı olmaz. Nasıl ki Allah-u Teala; "Ey imnan edenler,,sadakalarınızı başa kakmak (minnet etmek) suretiyle boşa çıkarmayın" buyuruyorsa bir insan da bîr sadakayı Allah rızası için vermiş olabilir. Ama sonra sadaka verdiği şahıstan kötülük gördüğünde; "Görüyor musun, ben ona şöyle şöyle iyilikte bulundum o ise karşılığında bana ne yapıyor?" diyerek minnet eder ve ihlası bozulur. İhlas; her halükarda ameli

Allah'a Jıas kılmaktır. Başlangıçta, ortada ve sonda az ya da çok olması değil; halis, Allah rızası için olmalıdır. Allah bizleri o kullarından eylesin.

— Amin.

Hatice sohbetin bitmesiyle hafta içinde yapacakları programı düzenlemek için;

— Bu hafta içinde yapacaklarımızı da istiyorsanız bir programlayalım, dedi.

— Güzel olur. İstiyorsanız ben önerilerimi söyleyeyim, diyerek söze başladı. Zehra;

— Benim ziyaret etmem gereken üç aile var. Bunlar benim özel ilgilendiklerimdirler. Bunun dışında hasta bir akrabam var, onu da ziyaret etmeye çalışacağım, dedi.

— Benim de diyerek tek tek sıralamaya başladı Sümeyye.

— Benim ziyaretlerim şu an yok, ilgilendiklerim var. Ama henüz düzenli ziyarete başlamış değilim, diyerek durumunu belirtti Sultan. Mevlüde de durumu izah etmeye başladı.

Herkes durumunu izah ettikten sonra Hatice;

— Bizler tüm bu ziyaretlerimizi en iyi şekilde yapmaya çalışacağız, dedi. Bunun yanında hasta ziyaretlerine en az üç kişi gidersek daha iyi olur. Arkadaşımızın akrabası bizim de akrabamız sayılır. Hasta ziyaretlerinde Allah'ın nimetleri, onlara şükretme, maruz kalınan hastalığa şükredip mükafatını Allah'tan dileme gibi konular kısa olarak anlatılsa ziyaret daha bir etkili olur. Çünkü hasta ziyareti kısa olur. Bunun dışında durumu uygun olanların evlerine de iki-üç kişi beraber gidersek daha faydalı olur.

Ayrıca bu hafta cami komşularımızı ziyaret etmeye çalışacağız. Çocukları camiye gelen ailelerin çocuklarının durumunu onlara anlatacağız. İslam'dan ve onunla amel etmenin gerekliliğinden söz edip sohbet ederek çocuklarının evde de İslami terbiyeleri üzerinde durmaları konusunda onlara telkinlerde bulunacağız. Çocuklarını gönder-meyen aileler ile bu konuda konuşacağız. Camiye göndermeleri için Kur'an-ı Kerim okumanın faziletlerini anlatarak teşvik edeceğiz. Ayrıca camiye daha önce gelip de şu anda gelmeyen öğrencilerimizin ailelerini ziyaret edip tekrar göndermelerini isteyecek ve onlara bu konuda gayretli davranmaları gerektiğini anlatmaya çalışacağız.

Unutmamalıyız ki bizler; bıkip usanmadan tebliğde bulunan, Taif te çocuklar ve deliler tarafından taşla tutulan ve

yine de azmi kırılmayan bir peygamberin takipçileriyiz. Siyeri bol bol okumalıyız ki; karşılaştığımız zorluklar bizlere o kadar çok ağır gelmesin. Allah Resulü (as)'nın davrandığı gibi davranmasını bilelim ki davetçi olmanın şükrünü eda edebilelim. Bilelim ki bu davada olmasaydık belki biz de bugünkü şu garip kız gibi dünyevi bazı sebeplerden dolayı bunalımlara girip canımıza kıymak isteyebilir, ya da delirebilir-dik. Veyahut farklı'durumlarda,da olabilirdik. Hamd olsun ki Allah yolunda bir mücadele içindeyiz. Zorluklar da bizlere hep mükafat olarak dönecektir. İnşallah muvahhid Müslümanların yol gösterdiği gibi davranırsak kazançlı çıkarız.

Çiğderfi'nin intihar girişiminin üzerinden aylar geçmişti. Çiğdem, intihar girişimi

sebebi ilepn beş gün yoğun bakımda kalmış hayati tehlikeyi atlattıktan on gün sonra da hiç kimse ile konuşmamış, olayın sebebini bu yüzden hiç kimse Öğrenememişti. Yaşadıklarını bir türlü kaldıramamış olacak ki iyileştikten sonra çıldırmıştı. Ailesinin yakın takibinde olduğundan bir iki kez daha intiharı denmesine rağmen başaramamıştı.

Fatma, arkadaşını defalarca ziyaret etmişti. Çiğdem, intihardan önce Fatma'ya bir mektup yazarak intihar sebebini anlatmıştı. Fatma olayı bildiğinden arkadaşının içine girdiği ruhsal buhrandan kurtulması için elinden geleni yapmıştı. Ama Çiğdem'in takıldığı başka şeyler vardı. Tüm yardımları cevapsız bırakmış ve sonunda da delirerek bir akıl hastanesine yatırılmıştı. Aylardır da bu hastanede tedavi görüyordu.

Bugün okul sezonunun sonu idi. Öğrenciler karne alacaklardı. Fatma'da bir değişiklik hemen göze çarpıyordu. Uzun bir manto ve üzerinde de başını ve omuzlarını örtecek şekilde siyah renk bir örtü vardı. Aslında bir aydır örtünmüştü. Çarşaf giymeyi istediği halde okul okuduğundan manto ve eşarp ile yetinmişti.

Başlarda çok yadırganmasına rağmen kararlı ve tavizsiz tutumu onun ile alay etmeye çalışıp onu bundan men etmek isteyenlere geri adım attırmıştı. Çiğdem'in olayı ile, "Ben şunu çok iyi anladım ki İslam'ın emrettiği her şeyde muhakkak insanın faydası vardır. O emri yerine getirmediğimiz zaman da hep zararlı çıkan, yine biz insanlar olmuşuzdur. O halde kesinlikle örtünmek ve ölüme kadar da bir daha açılmamak bir mü'mine olarak boynumun borcudur" demişti.

Başta bunu tuhaf karşılayan Ayşe Hanım, kızındaki değişiklikleri hatırlayarak; "Sen bilirsin, istiyorsan örtünürsün" demiş ve onu kendi kararı ile baş başa bırakmıştı. Şükrü Bey sevinmiş ve hatta; "Aferin kızım güzel bir seçim yaptın" diyerek Fatma'yı desteklemişti. Okulda başta sorunlar ile karşılaşmıştı. Bazı hocaları sınıftan çıkmasını istemiş, bazıları onu idareye şikayet ederek disiplin kuruluna vermeye kalkışmıştı. Ama sonunda hepsi bu tavırlarından vazgeçerek okulun da son ayı olduğundan karışmamışlardı.

Böylece okulun son gününe gelinmişti. Okula başı açık, etek giyerek başlamış, sonunda ise tepeden tırnağa örtülü olarak bitirmişti. İçinde hüznü vardı Fatma'nın. Çok dur sevdiği arkadaşı yoktu çünkü. Aslında daha çok Çiğdem'in böylesi bir duruma düşmesi ve ona yardım edememesi onu üzüyordu. Hatta için için kahrediyordu. Çiğdem'in intihar girişiminin nedenini öğrenmişti Fatma. Şimdiye kadar hiç kimseye söylememişti. İntiharından kaç gün sonra bir mektup gelmişti Fatma'ya. Bu mektup Çiğdem'dendi. İntihar girişiminden bir gün önce kaleme alınmıştı.

Başından geçen olayları, tek tek anlatmış ve intihar edeceğini belirterek mektubun sonunda: "Canım arkadaşım! Umarım, bu sırrımı saklarsın. Çünkü, bu sırrımı sadece sen biliyorsun ve o şahıs biliyor. Eğer başarabilirsem, önce onu sonra da kendimi öldüreceğim. Bu sırrımı sakla" demişti. Ege'r bu olmasa idi, çoktan her şeyi anlatmış ve çarpık düzenin insanları düşürdüğü hali gözler

önüne sermeye çalışmıştı. Ama arkadaşının isteğini yerine getirmiş, bu sırrı hiç kimseye hatta çok sevdiği Hatice'ye bile açmamıştı. Sadece "tahminimde haklıymışım." diyerek dikkatleri Tarık'ın üzerine çekmiş, yalnız detaylara girmemişti.

Karnesini almış, eve gelmeye hazırlanırken, Tuba:

— Fatma! diye seslenerek onun yanına geldi. Biz bu akşam arkadaşlar ile bir veda gecesi düzenleyeceğiz, gelir misin? Çoktandır seni aramızda görmüyoruz. Bu gece aramızda olmanı istiyoruz. Ne dersin gelecek misin? dedi.

— Sadece kızlar mı gelecek, yoksa erkekler de olacak mı?

— Ya sana ne, sen gel. Hem sana ne erkeklerden, sen bir kenara çekilirsin. Onlarla konuşmaz, ilgilenmezsin, olur biter.

— O kadar basit öyle mi? Allah bilir ne tür oyunlar hazırlamışsınızdır. Erkekler ile kol kola girip dans bile edersiniz. Gece yarışma kadar tepinip durursunuz.

— Veda gecesi bu kızım. Herhalde eğleneceğiz. Ağlayacak halimiz yok ya. Hem mezun da olduk. Onu kutluyoruz.

— İnsanlar ayrılıklarda üzülürler. Siz ise seviniyorsunuz, öyle mi? Çiğdem'i ne çabuk unuttunuz? Niçin bu duruma düştüğünü az çok hepiniz tahmin edebiliyorsunuz.

— O aptallık yaptı. Kendisini çok fazla kaptırdı, Hem onun bizim konumuzla ne alakası var?

— Ne demek ne alakası var? Siz de orada erkekler ile el ele kol kola olmayacak mısınız? Bu gecenin yarın öbür gün sizlerden de birinin intiharına sebep olmayacağı ne malum? Hem Müslüman olarak yabancı erkeklerle yalnız kalmamız, onlarla iç içe olmamız, haram. Hem de şiddetle haram.

— Bakıyorum sofuluğun tuttu yine. Düne kadar erkeklerle gezip tozan sen değil miydin? Parklarda şurada burada gezmelere giden hatta mektuplaşan?..

— Utanıyorum... Evet, o günleri hatırladıkça utanıyorum. Ama insanlardan değil. Çünkü insanlar o yaptıklarını utanılacak hareketler, davranışlar olarak görmüyorlar. Utanıyorum, ama Allah'tan utanıyorum, Hazreti Resulullah (as)'tan utanıyorum. Onların haram kıldığı bir şeyi yapmış olmaktan utanıyorum. Allah'a şükür hakikati gördüm ve tövbe ederek geri döndüm.

— Sen tam radikalleşmişsin. Ben şimdiye kadar da bir hevestir gelip geçer diye düşünüyordum. Oysa sen tam bir dinci olmuşsun.

— Dindar olmak bizim için övünülecek bir şeydir. Bununla isimlendirilmek bana onur veriyor. Ben Müslüma-nım diyen herkes dindardır aslında. Bazıları gereklerini yerine getirir. Bazıları getirmez, fark buradadır. İslam yaşanmak için gelmiş. Sadece bilinmek için değil. Ona inananlar da onu yaşamak zorundalar. Ancak bu şekilde görevlerini yerine getirmiş sayılırlar.

— Biz o kadarını bilmiyoruz. Biz böyle gördük. Ailelerimiz (ve Müslüman; ama örtünmeyi istemiyorlar. Hatta örtünsek bize kızarlar. Erkekler ile arkadaşlık yapmamıza kızmıyorlar. Gezip tozmamıza kızmıyorlar. Biz bu geceleri onlardan habersiz mi yapıyoruz sanıyorsun? Bizim düğünlerimizde erkek-kız kol kola,

kadm-erkek kol koladır. Babalarımız da bunu yapıyor, erkek kardeşlerimiz de bunu yapıyor, çevremizdeki insanlar da.

— Evet insanı üzen ve hayretler içinde bırakan bir durumdur bu. Haram olduğunu bile bile yapıyorlar bunu. Hangisine sorsan haramdır; ama adet olmuş diyeceklerdir. Bunun kadar üzücü olan; biz yeni neslin onların bu yanlışlarını, doğru olarak görüp böyle anlayıp kabullenmemiz-dir. Oysa ki "Biz atalarımızı bu şekilde gördük." diye cevap verenlere Allah:"Ya onlar yanlış yol üzerinde iseler?" diye karşılık veriyor. Bizler de akıl sahibiyiz. Allah bizden de hesap soracak ve kesinlikle "Annemizi, babamızı bu şekilde gördük, biz de böyle yaşadık suç bizim değil." Şeklinde cevabımız bizi azaptan kurtaramayacaktır.

Çünkü, Kur'an-ı Kerim'de elimizde, İslami kitaplar da, Allah Resulü (sav)'nın hayatı da. Tüm bunları istersek okuyabiliriz. Bunun dışında çevremizde İslam'ı yaşamaya çalışan binlerce insan mevcut. Onlar da bizlere anlatıyorlar. Ama biz onlardan çok, keyfimiz nasıl istiyorsa öylece hareket ediyoruz.

Bak! Ben gözlerinin önündeyim. Daha önceki hayatımı en iyi bilenlerdensin. Şimdi bana baktığında, farklılık görüyorsun. Neden? Çünkü daha önce İslam'ın sadece inanç işi olduğunu sanıyordum. Şimdi ise hem inanç ve hem de yaşam şekli olduğunu anladım. Onun için bu farklılık ortaya çıktı. Toplumumuz da bunu birbirinden ayırmak zorunda. Yani İslam'a inanmak ile onu yaşamak bir bütündür.En çağdaş ülkenin kadını bile, İslam'a girdiğinde onun gereklerini yaşamak için hayat tarzını değiştirir.

— Ne yani... Müslümanız diye illa bunları yaşamak zorunda mıyız? Hem kalbimiz temiz olduktan sonra...

— Evet, yaşamak zorundayız. Allah'ın Peygamberi (sav) bir hadisinde; "Mü'min ile kâfiri birbirinden ayıran en büyük alamet namazdır." buyuruyor. Namaz kılmadığında sen ve bir Hristiyan günlerce beraber kalsanız, o senin Müslüman olduğunu nereden anlayacak? Ağzın ile söyleyen bile sana "Hani yaşantın benimki gibi. Benden farksız yaşamıyorsun. Müslümanlık sadece ağızla mı olur?" der.

Yaşamadığın zaman insanları ikna edemediğin halde Allah'ı nasıl ikna edeceksin? O, kalpleri en iyi bilendir.

Kalplerin temiz olup olmadığını en iyi bilen O'dur. Nice "kalbimiz temizdir" deyip de dünyanın pisliğini yapanlar gördük. Halkın malını mülkünü gasp edenler, faiz yiyenler... bunlar da "kalbimiz temizdir" diyorlar. Siz sadece kendinizi avutuyorsunuz. Bu söze kendiniz bile inanmıyorsunuz. Ben de eskiden böyle derdim, ama şimdi kendimizin bile o yalanımıza inanmadığımızı anladım. Bunun için Tubacım, zararın neresinden dönülse kârdır.

— Sizim evi biliyorsun. Gelmek istersen ikindiden sonra oraya gel. Oradan beraber, kiraladığımız düğün salonuna gideriz. Gelmek istemezsen de sen bilirsin.

— Hayır, gelmeyeceğim. Gel burada mezuniyetini tebrik edeyim. Ara sıra görüşelim. Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Seni de kara çarşafın altına akmayana kadar bırakmam!

— Zor alırsın. Belki de ben seni ondan çıkarır tekrar eski haline döndürürüm.

— Görürüz bakalım. Oldu... Hadi kendine iyi bak.

— Sen de... Sık sık ara olur mu?

Tamam der gibi başını salladı Fatma. Okulunu başa-rı ile bitirmenin sevinciyle eve doğru yöneldi. Allah'a hamd ediyor ve hayırlı olmasını diliyordu. Bir ara saatine bakarak "Ooo, saat epey ilerlemiş. Sahi ya bugün Zeh-a run nişanı da var. Oraya da yetişmem lazım" diyerek adımlarını hızlandırdı. Ve gelip üzerini değiştirerek annesi-ne karnesini de gösterdikten sonra:

— Anne! Biliyorsun, dedi. Bugün bizim Hatice'nin adaşlarından birinin nişanı var. Ben de davetliyim. Bir hediye almam iyi olacak. Ne dersin?

— Çok iyi olur kızım. Yalnız şu anda götürmek zorunda değilsin. İstersen de babana uğra ondan bir miktar para alıp hediyeni al.

— Çok iyi olur. Ona bir yüzük almayı düşünüyorum.

Nasıl, makbule geçer mi?

— Geçer, neden geçmesin ki... Hem de çok iyi olur. Eğer maddi durumları düşükse çok daha iyi olur.

— Hatice'nin dediğine göre damadın maddi durumu pek iyi değilmiş. En iyisi ben yüzük alayım.. Babam dükkanda olur değil mi?

— Olur olur, nereye gidecek ki?

— Peki, ben çıkıyorum, diyerek evden çıktı. Hatice'yi almak için onların kapısını çaldı. Hatice de hazırlanmış onu bekliyordu.

— Ben de seni bekliyordum.

— Bizim dükkana uğrayabiliriz değil mi? Bir hediye almak istiyordum.

— Fazla uzun sürmez inşaallah. Fazla geç kalmayalım. Onlara yardımcı olmam lazım.

— Hayır, fazla uzun sürmez. Bir miktar para alıp oradan da bir yüzük alıp gideriz.

— Oöoho! Yüzük işi uzun sürer. Biz bayanlar kolay kolay bir şey beğenmeyiz.

— Çabuk gideriz, çabuk. Merak etme. Babasından aldığı bir miktar para ile kuyumcular

çarşısına girip beraber bir yüzük beğendikten sonra nişan evine yöneldiler. Evde onları Sümeyye karşıladı.

— Esselamu aleyküm, dedi Hatice.

— Aleykumusselam. Nerede kaldınız? Dünya kadar işimiz var. Haydi haydi hemen çabuk üzerinizdekileri çıkarıp işe...

— Dur hele! Biraz soluklanalım. Ne acelen var? Daha misafirler bile tam olarak gelmiş değil.

— Haydi haydi söylenme, seni bugün çok çalıştıracağız, diye Hatice'ye takılan Süraeyye, Fatma'ya-

— Iflafıyır, sen misafirimizsin. Sen otur ve gelin adayımız hanım efendi ile sohbet et. Sana biraz tecrübe aktarsın. Yarın öbür gün sana da lazım olur, dedi.

— Ne misafiri, bana misafir muamelesi mi yapacak-smız? Bakıvbunu kabul etmem.

— Bu seferlik bizi seyret. Tecrübe kazan, başka sefer sen de çalışırsın. Bak! İşte Zehra da geldi.

— Hoş geldiniz.. Sefalar getirdiniz. Nerede kaldınız? Hatice:

— Biraz işimiz çıktı. Ancak gelebildik, dedi. Zehra Fatma'ya döndü;

— Başım gözüm üstüne geldin, aziz misafirim. Nasılsın? İyisin inşaallah.

— Allah razı olsun, çok iyiyim. Sizi gördükçe daha da iyi oluyorum. Sen nasılsın?

— Nasıl olayım.? Nişanlanan bir kız gibiyim. Hem gülüyorum, hem ağlıyorum. Hani böyle derler ya! Haydi gel biz şuraya geçip sohbetimize orada devam edelim. Bunların işleri vardır. Diğerlerine dönerek; "İyi çahşm, nişanımda olumsuzluk istemem. Misafirlerin çok memnun ayrılması lazım, tamam mı?!" dedi. Bu latifesi ile gülüştüler.

Fatma ile Zehra sohbe dalmışlardı bile.

— Sahi siz nasıl evleniyorsunuz? diye sordu Fatma.

— Herkesin evlendiği gibi.

— (Gülümseyerek) Biliyorum da... Tanışmanız nasıl oluyor? Son dönemlerde flört diye bir şey çıkmış. İslam'da o haram. Peki çiftler birbirlerini nasıl tanıyorlar?

— Senin de dediğin gibi flört denilen şey İslam'da yok. İslam'da görücü usulü dedikleri çiftlerin evlenmek kastı ile bir araya gelmeleri var,

— Peki sadece bir kez birbirini görmek yetiyor mu?

Daha sonra sorun çıkmıyor mu?

— Bunun öncesi de var. Öyle pat diye olmuyor ki...

— Öncesi mi, o nasıl oluyor?

— Meraklısın bakıyorum. Öğrenmek için merak gerekli. Meraklı olman hoşuma gitti, İlmi konularda tabii ki...

— Bu hep kafama takılan bir soruydu. Daha Önceleri bu görücü usulü ile evlenenlerin nasıl evlilikten sonra sorunlu olmadıklarını, hatta çoğunun geçimsiz olduğunu düşünüyordum. Ama aynı zamanda da etrafımda görücü usulüyle evlenip mutlu olanlar da çoktu. Bu hep kafamda çelişki olarak kaldı. Acaba hangisi daha doğru diye düşünüyordum. Şimdi bu sorunun cevabını bulmak istiyorum.

— Vermeye çalışırım. Erkek ve kız tarafı görüşme olmadan önce birbirleri hakkında araştırma yaparlar. Örneğin ben; bana teklif geldiğinde damat adayı hakkında bana bilgi verildi. Yani karakteri, şahsiyeti... Bunları açmam gerekirse; sinirli mi değil mi, sert mi yumuşak mı, cömert mi cimri mi, hepsinden önemlisi İslami davadaki fedakârlıkları, şuuru, takvası, ihlası, İslami şahsiyeti ile ilgili onu tanıyanlar tarafından muvahhid Müslümanlar aracılığıyla bana bilgi verildi. Aynı şekilde benim de bilgilerim bu saydığım çerçevede kendisine veriliyor. Tabi kız tarafının biraz daha geniş oluyor: Ev işlerindeki beceriklilik, misafir ağırlama, itaat, yumuşak başlılık... gibi bilgiler verilmeye çalışılıyor. Bu bilgiler ışığında her iki taraf düşünüp taşındıktan sonra eğer tamâm görüşelim derlerse görüştürülürler. Görüş'türülmenin amacı tabi ki fiziki güzelliştir. Ne de olsa her

iki taraf da insan. Bazen insanın kanı kaynamı-yor. Bugünkü deyiimiyle beğenme olmuyor. O zaman evlilik gerçekleşmiyor. Bazen dış görünüşe fazla önem vermeyen çiftler de çıkıyor. Bunlar ahlaki yapıdan dolayı birbirlerini kabul ediyorlar.

— Peki ya bilgi yanlış çıkarsa ne olacak? Sadece birbirini görmekle ve beğenmekle mutlu olunuyor mu? Yani bizzat tanımakla, tanıtılarak tanımak arasında fark var. Bu sorun olmuyor mu?

— Evlilik kısmı, Türk filmlerinde olduğu gibi tamamı ile toz pembe geçmez. Bizzat tanımaktan kasıt eğer öncesi diyalogsa, kardeşime şu kadarını söyleyeyim, evlilik öncesi beraberlik genelde yapmacık, suni hareketler doğuruyor. Yani karşı tarafı kaybetmemek için yapısında olmayan tavırlar sergilenir. Bunlar evlilikten sonra genelde hayal kırıklığı doğurur. "Sen eskiden böyle değildin, çok değiştin" sözünün temelinde evlilik öncesi ilişkilerdeki suni, yapmacık hareket ve tavırlar yatmaktadır. Bu tür evlilikler genelde daha çok mutsuz ediyor çiftleri. Oysa ki İslami usul evlilik akdi olduğu için kaybetme endişesi yok. Bunun için de yapmacık tavırlar sergilemeye gereksinim duyulmuyor.

Bilgilere gelince, bilgi getirenler güvenilir kimselerdir. Bilhassa bizim için bilgi getirenler bizi iyi tanıyorlar. Birbirine uygun yapıdaki insanları bir araya getirmeye çalışıyorlar. Ama mutlu bir evlilik bina etmek, İslami bir ailenin temelini atmaktır ki zaten İslam'ın çiftlere getirdiği evlilik içindeki karşılıklı yükümlülükler vardır. Bunlara her iki taraf uymak zorundadır. Uymadıkları zaman haliyle mutsuzluk ve huzursuzluk doğar. Pekala da tüm evlilikler mutlu olacak diye bir kural yok. İslami anlayışla evlenen çiftlerde de mutsuz olanlar olabiliyor. Bunun da temelinde yine genelde çiftlerden birinin ya da ikisinin İslam'ın belirlediği kaide ve kurallara uymaması ve görevlerini hakkıyla icra etmemesinden kaynaklanıyor.

— İslami yükümlülükler dedin, nedir bunlar? Biraz açar mısın?

— Aslında bunlar çok geniş konular. Bu hususun sınırlarını Allah Kur'an-ı Kerim'de belirlemiştir. Ayrıca bir çok hadisi şerif de varid olmuştur. Bununla beraber bu konularda yazılmış birçok eser var. Ben kısaca değineyim:

Hazreti Resulullah (as) bir hadislerinde; "Erkeklerin kadınlar üzerinde hakları olduğu gibi, kadınların da erkekler üzerinde hakları vardır. Erkeklerin kadınlar üzerindeki hakkı; kadının ona itaat etmesi, malını koruması, evine istemediği kimseleri almamasıdır. Kadının erkek üzerindeki hakkı ise; erkeğin, zamanın Örfüne ve gücüne göre giyimini, yeme-içmesini, barınmasını temin etmesidir." şeklinde buyuruyor.

Allah Resulü (sav) çok veciz bir şekilde bu hakları dile getirmiştir. Tabii muhtelif yerlerde, çeşitli hadislerde bunlar detaylı açıklanmıştır. Bunlar için ilmiyal kitaplarına bakılabilir.

En baştaki hakkı, erkeğin; kadının ona itaat etmesidir ki masiyeti yani Allah'a ve Resulü'ne isyanı emretmedikçe... Birinin kocası ona açılmasını emrederse veya namaz kılmamasını, oruç tutmamasını vs. isterse, kadın ona itaat etmez. Ama

eğer içinde isyan yoksa, itaat etmek zorundadır, Dikkat edersen burada çok ince bir nükte var. Erkek kısmı hep hakimiyeti ister. Yapı olarak beyledir. Allah kadına, kocana itaat et dediğinde bir anlamda kadını kocasının şerrinden emin kılıyor. Nasıl diyeceksin?.. Kocasına baş kaldırıp da şiddetle karşılaşmayan çok az kadın vardır. Kadının kocasına itaat etmemesi, onun şiddet görmesine ve belki de ilerde boşanmanın oluşmasına sebebiyet veriyor. Bunun getirdiği yıkım ayrı bir konu, oraya girmeyelim. Ama itaat eden kadın, eğer erkek ahlaksız, yani bozuk karakterli değilse, bir müddet sonra inanır mısın, kocasına her istediğini yaptıracak dereceye geliyor. Çünkü erkek kısmı, kendisine itaat edene değer verir. Aynı zamanda da, değer verdiği şeyi elinden kaçırmak istemez. Bu sebeple eşini incitmemeye özen gösterir.

Malını koruması da çok önemlidir. Çünkü, o parayı kazanmak için çalışıp duran şahıs, malının çarçur edildiğini gördüğünde bu ona dokunur. İlk başlarda sorun olmasa da bu sonradan sorun olur. Kadının, kocasının malını ondan izinsiz harcamaması, ondan izinsiz kimseye vermemesi, eşyalarına özen göstermesi ve kadının tok gözlü olması, israf yapmaması... kısaca malı koruma anlamına gelir. Üçüncü şık zaten açıktır. Erkeğin istemediği kimseyi eve almaması kadının sadakatini gösterir. Bu da erkeğin, yersiz kuruntulara kapılmasını Önler. Evlilikte sevgi ve saygının yanında güven de esastır. Bir evlilikte güvensizlik oldu mu, o evlilik biter. İşte bu üçüncü maddeye riayet, o güveni oluşturur, İkincisi saygıyı, üçüncüsü güveni... Bu üç şey evlilik binasını ayakta tutan kolonlardır.

Kadının, erkek üzerindeki hakları da; kocanın hanımının ve çocuklarının tüm masrafını üstlenmesidir. Giyim, barınak, içecek, doktor vs. tepeden tırnağa her şey... Aynı zamanda da onlara İslami bir yaşantının ortamını hazırlaması ve bunun öncülüğünü yapması, ev halkına kötü davranmaması, onları sevmesi, sayması, onlara değer vermesi, verdiği sözü yerine getirmesi, onları küçük düşürmemesi... Kısacası genel anlamda baskıcı ve zorba olmamasıdır. Fatma, anlatılanları pür dikkat dinlemişti. Zehra anlatacaklarını bitirince Fatma:

— Allah razı olsun, dedi. Kısa ve Öz bir anlatım ile beni aydınlattın. İnşallah kendi çapımda ben de araştırma yaparım ve sohbetlere katılarak bilgi edinirim. Zaten okul da bitti. Camiye başlamaya karar verdim.

— Tebrik ederim. Çok güzel bir karar. Biz de senin gelmeni dört gözle bekleyeceğiz. İnşallah hem senin ve hem de bizim için hayırlı olur.

— Konuşmaya daldık unuttum. Damat adayı.. Kim, nasıl biri?..

— Damat adayı üniversite okuyor. Muhacir, yani evden ayrılmış. Yalnız yaşıyor.

— Muhacir mi neden?

— Babası, İslami davadan vazgeçmesini istemiş. "Eğer vazgeçmezsen evimden git!" deyince o da; "Ben davamdan Vazgeçmem, çekip giderim" diyerek evden ayrıl-mış. Her n'alde yaklaşık bir yıldır da eve gitmiyor.

— Peki nerde kalıyor?

— Nerde kaldığını bilmiyorum. Yalnız tahminimce bazı arkadaşlarının evinde

kahyordur. Yani her muhacire bir ensar bulunur.

— Doğru, muhacir ensarsız olmaz. Hiçbir iş yapmıyor tabii..

— Nasıl, çok Önemli bir iş yapıyor. Camide ders veriyor. Kastın dünyevi işse, hayır. Şu anda yapmıyor. İnşaallah evlendikten sonra yapar.

— Mesleği falan var mı?

— İnan ki o kadarını sormadım. Zaten beni ilgilendiren iş yapıp yapmadığı değil, İslami davada hizmet ehli olup olmadığı ve ne kadar fedakâr olduğu... Geçime gelince, açlıktan ölmeyiz ya... Önemli olan Müslümanca yaşamak. Mücahid ve mücahideler yetiştirmek. Gerisi dünyaya düşkün olanların düşüneceği şeyler. Zaten muhacirdir dediklerinde tamam dedim, bununla yaşanır.

— Neden öyle düşündün?

— Muhacirler İslam için her şeylerinden vazgeçtikleri için daha içten, samimi, duygu yüklü olurlar. Ayrıca insanı ahiret kurtuluşuna götürürler. Yiğit olurlar. Hazreti Ali; "Kızlarınızı yiğitlere verin. Onları sevmezlerse bile zulüm de etmezler" diyor. Bir de onlarla beraber olup onların çektikleri sıkıntılar, zorluklar ve meşakkatlerde destek olunduğu için onların kazandıkları hayrın aynısını kazanmak da var. Bu da az işle çok şey kazanmak demektir. Hazreti Resulullah (as)'a gelip; "Ya Resulullah! Erkekler cihada çıkıyorlar, cihadın en büyük hayrını kazanıyorlar. Oysa cihad biz kadınlara farz değil, çıkmıyoruz. Peki o hayra biz nasıl nail olacağız?" diye soran bayan sahabeye Hazreti Resulullah (as); "Erkeklerinize sorun çıkarmamanız, onlara destek olmanız, onlar cihadda iken onların malına, mülküne, çocuklarına bakmanız size kocalarınızın hayrının aynısını kazandırır" buyurarak biz kadınlara büyük bir hazinenin yolunu göstermiş az emekle çok kazanmayı öğretmiştir.

— Desene kârlı bir iş yapmışsın.

— Dilerim bu kârlı işi tüm kardeşler yapmaya çalışırlar da dünya malını, rahatını değil; davayı, ahireti ön planda tutarak evlilik tercihlerini ona göre yaparlar,

Bu arada Hatice yaklaşarak;

— Ne fısıldaşıyorsunuz? dedi. Konuşmanızı biraz erteleyin. Misafirler gelmeye başladı.

Misafirler yavaş yavaş gelmeye başlamışlardı. Zehra'nın ailesinin maddi durumu normaldi. Üç odalı evlerinin tüm odaları misafirlerle dolmuştu. Misafirlere adet üzere tatlı ve şerbet türü içecekler hazırlanmıştı. Misafirlerini ağırlamanın telaşı vardı burada da, her nişan evinde olduğu gibi.

Zehra ve Fatma da mutfığa geçerek diğerlerine yardım etmeye başladılar. Bir yandan bardaklar, tabaklar hazırlanırken diğer yandan tatlı ve pastalar yerleştiriliyor, içecekler dolduruluyordu. Erkekler ayrı, kadınlar ayrı odalarda oturmuşlardı. İkramlar bu durum göz önüne alınarak yapılıyordu.

HafjiÇe, Zehra'ya döndü:

— Geç oluyor. Hadi gel. Senin hazırlanman lazım. Fatma, istiyorsan sen de bizimle gel, diyerek hep beraber Zehra'yi hazırlamak için çocuklara ayrılan

odada onu hazırlamaya başladılar.

Fatma merakla sordu:

— Çalgı falan kullanılmıyor herhalde...

— Evet, toplumumuzda adet olan çalgı hem kullanılış şekli ile hem de erkek ve kadınların karışmasından dolayı haramdır. Bunu biliyorsun zaten.

— Onu biliyorum da... Sadece bayanların bulunduğu yerde de çalınmıyor mu?

— Hayır, onun yerine başka şeyler yapıyoruz. Bunu da şu anda söylemem. Bekle ve gör, dedi Hatice.

Gelin adayını giydirip başına güzel bir örtü de Örttükten sonra, onu misafirlerin bulunduğu geniş odaya götürdüler. Odaya girip oturdular. Salavat-ı şerifeler çekilmeye ve tekbirler getirilmeye başlanmıştı. Salavatlardan ve ara sıra çekilen tekbirlerden sonra ikramlar yapılmaya başlandı. Bir yandan ikram edilenler yeniyor, diğer yandan da sohbetler yapılıyordu. Tabii ki konu evlilik üzerine ve gelinin durumu idi. Şerbetler içilmiş, tatlılar, baklavalalar, kuru pastalar yenmiş, sıra geline takılacak hediyelere gelmişti. Gelin herkesin görebileceği bir yere oturtulup hediye vermek isteyenler, gelip geline getirdikleri takıları takmaya başladılar. Fatma da getirdiği yüzüğü götürüp Zehra'nın parmağına taktı.

— Allah mesut ve mutlu bir hayat versin, diyerek tebriklerde bulunduktan sonra yerine dönerek Hatice'ye;

— Sahi Hatice! Bu nişan biraz farklı, dedi. Benim gördüğüm daha önceki nişanlara benzemiyor. Mesela şu takı ve hediye konusu... Adetlerde takıyı takanın ismi anılıp yüksek sesle ne taktığı dile getiriliyor. Oysaki burada öyle bir şey yok. Herkes sessizce gidip takısını takıyor, hediyesini verip geliyor, neden?

— Çok güzel bir soru. Aslında herkesin bunun üzerinde düşünmesi lazım. Biz, yüksek sesle ilan etmiyoruz. Çünkü, buraya davetli olanların tümünün maddi durumlarının yeterli olmadığı malum. Bağırıp ilan edildiği zaman herkesin dikkatleri buna yoğunlaşıyor. Haliyle kimin ne getirip getirmediği belli oluyor. Bu durumda maddi durumu olmayanlar, mahcup olup utanıyor. Belki de sırf bu mahcubiyeti yaşamamak ve utanılacak duruma düşmemek için borçlananlar oluyor. Bu da onlara eziyet veriyor. Bu tür günler, güzel ve mutlu bir hayata atılan ilk adımlardır. Bu günlerde mutlu olmak lazım. Mutsuz değil. Bunun için sessiz takılması daha munasip. Hem ahlaken ve hem de insani olarak böyle olması daha güzel. Dikkat edersen kimi gidip hediyesini takarken kimi de oturmuş sohbet ediyor. Kimse fazla merak içinde değil. Bu da söz ettiğim olumsuzlukları bertaraf ediyor. Az daha unuttuyordum. Seninle konuşmaya daldım, çam sakızı çoban armağanı getirdiğim hediye ben de takıp geliyorum, diyerek kalktı. Zehra'ya doğru gitti. Getirdiği bir altını, can arkadaşına takarken;

— Dilerim Hz. Fatma ve Aişe gibi mutlu ve bahtiyar olursun. Onların yaşantısına benzer bir yaşantıya ulaşırsın, dedi. Oni tebrik ettikten sonra hazırladıkları programı uygulamak için Sümeyye'nin yanına gidip hazırlıkların ne durumda olduğunu sordu.

— Hazırlıklarımız tamam.. Erkeklerle ses gitmemesi kaydıyla Haniler söyleyeceğiz. İlahilerimiz hazır. İstiyorsanız başlayalım.

Takı takma işi de bitmiş, sıra artık ilahileri söylemeye gelmişti. Sesi güzel üç bayan, seslerini fazla yükseltmeden ilahi söylemeye başladı. Biri bitince diğerine başlıyorlardı. Bazen diğer misafirler de eşlik ediyor, hep beraber ilahi söylüyorlardı.. Fatma, sorunun cevabını bulmuştu. Çalgı yerine ilahiler söyleniyor, bazen de salavat-ı şerifler getirilip, tekbirler çekiliyordu. Bu ilahi faslı da bitmişti. Saat de yavaş yavaş ilerliyordu.

Evin hanımı genç kızları çağırarak getirilen meyvelerin hazırlanıp, dağıtılmasını istedi. Zaten bundan sonra program bitecek ve herkes evine dağılacaktı.

Hatice'nin ağabeyi Hüseyin de nişan evinde idi. Çünkü damat adayı Hasan'di. Hasan'ın ailesi, Hasan'la ilgilenmedikleri için, İslami cemaat ve onun yakın arkadaşları ilgilenmişlerdi. Nişan evine de oluşturdukları küçük bir topluluk ile gitmişlerdi. Hasan'm nişanı olur da Hüseyin ve Hamdullah olmazlar mı?.. Ne var ki Hasan çok utangaç olduğundan nişan evine gelmemişti. Neticede nişan bitmiş, konuklar evlerinin yolunu tutmuşlardı.

— Çok yorulduk, ama değdi doğrusu. Çok güzel bir nişan oldu. Umarım evlilikleri de böyle güzel olur, dedi Büşra eve doğru ilerleyip Hüseyin ile konuşurlarken.

— Biz yorulmadık dedi. Sadece yedik, içtik. Bol bol İslami sohbet yaptık. Biraz dünyanın garipliğinden söz açıldı. Bir yandan şehid verilip cezaevlerine giriliyorken, bir yandan da evleniliyor. Çok tuhaf!.. Dünya hayatı böyle işte... Mücadele içinde oldu mu insan, her şeyi bir arada yaşıyor, görüyor, tadıyor...

Büşra:

— Hayat, bu tür şeylerle tatlanıyor zaten, dedi. İsla-nı bir mücadele olmadığında dünyanın ne tadı var ki? Evet zor ve zahmetli, ama olsun. Allah için olduktan sonra gam değil. İnanır mısm, başımın dik olmasını sağlayan, benim aileme tavız vermeyip yine onlara teslim olmamak için yaptığım hicretimdir. Eğer teslim olsaydım, Allah bilir şu an ne durumda olurum. İnanm gitmesidir insanı mahfeden, yok edip tar-u mar eden, hem dünyada hem de ahiret-te rezil eden. Bunun dışında başka hiçbir şey değil.

Eşini takdir eden sözler döküldü Hüseyin'in dudaklarından:

— Senin bu mücadele azmini, İslam'a olan bağlılığını, cesaretin ve daha önemlisi bana engel değil, destek olup beni takviye etmeni takdir ediyorum. Bilhassa "Yemin ederim davadan döndüğün gün seni terk ederim. Allah muhafaza bir gün İslam'a ve Müslümanlara ihanet içine girersen seni kendi ellerimle öldürürüm" sözünü hatırladıkça sana olan muhabbet ve sevgim artıyor. Allah'a hamd ediyorum. Dilerim tüm bacılar bu anlayışta olurlar. Eşlerine davada engel değil, destek olup onların davada daha çok hizmet etmeleri için ellerinden geleni yaparlar.

— Damat adayı hicretliydi değil mi?

— Evet, hem hicretli, hem de işsiz güçsüz. Doğrusu bacı yaman çıktı. Hareketi takdire şayan. Hem maddi olarak hiçbir şey istemedi. Hem de hicretli birini tercih etti.

Büşra:

— Bizim kardeşlerin geneli böyle dedi. Davada olup mücadele ettikten sonra gerisine bakmazlar. Tek tük memur, maaşlı ya da zengin birilerini tercih edenler oluyor. Ama çoğunluk adayın İslami hayatına ve mücadeledeki yerine bakıyor. Muhacir de olsa fark etmiyor, mahkum da olsa... Ya da bunların akıbetleriyle karşı karşıya olabilecekler de olsa. Yeter ki İslami Cemaatle olsunlar. Bizim kardeşleri dünya malına ve hayatına düşkün mü sanıyorsun?

— Olmadığını biliyorum. Bu da bizleri sevindiriyor. Asıl olan İslami bir yuva kurabilmek. Rızk Allah'a aittir. Bugünün fakiri yarının zengini, bugünün zengini de yarının fakiri olabilir. Eğer ölçü dünya olursa, insanlar zarar eder. Çünkü akıbetler Allah'ın ilmindedir. Bu yüzden Allah'a dayanmak ve onun rızasını umarak evlilik yapmak

mamyorum ki insanı bu işte felaha erdirir.

Karı koca önde hem konuşuyorlar hem de ilerliyor-larken Hatice ve Fatma da geriden onları takip ediyordu. Bir gün de böyle geçmişti.

16- Bölüm

— Eb-cet, hev-vez, kele-men, sa-fes...

— Çok güzel, aferin, dersini çok iyi okudun.

— Hoçam, dünkü dersimi evde okudum. Burada da okudum.

— Çok güzel hadi bir daha oku.

— Kul hu vvallahu ehad. Allahussamed.

— Aferin, çok güzel. Şimdi bugünkü dersini okuyalım.... Aferin, mükemmel. Evde de birkaç kez oku, tamam mı?

— Tamam hocam, zaten okuyorum.

— Nasıl gidiyor Fatma? Bakıyorum iyi anlaşıyorsunuz.

— Çok şükür. İnan o kadar güzel ki.. Hayatımın bir anlam ifade ettiğini, camiye gelip Kur'an-ı Kerim dersi vermeye başlamamdan bu yana fark ettim. Allah'ın kelamı Kur'an-ı Kerim'i öğretmek, onun lafızlarını çocukların tertemiz güzel beyinlerine işlemek kadar güzel bir şey olamaz. Va Rabbi! İslam ne kadar da güzel.

Camiye başladığında Kur'an-ı Kerim okumasını bilmiyordu Fatma. Hatice'nin davet etmesi ile gelmişti. Başta yanaşmamış, İslami kitap okuyup sohbetlere katılmayı yeterli görmüştü. Diğer yandan da Kur'an-ı Kerim okumasını bilmemenin eksikliğini hep hissediyordu. Bazen Kur'an-ı Kerim'i eline alır, açar; "Keşke seni okumasını bilseydim" der, bunun burukluğunu yaşırdı.

Daha fazla dayanamamış ve camiye gidip KuYan-ı Kerim dersi almaya karar vermişti. Bu kararında Hatice'nin ısrarlı davetinin de çok etkisi olmuştu. Defalarca Hatice, kendisi ile yaptığı sohbetlerde onu camiye davet etmiş, Kur'an-ı Kerim okumanın, öğrenmenin ve Öğretmenin faziletinden bahsetmişti. Sonunda onu ikna etmeyi başarmıştı.

Camiye gittiğinde Elif-ba'dan başlamıştı. Hemen hemen vaktinin çoğunu Kur'an-ı Kerim okumaya öğrenmeye ayırdığından, uzun sürede kat edilecek

mesafeyi kısa sürede almıştı. Bu arada bitirdiği her kitabın da dersini verdiği için öğrencilerin arasında hoca olarak anılmaya başlamıştı. Nihayet Kur'an-ı Kerim'i hatmetmiş, artık bir hoca gibi camide ders veriyordu.

Fatma, artık diğer hocalar gibi tüm tebliğ çalışmalarında yerini almıştı. Çok kitap okuduğundan İslami kültürü epey yükselmiş; ziyaretlerde sohbet yapmaya, öğrencilere kıssa, siyer, fıkıh dersleri vermeye çalışıyordu.

— Bizim bugünkü kıssamızı sen anlatıyorsun değil mi? diye sordu Hatice.

— Evet, inşaallah anlatmaya çalışırım.

Camiye başladığından beri iki kez camiye polis baskını olmuştu. İlki camiye yeni başladığı döneme rast geliyordu. Kendi deyimi ile "şok" olmuştu. Polisin camiye basması, çocukları zorla dışarı çıkarmaları, hocaları tehdit edip bir daha camiye gelmemelerini, gelirlerse yakalayacaklarını söyleyip Hatice'nin ellerini coplamaları... Hayretler içinde seyretmişti bütün bunları. Bundan daha ilginç ve acayibine gideni ise; hocaların ve çocukların fazla etkilenmeyip polis gittikten sonra tekrar camiye dönerek etrafi toparladıktan sonra, kaldıkları yerden derslerine devam etmeleriydi.

Hata'on yaşlarındaki bir öğrenciye; "korkuyor musun?" diye sormuş, öğrenci; "neden korkayım ki, biz Kur'an-ı Kerim okuyoruz. Onlar bizi dövseler de yine gelip camide ders alacağız" demesi, onu çok daha fazla etkilemiş ve hayretler içinde bırakmıştı. Gerçekten kendisi de şahit olmuş, geçen süre içinde tüm baskı ve dayatmalara rağmen cami öğrencileri artmış, azalmamıştı. Bu baskınlar ailelerin İslami duygularını kabartmış ve onların çocuklarını, camiye daha fazla göndermelerini sağlamıştı. Yavaş yavaş alışmıştı Fatma. Çünkü her gün bir başka camiye baskın düzenlendiği haberi geliyor ve öğrenci ile hocaların buna rağmen ısrarla camiye gitmeye devam ettiklerini duyuyordu.

Camide ders verdikleri için ülke çapında binlerce gencin yakalandığı, her yakalananın yerine bir başkasının geçip onun kaldığı yerden ders vermeye devam ettiğinin haberlerini de, her gün ama her gün duyuyordu. Bu da onun ve diğer hocaların azmini ziyadesi ile arttıyordu.

Besmele, hamd, salat ve selamdan sonra Fatma:

— Bugün Hz. İbrahim (as)'in hayatını anlatacağız, diyerek konuyu anlatmaya başladı: Hz. İbrahim (as)'in doğduğu devirlerde insanlar taştan, tahtadan ve başka şeylerden yaptıkları heykellere ibadet ediyorlardı. Bu heykelleri kendilerine "rab" kabul ediyor ve onların önünde secdeye gidiyorlardı. Onlara hediyeler ve kurbanlar adayarak onları yüceltiyorlardı.

Hazreti İbrahim, onların bu yapıklarını hiç beğenmiyor; "Bu cansız, duymayan, görmeyen, konuşmayan şeyler nasıl olur da insanların tanrısı olabilirler" diyerek putlara hiç ibadet etmiyordu. Derken Allah ona peygamberlik verdi. Peygamberlik geldikten sonra, en başta babasına; "Baba tüm kainatı yaratan tek bir Allah var. Sizi duymayan, görmeyen, sizinle konuşmayan, kendi elinizle yaptığınız heykellere niye tapıyorsunuz? Size ne zarar verebilirler, ne de fayda. Gel tek olan Allah'a ibadet et" diyerek tebliğde bulundu. Babası heykel yapan bir ustaydı. Yaptığı heykelleri satarak geçimini sağlıyordu. Hazreti İbrahim'in bu

sözü üzerine babası ona kızıp davetini kabul etmedi.

Hazreti İbrahim tüm şehir halkının bir şölen için şehir dışına çıktığı bir günde, eline bir balta alıp şehrin heykellerinin bulunduğu tapmağı gider. Balta ile tüm heykelleri parçalar. Yalnız en büyüklerini kırmaz.

— Hocam, niye onu kırmadı?

— İyi dinle, niye kırmadığımı anlatacağım. En büyüklerini kırmaz ve baltayı onun boynuna asar. Şehir halkı geri dönüp putların bulunduğu yere giderler. Aman Allah'ım bir de ne görsünler?! Tüm putlar kırılmış. Kim yapmış, kim yapmış diye kendi aralarında tartışmaya başlarlar. İçlerinden biri; "Bu şehirde İbrahim diye biri var. O bizim heykelinilerden.söz edip onlara dil uzatıyordu. Olsa olsa o yapmıştır." diyerek Hazreti İbrahim'in yapmış olabileceğini söyler. Hemen gidip onu getirirler. Krallarının huzuruna çıkarırlar. Tüm halk oradadır. Merak içinde ne olacağını beklerler. Hazreti İbrahim getirilip kralın Önüne çıkarılır.

— Hocam kralın adı neydi?

— Kralın adı Nemrut'tur. Kral ona; "Bizim tanrılara bunu sen mi yaptırıl?" diye sorar. Hazreti İbrahim; "Neden şu büyük Atân puta sormuyorsunuz? Bakın balta da onun boynunda asılı duruyor. İyisi mi siz ona sorun. O belki size anlatır" diye cevap verir. Nemrut; "Bizimle alay mı ediyorsun? Cansız t?ir heykel nasıl konuşsun?" der. Hazreti İbrahim; "Madem cansız ve dilsizdir, sizinle konuşamıyor, hareket edemiyor ve saldırılara karşı kendirû koruyamıyor, o halde niçin onlara ibadet ediyorsunuz? Gelin, gökleri ve yeri yaratan, eşi ve benzeri olmayan, tüm canlıları yaratıp yeryüzüne ve gökyüzüne yayan tek bir Allah'a ibadet edin!" diye cevap verir. Nemrut; "Peki senin söz ettiğin Allah, başka ne yapar?" deyince Hazreti İbrahim; "Benim Rabbim, hem öldürür, hem de diriltir" der.

Nemrut:

— Bu toprakların Rabbi benim. Ben de hem öldürür, hem diriltirim. Getirin iki tane köle, diye emir verir. Köleleri getirirler. Askerlerine emir vererek, "Birini öldürün" der. Hemen onu öldürürler. "Diğerini de bağışlıyorum" diyerek; "Bak ben de öldürüp diriltiyorum" diye İbrahim'e cevap verir.

Bunun üzerine Hazreti İbrahim; "Benim Rabbim güneşi doğudan doğurur, hadi sen de batıdan getir" deyince Nemrut aptallaşır ve hemen emir vererek; "Büyük bir ateş hazırlayın ve tanrılarınıza bunu yapanı yakın!" der. Tüm müşrik olan halk ateşi hazırlamak için harekete geçer.

— Hocam, onu yakacaklar mı?

— İstiyorsan bunu da bir başka dersimizde öğrenelim. Geri kalanını yarın anlatacağım inşaallah.

— Hocam, bugün anlatın, ne olur bugün anlatın uğultuları yükselince Fatma;

— Çok merak ediyorsanız yarın gelmezlik yapmayın, dedi. Sonra cami hocalarına dönüp;

— Unutmayın! Öğleden sonra ziyaretlerimiz var. Biz de yerde buluşuruz, diyerek Hatice ile oradan ayrılırlar.

— Mevlüde abla geleceksin değil mi? diye sordu Sü-meyye.

— İnşallah böyle bir hayırdan mahrum kalmak ister miyim hiç?

— Ya çocuklar?..

— Onları kardeşime teslim ederim. Zaten şu anda evde. Onu evine yollamam olur biter.

— Sizler de ayrıca cami komşularım ziyaret edecektiniz değil mi?

— Evet! Ayrıca bu gün Zeyneb teyze de bize katılacak. Böylece ben, Sultan ve Zeyneb teyze, inşaallah ziyaretlerimizi gerçekleştireceğiz, dedi Zehra.

Zehra evlenmiş, sade bir düğün ile dünya evine girmişti. Hasan muhacirdi. Bu yüzden de maddi durumu düşüktü. Arkadaşlarının yardımıyla aldığı düşük kalitede iki halı, iki kilim, pencereleri kapatacak kadar perde, bir masa, birkaç sandalye, set üstü bir ocak, küçük bir gardırop ve Zehra'nın çeyiz olarak getirdiği birkaç parça mutfak eşyası ile iki odalı, mütevazı bir ev kurmuşlardı. Zehra mehir olarak hiçbir şey istememiş, ne verirlerse razı olacağını söylemişti. Bunun için Hasan'm aldığı bir bilezik ve nişan yüzüğü mehir olarak sayılmıştı. Her ikisi de camiye, gidip, Kur'an-ı Kerim derslerini vermeye d^yam ediyorlardı. Allah'ın bir lütfü olarak kısa sürede birbirlerine ünsiyet sağlamış, kalplerinde güzel bir sevgi oluşmuştu. Yaşadıkları ev zamane evlerine göre yoksul olsa da, kalplerindeki sevgi ve Allah için hizmet onları birbirine kenetliyordu. Daha çok İslam'a ve İslami çalışmaya sarılmalarına sebep oluyordu. "Dünya malı gelip geçicidir." şeklindeki Allah'ın kesin hükmüne imanları, onları bu yaşamdan dolayı hüznlendirmiyordu. Tam aksine ahiretin sonsuz nimetlerini kazanmaya bir basamak yapmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Zehra, sözüne sadık çıkmış, dünya malına tamah etmeyip eşini bu konuda hiç zorlamamıştı. Düğünde kendisine gelen hediyelerden, paraya çevrilebilenleri paraya çevirerek eksiklerini onlar ile tamamlamaya çalışmıştı. Takılarının bir kısmını da eşine vererek, Hasan'm bir iş kurmasına yardımcı olmak istemiş, Hz. Hatice (r.anha) annemizin misyonunu sürdürmeye layık bir mü'mine olmuştu.

Hasan evlendikten sonra bir seyyar arabası satın almış ve bu araba ile seyyar satıcılık yapmaya başlamıştı. Bu arada camideki Kur'an-ı Kerim derslerini ve tebliğ çalışmalarını hiç aksatmadan yerine getiriyor, muvahhid Müslümanların yol göstermesi ile elindeki tüm imkanları kullanarak, İslami çalışmalarını tüm hızıyla sürdürmeye çalışıyordu.

Camide ders verdiği için bir-iki kez yakalanmış, günlerce gözaltında çeşitli işkencelerden geçirilmiş, sonuçta serbest bırakılmıştı. Polis tarafından bir daha camiye gitmemesi konusunda tehdit edilip baskı yapılmasına rağmen, o yine de camideki dersinden geri kalmamış, kaldığı yerden devam etmişti. İslami çalışmaları, mürted örgüt elemanlarını rahatsız ediyor olmasından, onların da hedefiydi. Çünkü, çalışmaları birçok gencin İslam'a dönmesine, caminin çocuklar ile dolmasına sebepti. Sosyal ilişkileri çok güçlü olduğundan cami ahalisi ve çevresi tarafından da çok seviliyordu. Hasan dendi mi, akan sular dururdu. Ziyaret ettiği aileler onu dinlemekten zevk alıyordu. Bu nedenle de bir

çok aile muvahhid Müslümanları sevmeye başlamış ve çocuklarını camiye göndermişti.

Hasan'ın tüm bu güzel haslet ve çalışmaları gözden kaçmamış olacak ki bir gün cami çıkışı eve giderken saldırıya uğramış, vücudundan aldığı çok sayıdaki kurşun yarası ile oracıkta ruhunu rabbine teslim edip şehadet şerbetini içmişti.

Kafirler, İslam'ın hiçbir zaman kalplere girmesini istemez. İstemediği için de ahlakları gereği iman dolu kalplerin sahiplerine olmadık baskı ve işkencelere başvururlar. Bunun faydasız olduğunu görünce de öldürmekten, Müslüman kanı akıtmaktan bir an bile geri durmazlar. Tarih sayfaları zalim, tağut, kafirlerin vahşet, işkence ve katliamları ile doludur. Kimileri diri diri yakılmış, kimilerinin çocukları öldürölüp kendileri, kızları ve eşleri köleleştirilmiş, kimileri çarmıha gerilmişti. Hazreti Zekerriyya testere ile ikiye ayrılmış, Bilal, Habbab, Ammar, Sümeyye, Yasir, Hubeyb ve daha niceleri... işkence, baskı, talan, hicret... Bunlar yetmeyince öldürölmişlerdi. Bugün de tevhid erleri baskıya uğruyor, zulüm ve işkencelerden geçiriliyor, bu da yetmeyince aziz, pak kanları dökölüyordu. Mazlum beldenin toprakları kana doymuştu.

KüfüÂ1 tek millettir. Adı, rengi, şekli ne olursa olsun fark etmez. /Hedef İslam oldu mu düşmanlıkta birleşirler, Kimi tevhid erlerini yakalayıp işkencelerden geçirerek zindanlara atıyor; kimi de kadın, çocuk, yaşlı, genç demeden katlediyor. Tarih tekrar şanlı bir İslami mücadeleye tanık oluyor. "Önceki ümmetlerin başlarına gelenler sizin de başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız?"

Eğer önceki ümmetlerin başlarına gelenler, sizin de başınıza geliyor ise bilin ki doğru yoldasınız. Çünkü, küfrün, zulmün, tuğyanın saltanatını sarsıyorsunuz demektir. Düşmanınızın acizliği ve korkaklığı onun zulme ve işkenceye başvurmasına sebep oluyor.

Peki ya Zehra... Şehadet haberini alınca haykırmıştı: "Allah-u Ekber, Allah'tan geldik ona döneceğiz. Davamız sağ olsun. Bir şehid daha kazandık. Bana şehid hanımı olmayı nasip eden Allah'a hamd olsun. Evet, onun ayrılığı için ağlıyorum; ama bu ağlayışımın sebebi, gözlerimin Önünden kaybolmasından, onu özleyecek o İm anıdandır. O, çok arzuladığı ve hiçbir zaman dilinden düşürmediği şehadete kavuştu. Tüm Müslümanların başı sağ olsun. Cami öğrencilerinin başı sağ olsun. Kendilerine çok faydalı olacak hocalarını kaybettiler. Üzüntümün çoğu davanın bir yiğit erini kaybetmesinden, yoksa benim yalnız kalmamdan değildir. Hiçbir dava şehidsiz olmaz. Yıllardır şehid olan yüzlerce yigitten daha iyi değildi o. Çok sevdiği ve özlediği dostlarına kavuştu. Hepsinden önemlisi tek maşuku olan Allah'a kavuştu. Selam söyle bizden ey şehid se...." Bitire-memiş, kelimeler boğazına düğümlenmişti.

Her Perşembe ziyaret vardı. Şehid mezarları ziyaret edilip, unutulmadıkları, asla unutulmayacaklarını dile getirmek ve Yasin okuyup dualar etmek için... Her gidişinde Hasan'ı da ziyaret ederdi Zehra. Ozlüyordu onu. Çarşafının altında gözyaşı dökerdi hep. Kısa sürmüştü evlilikleri; ama Hasan kalbinde yer etmişti. Zehra, evliliğinin altıncı ayında dul kalmıştı. Bir başka sarılmıştı hizmete.

Hasan'ın şehadeti onu daha çok İslam'a hizmet etmeye yöneltmişti. İslami cemaatin çalışmalarına eskisinden daha çok iştirak etmeye başlamıştı. Hasan'ı şehid edenlerin hesabı tutmamıştı. Şehadet Müslümanları daha çok gayrete getiriyordu çünkü...

Programları gereği iki gruba ayrılmış, ziyaretlere başlamışlardı. Mevlûde, Fatma, Sultan ve Hatice önce hasta olan hanımın ziyaret etmek için Mevlûde'nin dayısının evine gelmişlerdi. Mevlûde'nin dayısı, mürid olduğundan güzel bir İslami hayatı vardı. Maddi olarak hali vakti yerinde idi. On bir çocuğundan altısı erkek, beşi kızdı. İki katlı evinin ikinci katında oturuyordu. Alt kata da büyük oğlunu yerleştirmişti. Mevlûde'nin dayı kızı Halime onları karşıladı. Dayısının çocukları İslami hayatı yaşamaya çalıştıklarından, kızlar örtülüydüler. Hastanın yanma geçip, hal hatır sordular. Şifa dileklerinden sonra Fatma, ziyarete uygun olarak bir konu seçip kısa bir sohbe başladı.

— Dünya, imtihan dünyası olması hasebiyle çeşitli şekillerde imtihan 'oluruz. Bazen nimet, bazen bela, bazen musibetleri ile karşılaşırsınız ve tepkilerimiz ölçülüp değerlendirilmek üzere kaydedilir. Başımıza gelen musibet ve belalar genelde iki sebepten dolayıdır: Birincisi, Allâh mü'min kullarına âhirette ceza vermemek için işledikleri günahlara karşılık dünyada çeşitli şekillerle, isabet ettirdiği bazı bela ve musibetler vesilesiyle günahlarını affeder. Bu da mü'mi-nin isyan etmeyip sabretmesine bağlıdır.

Kiminin de derecesi yükselsin diye başına birtakım sıkıntılar gelir. Bu sıkıntılardan biri de hastalıktır. Allah-u Teala bir süreliğine kulundan sağlığını alır. Mü'min kul bu duruma girdiğinde Allah'a tövbe ve istiğfar etmeli ve akabinde de Allah'tan şifa dileyerek başına gelene sabretmeli-dir. Ta ki Allâh ona şifa versin. Hazreti Eyyüb (as) hastalığında sabretmiş ve Allah'a olan bağlılığı daha da artmış, azalmamıştır. Bu, mü'minler için güzel bir örnektir. İşlediğimiz günahların eğer cezasını ahirette çekersek çok daha büyük eziyetlerle karşılaşırsınız. Bunun yanında hastalıkta, Allah'a isyan etmemek, ona dua edip istiğfar etmek, günahla-nrmızı affettirir. Allah katında derecemizi arttırır.

Fatma'nın sohbetini ilgi ile dinliyordu hasta ve yakımları. Sohbet bittiğinde Mevlûde'nin hasta olan yengesi; "Sizin gelmeniz bizi ziyadesiyle sevindirdi. Bu güzel sohbetiniz için de Allah sizden razı olsun" diye dua etmişti.

Zehra, Zeynep Hanım ve Sümeyye de cami komşularından bir eve gitmişlerdi. Evde ev sahibesi ve iki kızı ile beraber dört kız daha bulmuşlardı. Genç kızların tesettüre riayet etmedikleri ilk bakışta göze çarpıyordu. Ortalama yirmi yaşlarındaki bu genç kızlar, ziyaretten bir hayli etkilenmişlerdi. Zehra'nın ortama uygun olarak bir konu seçip konuşmaya başlaması ile kızların ziyaretçilere hayranlık ve ilgisi daha da artmıştı.

Zehra sohbetine devam etti:

— Bizler Müslüman olduğumuz için İslami bir hayat yaşamalıyız. Bunda bizim için zorunluluk vardır. Üzerimize farz olan ibadetlerimizi yapmalı ve haramlardan da uzak durmalıyız. İslam'ı bir bütün olarak alıp onu o şekilde yaşamalıyız. Aksi halde Kur'an-ı Kerim'de "Kitabın bir kısmına inanıp bir

kısmını inkar mı ediyorsunuz?" hitabı ile karşı karşıya kalırız. Bu da Allah muhafaza Yahudilerin bir özelliğidir. Her halde hiçbir Müslüman onlar gibi olmak istemez.

Zekat vermek zorunda olduğumuz gibi faiz de yememeliyiz. Dedikodu, koğuculuk, söz getirip götürmekten de sakınmamız gerekmektedir. Örtünmemiz gerektiği gibi, açılıp saçılmaktan da uzak durmalıyız. Ben namaz kılayım, ama örtünme eyim; zekat vereyim, ama oruç tutmayayım demek, İslami olmayan yanlış bir düşüncedir. Onun için, İslam'ın tüm emir ve yasaklarını gücümüz yetinceye kadar yapmaya çalışalım.

Kızlardan biri dayanamadı;

— Ne yapabiliriz ki?.. Bizim elimizden bir şey gelmiyor. Camiye gelmek istesek bite ailelerimiz izin vermez. Bununla beraber, bugüne kadar biz de böyle gördük, böyle yaşıyoruz. Bunun dışında yapabileceğimiz pek bir şey de yok. Sizin kadar cesur değiliz. Sizin kadar kararlı da olamıyoruz.

Bir diğer genç kız arkadaşından cesaret alarak;

— İnan ki kardeş, gar zor namazlarımızı kılıyoruz, dedi:

Diğer'birisi de:

— Aslında yaşamasak da yaşayanlara engel olmamalıyız. Hatta yapabilirsek onlara destek olmalıyız. Evet, bunu yapmalıyız, dedikten sonra., kusura bakma sözünü kestik. Buyurun devam edin, çok güzel konuşuyprsun, seni dinliyoruz, diyerek Zehra'ya ricada bulundu. Zehra sohbetine kaldığı yerden devam etti.

— Biz, camilerde Kur'an-ı Kerim dersi veriyoruz. Bundan dolayı da üzerimize baskı uyguluyorlar. Camileri basıp bizi zorla dışarı çıkarıyorlar. Bu çocuklar, bu toplumun, bizlerin çocuklarıdır. Biz, onlara ders veriyoruz. Sizler suskun kalmamalısınız. Bizlere destek olmalısınız. Olmazsanız, üstüne de çocuklarınızı camiye göndermeme gibi bir vaziyet alırsanız, Allah bunu kesinlikle kabul etmez. Bu ş-l-kilde davrananları muhakkak sorumlu tutup onları hesaba çeker. Çünkü birileri Kur'an-ı Kerim'i aramızdan kaldırmak istiyor. Bakın İmam Hatipleri hemen hemen kapattılar. Kur'an-ı Kerim kurslarını kapattılar. Camilerde de dersleri yasaklıyorlar. Sırf Kur'an-ı Kerim'i kaldırmak, yeni neslin Kur'an-ı Kerim'den uzak büyüüp ondan bihaber olmasını sağlamak için. Bunu yavaş yavaş yapıyorlar. Bakın başörtüsünü, önce üniversitelerde yasakladılar. Sonra da tüm resmi kurumlarda. Bununla da kalmayıp İmam-Hatiplerde de yasakladılar. Eğer yapabilirlerse günlük hayatta bile yasaklama yoluna gideceklerdir.

Genç kızlar ilgi ile dinliyorlardı Zehra'yı. Konuştukça açılıyordu Zehra. İlk gittikleri evde genç kızlar ile karşılaşmak sevindirmişti Zehra ve arkadaşlarını. Bunun için fırsatı kaçırmamış, sohbet edip hepsini camiye davet etmişti.

— Hazreti Resulullah (as) döneminde kadınlar aynen erkekler gibi camiye gidip namaz kılmışlardır. Hazreti Resulullah (as) imamlığında saf tutarak cemaat olmuşlardır deyince genç kızlardan biri şaşırmış bir vaziyette:

— Erkekler ile iç içe mi kılıyorlardı? dedi.

— Hayır, en arkada saf tutup namaz kılmışlardır. Hazreti Resulullah (as)'m

onlara ayırdığı haftanın bir gününde toplanıp onun sohbetlerini dinleyerek ondan ders almışlardır. Tüm sorunlarını Hazreti Resulullah (as)'a götürüp ondan cevap istemişlerdir.

Cami, tüm Müslümanların ibadet yeridir. Sadece erkeklerin değil. İslami adaba göre hareket edildikten sonra bayanların da gitmesinde bir mahzur yoktur.

Kaç yıl Öncesine kadar kız çocukları belli bir yaşa kadar erkek hocalardan ders alıyorlardı. Ama bugün bayanlar camilerde kız öğrencilere ders veriyorlar. Bunun kıymetini bilmemiz lazım.

Zehra sohbetin bitiminde evdekilerden iltifat görmüştü. Evdeki genç kızlar çok memnun olmuş, tekrar beklediklerini belirtmişlerdi.

Mevlûde'nin dayısının evinden ayrılan Fatma ve diğerleri, programlarındaki ikinci eve gelmişlerdi. Tesettürden söz açıldığı için Fatma bu konuda konuşmaya başlamıştı:

— Allah'ı Teala Kur'an-ı Kerim'de Nur Suresinde; "Mümin kadınlara söyle gözlerini haramdan sakınsınlar, iffetlerini korusunlar, kendiliğinden görünen kısmı müstesna ziynetlerini açmasınlar. Başörtülerini yakalarının üzerine koysunlar. Ziynetlerini kocaları veya babaları veya kocalarının babcMarfveya oğulları veya kocalarının oğulları veya kardeşleri veya erkek kardeşlerinin oğulları veya kız kardeşlerinin oğulları veya kadınları veya cariyeleri veya erkekliği kalmamış hizmetçileri yahut kadınların mahrem yerlerini henüz anlamayan çocuklardan başkasına göster-mesinler. Gizledikleri ziynetlerinin bilinmesi için de ayaklarını yere vurmasınlar. Ey müminler, hepiniz Allah'a tövbe ediniz ki kurtuluşa eresiniz" buyurmaktadır. Şehit bir alim bu ayet ile ilgili olarak şunları anlatır:

"Erkek ve kadının birbirine meyli ikisinin yaratılışında vardır. Bu insanoğlunun yeryüzünde çoğalması için zorunludur. Bu yaratılıştan gelen meyil daimi olup zaman zaman sükunete kavuşsa da yine geri döner. Onu devamlı tahrik etmek onun ihtirasını arttırır. İstedğini gerçekleştir-meyince de tahrik olmuş sinirler yorulur. Bu devamlı bir işkence haline gelir. Bakış; arzu uyandırır, hareket; tahrik eder, gülüş ve şakalaşma teşvik eder. Bu meyli ima eden konuşmadaki vurgu bu arzuyu kışkırtır. İşte burada Allah "Gözlerini haramdan sakınsınlar, iffetlerini korusunlar..." aç ve hırsızca bakışlarla veya gizliden gizliye tahrik eden ve erkeklerin içinde gizli fitneyi uyandıracak şekilde fütursuzca bakmasınlar, diyor.

Kadın için süs, fitratına uygun olarak helâldir. Her kadın güzel olma ve güzel görünmeye meraklıdır. Süs, asırdan aşıra değişse de esası yaratılıştadır. Güzel olma ve güzelliği tamamlayarak bunu erkeklerin gözleri önüne serme arzusu...

İslam bu fitri arzunun karşısında değildir, ancak bunu düzene koyar. Buna tek erkek yönünde yön verir. Bu erkek de kadının hayat arkadaşıdır. Ancak bu erkek kendinden başka hiç kimsenin göremeyeceği, bu kadına ait yerleri görebilir. Ayetteki "Ceyb" ifadesi, elbisenin göğsündeki yırtmaçtır. "Ğamar" ise baş, gerdan ve göğüs örtüşüdür. Bununla kadın fitne yerlerini örter. Bunları aç

gözlere maruz bırakmaz.

Cahiliyet devrinde kadın, bugünkü modern cahiliyet devrinde olduğu gibi hiçbir şey ile örtülü olmayan göğsünü ileri doğru çıkararak erkekler arasında dolaşan bir fitne aracıydı. Belki saçlarının ucunu, boynunu ve kulak memelerini de açıkta bırakıyordu. Ne zaman ki Allah kadınlara baş örtülerini yakalarının üzerine salmalarını ve ziynetlerinin kendiliğinden görünen kısmı müstesna açmamalarını emretti. Bunun üzerine Müslüman bayanlar Hazreti Ayşe (r.anha)'nin anlattığı gibi harmaniyelerini yırtarak onunla örtünmüşlerdir.

Güzellikte önemli olan insanlık yönüdür. Bedeni açarak sağlanmaya çalışılan güzellik hayvani bir güzelliştir. Ve insan onu, arzulardan hayvanca duygulara kapılarak arzular. İslam fitneden emin ortamlarda tesettür şeklini hafifletiyor. Bu itibar ile beşer ve şehvi arzularla bakmaları muhtemel olmayan yakın kimseleri, bu mahremiyetten istisna kılıyor. Bunlar; babalar, çocuklar, kayın pederler... ve mümin kadınlardır. Gayri Müslim kadınlara gelince bunlar olabilir kijköcalarına veya kardeşlerine yahut da kendi yakınlarına Müslüman kadınların güzelliklerini veya mahremiyetlerini anlatırlar. O nedenle Müslüman bayan, gayri müslim t?ir bayanın yanında açılmaz. Nitekim Hazreti Re-sulullah (as) bir hadisinde; "Bir kadın başka bir kadına çıplak olarak yanaşmasın, çünkü onu kocasına anlatabilir. Böylece erkeğin onu görüyormuş gibi olmasına vasıta olur" diye buyurmaktadır. Bunun için bir mümine kadın kesinlikle bir başka kadının özelliklerini ne kocasına ne de kardeşlerine anlatmamalıdır.

Bu açık ayete ve bu anlattıklarımıza rağmen birileri kalkıp da; "Hayır, örtünme farz değildir" derse biz de ona; "Sen bir fitnecisin, kalbi bozuk, toplumun fesada girmesini isteyen ve de Hazreti Resulullah (as)'a ve Kur'an-ı Kerim'e iftira etme cüretinde bulunacak kadar budala ve ahmaksın" deriz. Kesinlikle ama kesinlikle kadının tüm vücudunu örtecek ve aynı zamanda vücut hatlarını belli ettirmeyecek ve giyildiğinde yine dikkati çekmeyecek bir dış libasının olması lazım.

Hatice'nin teyzesinin evinde idiler. Fatma'nın örtü ile ilgili bu güzel sohbetini evdeki genç kızların, bazı komşu kızların ve kadınların ilgisini çekmişti. Sohbetten sonra bir genç kız sordu:

— Gerçekten bizler hakkı ile İslam'ı yaşamıyoruz. Şayet yaşıyor olsaydık elin gavuruna özenip açılıp saçılmaz-dık. Bizler İslam'dan uzaklaştırılmışız. Ben şu anda Örtünmüyorum, ama bundan sonra inşaallah örtüneceğim. İslam'ı da öğrenmeye çalışacağım. Sizin de sık sık bizi ziyaret etmenizi istiyorum. Bizim ev yapıştaki evdir. En kısa zamanda beklerim.

— Allah razı olsun. İnşaallah geliriz. Eğer okuma yazmanız varsa gelişimizde okuyup bilgi sahibi olmanız için size kitap getirmek istiyoruz, dedi Hatice.

— Çok memnun olurum. Kitap okuma alışkanlığım yok. Hatta okulu bitirdikten sonra hiçbir kitabın ağzını açmış değilim. Ama İslam'ı öğrenmek için okuyacağım, diyerek memnuniyetini dile getirdi genç kız.

Fatma, Hatice ve diğerleri ziyaretlerini yaparlarken, Zehra ve arkadaşları da ilk gittikleri evden bir başka eve gitmişlerdi. Gittikleri evin hanımı ve iki kızı onları

iyi karşılamıştı. Bir müddet karşılıklı konuşmalar olmuş, söz dönüp dolaşıp İslami Cemaat'e gelmişti. Evin hanımı İslami Cemaat hakkında yapılan menfi söylentiler ve camide verilen Kur'an-ı Kerim dersleri ile ilgili asılsız yalan ve dedikodulardan söz etmişti. Onun bu söylentilerine karşı Sultan, Kur'an-ı Kerim'den Hucurat Suresinin "Ey iman edenler! Eğer fasıkm biri size bir haber getirirse onun iç yüzünü araştırın. Yoksa bilmeden bir kavme sataşırsınız da sonra et yeter ki hur'an susmasın tiğimize yanarsınız" şeklinde 6. ayetini okuyarak söze başlamıştı.

— Fasık açık günah işleyen, dedikodu yapıp insanların arasını bozan, insanlara iftira ederek onları lekeleyen.. kısacası fitne fesad çıkaran kimsedir. Bu tür kimselerin getirdikleri haberlere hemen inanmamamız gerektiğini belirtiyor Allāh.; Fasıkların getirdikleri haberlere şüphe ile bakmalı ve araştırma yapmalıyız. Eğer araştırma yapma imkanımız yoksd ona inanmamak, inanmaktan daha iyidir.

Sultan konuşuyor ve söylenenlerin ne denli yalan olduğunu, söyleyenlerin de bunu sadece lekelemek amacı ile söylediklerini güzel bir şekilde izah etmeye çalışıyordu. Evin hanımı ve kızları da dikkatle dinliyorlardı.

— Bugün İslami bir mücadele içinagirip İslam'ı yaşamak isteyen ve topluma şuur ve bilinç kazandırmaya çalışan İslami Cemaat'e çeşitli şekillerde iftiralarla bulunuluyor. Bunları söyleyenleri, eğer hakkı ile araştırırsak göreceğiz ki, bu şahısların hayatlarında kesinlikle İslam'dan eser yoktur. Bunların tek amacı bu İslami çalışmayı baltalayıp yok etmektir. Çünkü, kalplerindeki düşmanlığı açık bir şekilde dile getirmiyorlar, getirmekten korkuyorlar. Bunun için de aslı olmayan uyduruk şeylerle lekelemeye çalışıyorlar. Hani derler ya "Çamur at, tutmazsa izi kalır." Bunların I yaptıkları da budur. Bu gün camilerde şu güzel ve temiz ruhlu çocuk ve gençleri, Kur'an-ı Kerim terbiyesinde büyütüp yetiştirmeye çalışmaktan başka hiçbir gayemiz yoktur. Sultan, Zehra ve Zeynep Hanım, bu konularda uzun uzadıya sohbet etmişlerdi. Yapılan menfi propagandaların sadece lekelemekten ibaret olduğunu, tarihin her döneminde din düşmanlarının bu yola başvurduklarını belirttiler. Hatta Hz. Peygamber (sav)'in dahi çok çeşitli şekillerde iftiralarla karşılaştığım kendisine; "Deli, sihirbaz, şair..." gibi çok çirkin saldırılarda bulunulduğunu, bu tür söylentilerin İslami çalışmaları baltalamaktan başka bir amaç taşımadığını ve Müslümanların bunlara inanmaması gerektiğini, dile getirdiler. Aksi halde oyuna gelineceği ve bu yüzden İslami bir çalışma içinde olan Müslümanlara düşman olunacağı, böylece yapılan günaha da ortak olunacağım., uzun uzun konuştular. Dinleyiciler, anlatılanlardan bir hayli etkilenmişlerdi. Gerçekten de her söylenene inanıldığında, Yüce Allah'ın da dediği gibi "...yoksa bilmeden bir kavme sataşırsınız da sonra ettiğimize yanarsınız." ayetinin kapsamına girileceğini söylediler. "Bundan sonra her söylenene inanmayacağız," diyerek orada hazır bulunanlar sonuna kadar Kur'an-ı Kerim çalışmasına destek olacaklarını belirtmişlerdi.

Kalkma zamanı geldiğinde, çocuklarını ve kendilerini de camiye davet etmişti

Zehra. Kendileri de "Kapımız size her zaman açık. İstedığınız zaman gelebilirsiniz" diyerek onları tekrar ziyaret için davet etmişlerdi. Bugünkü ziyaretleri çok güzel geçmiş, bu güzel moral ile evlerine dönmüşlerdi.

17- Bölüm

— Kim o? Hayırdır inşaallah! Sabahın köründe kim olabilir, diye mırıldandı kapıyı açmaya doğru giderken.

— Benim Emine, cevabını alınca kapıyı açtı.

— Aman Allah'ım! Ne oldu sana Öyle? Girsene, geç otur şöyle. İyi misin? Pek iyi görünmüyprsun.

— İyiyim; ama biraz yorgunum. Akşamdan beri yatmış değilim. Sabah erkenden fırsatını bulup kaçmayı başardım.

— Gözündeki morluk, yüzündeki şişikler nedir? Bunlar nasıl oldu, kim yaptı?

— Sence kim yapmış olabilir, ya da kimler yapmış olabilirler?

— Baban ve ağabeylerin...

— Onlardan başkası buna cesaret edebilir mi sence?

— Yorgunsun, biraz dinlen, kendine gel konuşuruz, dedi Zehra.

Hemen kendi odasında Emine'ye bir yatak sererek dinlenmesi için yatmasını sağladı. Eşi şehid olduktan sonra

ev eşyalarını alıp baba evine yerleşmişti Zehra. Ailesi, eşyalarını bir odaya yerleştirerek odayı ona tahsis etmişlerdi. Zaten evin en büyük çocuğuydu. Kendinden küçük üç kız, üç tane de erkek kardeşi vardı. Çocuğu olmamıştı Zehra'nın. Erkek kardeşleri de henüz küçüktü.

— Kimdir o sabahın köründe gelen, kızım? diye sordu annesi.

— Emine'ydi anne.

— Hangi Emine?

— Hani şu ailesi tarafından baskı görüp bazen dövülen, çarşafı falan yırtılan... hatırladın mı?

— Yine ne olmuş, dövmüşler mi yoksa?

— Herhalde... yüzü gözü morluklar içindeydi. Fazla detaya girmedim. Çok yorgundu. Dün akşamdan beri yatmamıştı. Bunun için konuşmadık. Hemen dinlenmesini sağladım. Şu an uyuyor. Kahvaltıyı hazırlayalım uyandırırız.

— Ne kadar acımasız bunlar. Allah belalarım versin. Örtünüp namaz kılıyor diye bir genç kıza bu yapılır mı hiç?

— Söze gelince "hepimiz Müslümanız" diyorlar. Aynı zamanda da örtündü, camiye gidiyor diye gençler ve genç kızlar görülmedik baskıya ve şiddete maruz kalıyorlar. Defalardır Emine bu şekilde dayak yemiş, başörtüsü başından alınmış ve yırtılmış olarak bize geliyor. Her gelişinde de evdeki bazı renkli kumaşları başına sarıp geliyordu. Bu gün de eteklerinden bir tanesini yırtıp, onu başına sararak, çarşafı olmadığı için de güneş doğmadan gelmiş, adeta gece karanlığını kendine çarşaf yapmıştı.

— Allah hayrını kabul etsin. Allah onu bu zorluklardan kurtarsın... Hadi kızım onu uyandır da kahvaltı yapalım. Çoktandır yemek yememiş olabilir. Aç acına yatmıştır şimdi garibim.

Zehra, Emine'yi uyandırıp kendisine elbise ve başörtüsü getirdi. Hazırlanıp yemeğe gelmesini istedi. Emine güzel bir abdest alıp sünnetlerini kıldıktan ve elbiselerini de değiştirdikten sonra oturma odasına geçti. Zehra'nın annesi:

— Hoş geldin kızım, sefalar getirdin, başım gözüm üstüne geldin, dedi. (Bıxwer hati keçam. Ser seremin, ser ça'vemm rahatı.)

— Hoş bulduk teyze. Allah razı olsun, diyerek elini öpmek istedi. Ama Zehra'nın annesi el öptürmeyip, Emine'nin yüzünü defalarca öperek; (Xweda vvan ıslah ke. Xweda rahma xwe hteke qızam. Çewa deste wan çu te, ev eziyet dane te...) "Allah onları ıslah etsin, Allah sana rah-met etsin kızım. Nasıl elleri kalkıyor sana, bu eziyeti sana reva görüyorlar?" dedi. Bir yandan söyleniyor, bir yandan da ağlıyordu. Zehra dayanamadı:

— Yeter anne! Burasını yas evine çevirdin. Sen değil miydin "aç, nasıl yattı" diyen. Şimdi de vaveylada onu geçiyorsun.

— Hadi gel kızım gel, açsın şimdi.

— Gerçekten açım. İki gündür yemek yemedim.

— Niye kızım, sana yemek vermiyorlar mıydı? (Çıma qızam qey nan nedıdane te.)

— Yemek veriyorlardı da moralim bozuk olduğundan iştahım yoktu.

— Yazık, yazık bir deri bir kemik kalmış! (VVelat we-lat! Maye çerm u hesti.)

— Yeter anne! Moral vereceğine neler söylüyorsun.

Uzun süredir böylesine huzurlu bir kahvaltıyı ilk kez yapıyordu. Genelde evde kendisi ile alay edilip, laf atıldığından hep tartışma ve kavga olurdu. Bundan dolayı sofraya oturmaz, herkes yiyip kalktıktan sonra mutfakta yalnız basma yerd.

— İnanır mısınız?.. Uzun bir süredir ilk kez böylesine

güzel ve huzurlu bir kahvaltı yapıyorum. Gözleri dolarak hüznü bir sesle:

— Ne vardı sanki beni anlayış ile karşılasalardı, dedi. Onların hayatında, İslami hiçbir şey yok. Benim yaşamımı da hazmetmediler. İlla ki onlar gibi yaşamak zorundaymı-şım. Neymiş? Siz şeriatçısınız deyip, yıllardır çektirmedikleri eziyet kalmadı. Eğer arkadaşların; "Sabret, bir şey olmaz, İslami hayatından taviz vermeden evde kal" sözleri olmasaydı, çoktan evi terk etmiştim. Ama son olay artık dayanılacak gibi değildi. Düpedüz beni kişiliksizleştirmek ve İslam'dan uzaklaştırmak için bir oyundu.

— Seni üzmemek için sormadık. Sahi neler oldu? Anlatmak ister misin? diye sordu Zehra.

— Kızım, kahvaltısını bitirsin, siz daha sonra konuşursunuz.

Zehra'nın annesinin bu sözü üzerine kahvaltılarını sessizlik içinde yapmaya başladılar.

Emine mutluydu. Tek endişesi Muvahhidlerin onu tekrar eve gönderebilecekleri ihtimali idi. Gerçi bu sefer iş çok ciddiydi. "Mümkün değil, beni göndermezler"

diye düşündü. "Nasıl göndersinler ki?... Yok hayır mümkün değil göndermezler!" Çünkü artık iş çıkırından çıkmış, sabır sınırlarını aşmıştı. Zaman sabretme zamanı değil, zaman tavır koyma zamanıydı. "Ben de tavrımı onları terk ederek koydum. Ya Rabbi! Sen şahit ol ki... benim dayanma gücüm kalmadı."

Son cümle dilinden dökülmüş, Zehra ve annesi de duymuştu. Kahvaltı nihayet bitmiş, sofrayı kaldırıp bulaşıkları da yıkadıktan, sonra Zehra ve Emine odaya geçtiler.

— Salondaki fotoğraf... Hasan'm mıydı?

— Evet, annem ve babam onu çok sevdiklerinden ve şehid olduğu için fotoğrafını büyütüp salona astılar.

— Adlında bir yönden çok şanslısın. Şehid hanımı olmak herkese lâsmet olmaz. Haberini alınca ciğerim parçalandı. Senin eşin olduğunu bilmiyordum.^Akşam abim eve gelip; "Bu gün yine bir şeriatçıyı öldürdüler. Bunun için çok sevinçliyim" deyip bana dönerek; "Emo! Seni ben kendi ellerimle öldüreceğim" demişti. Daha sonra, seni gördüm ve eşin olduğunu söyledin.

— Allah'a şükürler olsun. Endişem onun yolunu hakkıyla yürütememek ve ona layık olamamaktır. Yoksa dul kalmam fazla sorun değil. Sahi konu başka şeye geçti, seni unuttuk. Anlatsana neler oldu?

— Yıllardır üzerimde süren baskıyı biliyorsun. Tüm bu baskılara karşı defalarca hicret etmek istediğimi belirtir. Her defasında sabretmemin daha hayırlı olduğu söylendi. Ben de itaat ederek tüm baskılara mümkün mertebe taviz vermeden sabretmeye çalıştım. Lakin son olay sabretmemin ötesinde bir şey. Benimle normal yollardan baş edemeyince.. tüm baskılara rağmen onlara taviz verip de inancımdan dönmediğim için, kendilerince de artık çaresiz kaldıklarından insan onuruna yakışmayacak bir yola başvurdular. Beni zorla amcamın oğluna nikahlamayı kararlaştırdılar. Amcamın oğlu ise dinsizin teki, tam bir ateist. Allah, peygamber, din inancı hiç yok. Aynı zamanda içkici, kumarıcı, eline geçen parayla alemler yapan ahlaksızın biri. Bizim akrabalarından kaç tanesinin kızını istedi; ama kimse ona kız vermeye yanaşmadı. Hatta hepsinin ortak sözü şudur: "O serseriye kim kız verir? Kızlarımızı ateşe mi atalım?" İşte bu adama beni nikahlamak istiyorlar. Gerekçe olarak da "Ancak seni o yola getirebilir." diyorlar. Bunu bana söylediklerinde çılgına döndüm. "Ölürüm de onunla evlenmem" deyip bağırıp çağırmaya başladım. Kendimi kaybetmişim. Ne dediğimi ben de bilmiyordum. Benim tepki göstermem ve tavır koymam, babamın ve ağabeylerimin zoruna gitti. Üzerime çullandılar. Biri dövüyor, yorulunca diğeri başlıyordu. Ne kadar dövdüler bilmiyorum. Kendimden geçmişim. Ayıldığımda annem ve küçük kardeşlerim başucumda durmuş ağlıyorlardı. Bir gün boyunca vücudumun ağrısından, yataktan çıkamadım. Namazlarımı bile oturarak kılıyordum. Bu sabah fırsatını buldum. Ayrıca çarşafım olmadığından gördüğün şekilde örtünüp gece karanlığını da fırsat bilerek evden kaçmayı başardım. Ölsem de bir daha o eve gitmem. Zaten gitmem ölümümünden beter olur. O serseriyle kesin evlendirirler beni.

Bunu da sırf beni rencide edip İslami hayattan uzaklaştırmak için yapıyorlar. Zaten İslam'da mü'min bir kadı-dur yeter ki kur'an susmasın kafir biri ile evlenmesi haramdır. Bu adam tam bir kafir. Materyalistin biri.

— Ge!, canım arkadaşım! Sana şöyle güzel bir şekilde sarılayım.

İki arkadaş sarılmıştı. Bir müddet gözyaşı dökerek çekilen çilelerin ağırlığı ve bu ağırlıkla beraber verdiği haz ve huzuru düşünüyorlardı. Neler çekilmemişti ki!..

Gencecik yağız' gibi cleiikanhlar kurşunlara hedef olup gejnecik yaşta kara toprağa girmiş, yetmişlik dedeler acımasızca katledilmiş, kadın, çocuk gözetilmeden sırf İsla-mi bir hayat yaşanıp küfre teslim olunmadığı için vahşice şehit edilmiş yüzlerce Müslüman...

Bu yetmiyormuş gibi şimdi de çocuk, genç, yaşlı, kadın demeden yine sırf İslami kimliklerinden dolayı, Müslümanlar cezaevlerine konuluyor, vahşice işkencelerden aylarca nasipleniyorlardı.

Döktükleri gözyaşları, çekilen bu acılar sırf Allah uğrunda başlarına gelenlerin kabul görmesi içindi.

— Seni bu şartlarda kesinlikle geri göndermezler. Arkadaşlar, seni onlara teslim etmezler. Sen hicret ederek, onlara teslim olmayacağını ispatladın. Bak muvahhidlerin Şe-hid Rehberi, hicret ve muhacerat ile ilgili olarak söylediklerine: "Tevhid uğrunda mücadele veren evvelki ümmetleri, en başta peygamberleri ve onların izleyicileri olan kahra-tanları düşünün. İslam'ın hak davasının insanlığın ve tarihin onların omuzları üzerinde yükseldiğini göreceksiniz.

Ashab-i Kehf'nin kıssasına bakın. Dönüşü olmayan muhaceratm kahramanlarını göreceksiniz. Rablerine iman eden o gençler zalim topluluk ve yönetimleri nasıl arkalarına alarak terk ettiler. Biliyorsunuz muhacerat kaçmak değildir.

Muhacerat müminlerin, baş eğmezlerin güç yetiremeyince teslim olmayışlarının ifadesidir. Muhacir gözden dökülen yaş gibidir. Yüksek dağlardan geldiği yerin kokusunu teneffüs ederken, dağlar kadar büyük zulüm dağlarını hatırlar.

Bir muvahhid, güç yetiremediğinden muhacir olduğunu andıkça, içten içe insanı ağlatmaz mı? Muhacir anıldıkça gurbet ve hasret ile beraber anılır. İnsanı duygulandıran, kalp yakanların başında muhacerat olsa gerek.

Davet tarihinde, davaların oluşumunda ve davaların zafere ulaşmasında muhaceratm önemli ağırlığının olması da bilinen bir gerçektir. Ya da beni duygulandıran, kalbime fazla dokunan bir şeydir muhacerat.

Dolayısıyla şimdi dava uğruna küçük yaşında garib bir muhaceratı yaşayan gençlere fazla meylim vardır. Benim yanımda çok nazdardılar."

Bu satırları okurken gözyaşlarını tutamamıştı her ikisi de. Hicreti yaşayan Emine, muhacir eşi olan Zehra...

— Şehit Hasan çok okurdu bu yazıyı. Okuduğu zaman; "Ne kadar büyük bir iş başardığımı hatırlarım." derdi. Bunun için de mutlu olurdu. Biliyordum, görüyordum. Bu yazıyı okuduğu zaman rahatları: "Ya Rabbi! Beni Ku/an-ı

Kerim'de övgülere boğduğun muhacirlerden kabul et. Şahit ol ki, sadece ve sadece senin rızan için kovuldum. Teslim olmaksansa hicreti tercih ettim. Benden kabul buyur, beni tes-dııh Romun

lim olanlardan eyleme. Beni sadece sana boyun eğip teslim olanlardan eyle!" diye dua eder ve bana dönerek, "Zehra, sen de amin de!" derdi.

Güzel arkadaşım benim, Allah hicretini kabul etsin.

Bugünkü ziyaret programlarına Fatma'nın teyzesini de almışlardı. Fatma, teyzesi ile yaşıt sayılırdı. Bunun için çok samimiydiler.,Teyzesi kayınvalidesinin evinde kalıyordu. Bundan-dolayı ev halkı kalabalıktı. Fatma ve arkadaşlarının gitirAesi ile evde teyzesi ve kaynanası, teyzesinin gö-rümceleri.ve teyzesinin kaynanasının kız kardeşinden oluşan toplam dokuz bayan vardı. Hal hatır, havadan sudan konuşmalardan sonra konu ahiretteki hesap ve azaptan açılınca Fatma, cehennem azabından ve kafirlerin başına gele-cek şiddetli azabla ilgili ayetlerle izaha başlamıştı.

— Allah'u Teala Kur'an-ı Kerim'de cehennemdekile-rin azaplarını şu şekillerde haber veriyor: "Muhakkak ki zakkum ağacı, günahkarların yiyeceğidir. Erimiş maden gibidir. Karınlarında kaynar suyun kaynaması gibi. Onu yakalayın, cehennemin ortasına sürükleyin. Sonra azap olarak başına kaynar su dökün. Tat bakalım, hani şerefli olan, değerli olan yalnız sendin."

Duhan Suresinin 43-49. ayetlerinden sonra Allah'u Teala Vakıa Suresinin 42-46. ayetlerinde de; "Onlar kızgın ateşte kaynar sulardadırlar. Ve kapkara bir dumandan gölge içindedirler. Ne serindir, ne de hoştur. Çünkü, onlar bundan önce sefahate dalmışlardı. Büyük günah işlemekte direnir dururlardı." diye buyuruyor.

Kur'an-ı Kerim'de bunlara benzer yüzlerce ayet var. Orada ölüm yok. İlelebet, sonsuza kadar kafirler için dehşetli azaplar vardır. Düşünebiliyor musunuz? Yedikleri zakkum denilen ağaç, karınlarında suyun kaynaması gibi kaynıyor; ama o su da değildir. Erimiş maden gibidir. Yani çok kaim aynı zamanda fokur fokur kaynayan bir maden... Televizyonlarda yanardağları görmüşsünüzdür. Ağır ağır ve fokurdaya-rak kaynar. Bir de bunun insan karnında olması!.. Zaten başka bir ayette, bağırsak ve iç organları paramparça ettiği anlatılıyor. O acıyı, çok şiddetli, bir şekilde hissediyor cehennem ehli ve parçalandıktan hemen sonra tekrar eski haline dönüp yine parçalanıyorlar. Bu, hep bu şekilde devam edip duruyor. Bir başka ayette Allah'u Teala onlara; "Onlara irinli su içirilir, yutmak isterler, ama yutamazlar. Derileri yandıkça hemen yenisi ile değiştirilir." der. Bu şekilde cehennem ehlinin azabı devam edip durur. Susayıp su isterler. Kendilerine irin, kan ve terden oluşan bir içecek verilir. Ayette de denildiği gibi bunu bir türlü içemezler. Yemek yemek isterler, yemekleri zakkum ağacıdır ki; o da cehennemde yetişir. Onu yediklerinde ne hale düştüklerini anlatmıştık.

Sevgili Peygamberimiz (sav) bir hadislerinde şöyle buyurur: "Allah (cc) Cebrail'i, cehennem meleklerinin başı olan Malik'e göndererek bir miktar ateş alıp yemeği pişirmesi için Adem Peygambere vermesini emreder. Cebrail de Allah'ın emrini yerine getirmek üzere Malik'e başvurduğunda aralarında şöyle

bir konuşma geçer:

Malik;

— Ey Cebrail, ne kadar ateş istiyorsun?

Cebrail;

— Bir hurma tanesi kadar. Malik;

— Sana istediğin bu miktarı verirsem kuşkusuz o ateş yerde ve gökte neye dokunursa derhal eritir.

Cebrail;

— Öyle ise yarısını verin.

— Ey Cebrail! Bu kadarını da verirsem yine onunla yeryüzündeki bitkilere dokunulduğunda hemen yanıp kav-ruluverirler, der.

Bunun üzerine Cebrail (as) Allah'a; "Ya Rabbim ne kadar ateş alayım?" diye sorar. Allah (cc) Cebrail'e bir zerre

kadar almasını emir buyurur. Cebrail de cehennem ateşinden bir zerre kadar alıp cennet ırmaklarından tam yetmiş tanesinde yetmiş kez yıkayarak onun hararetini hafifletir, sonra da Adem Peygambere getirir.

Bu ateşi dağlardan birine koyan Adem (as), bir de bakar ki, o bir zerrecik ateşin şiddeti karşısında dağ eriyiverir. deş de doğruca eski yerine gider. Geride sadece taşlar arasında dumanları kalır. İşte bu gün kullandığımız ateş cehennem ateşinin sadece dumanlarından ibarettir."

Fatma bunları anlatırken kendisi ve etrafındaki dinleyicilerin korkudan benizleri atmıştı. Kimseden çıt çıkmıyor, terkes pür dikkat Fatma'yı dinliyorlardı. Fatma devam etti:

— Allah Resulü (sav) buyuruyor ki. "Cehennemde 70 bin vadi vardır. Bu 70 bin vadide ise 70 bin kol vardır. Ve her kolda da 70 bin yılan ve 70 bin akrep... Gerek kafir ve gerekse münafık, cehennem ehli, bunların hepsine uğramadan cehennem dibine varamaz."

Başka bir hadislerinde de şöyle buyuruyor: "Hüzün kuyusundan Allah'a sığınırız. O, Cehennemde bulunan, cehennem kendisinin bile günde yetmiş kez sıcaklığından dolayı Allah'a sığındığı bir kuyudur. Allah'u Teala onu riyakar kullan için hazırlamıştır."

Hazreti Resulullah (as) yine bir hadislerinde der ki; "Zaman gelir cehennemlikler öyle bir acıkır ki, bunun tesiri bütün o şiddetli cehennem azabına karşı eşit olur. Her yemek diye feryat ettiklerinde, kendilerine açlığa faydası olmayacak ve onları beslemeyecek olan zehirli dikenlerden yemek verilir. Fakat bunları sindiremezler. Hemen akıllarına dünyada yemekleri hazmetmek için içtikleri şarap gelir. Şarap isterler. Kendilerine şarap olarak dikenli bardaklarda irin verilir. Onlar irini ağızlarına yaklaştırdıklarında dikenler yüzlerini yırtarlar. İçtikleri midelerine indiği vakit, midelerini parça parça eder. Cehennem bekçilerini çağırıp; "Ne olur, Allah (cc)'a dua et de bir gün olsun azabımızı hafifletsin." diyerek yalvarırlar. Bunun üzerine cehennem zebanileri onlara; "Sizlere açık delillerle peygamberler gelmedi mi?" diye sorarlar. Onlar da; "Evet geldi, ancak biz inanmadık" diye cevap verirler. Zebaniler, "Öyle ise şimdi yal-

varın yalvarabildiğiniz kadar. Kafirlerin duası boşunadır" derler. Onlar "Bize Malik'i çağırın" derler. Malik'i çağırdıklarında onlar Malik'e; "Rabbimiz, hakkımızda iyi bir hüküm versin" derler. Malik; "Siz burada kalacaksınız" der. (Bunların bu yalvarışları ile Malik'in olumsuz cevap vermesi arasında tam bin yıl geçer.) Bu sefer kendi kendilerine "Biz en iyisi Allah(cc)'a yalvaralım. Çünkü bizim için Allah'tan daha hayırlısı yoktur" derler. AUah'u Teala'ya; "Ey Rabbimiz! Şikayetimiz üstün geldi. Biz, sapıklıkta kaldık. Bizi, cehennemden çıkar. Bir daha isyana dönersek o zaman biz zalimlerden oluruz" derler. Allah onlara; "Sesinizi kesin, bir daha konuşmayın!" diye buyurur. İşte o vakit onlar gerçekten kendileri için iyilikten ümit olmadığını anlarlar. Hasret, pişmanlık içinde kalırlar.

Dendiğine göre cehennemdeki yılan ve akreplerin sokmalarından dolayı duyulan acı, bin yıl devam eder.

Cehennemin korkunçluğu ile ilgili olarak çok sayıda ayet ve hadis vardır. Peki üç günlük dünya için değer mi acaba? Vücudumuzun her hangi bir yeri yandığında günlerce, belki de haftalarca acısından kıvrılır dururuz. Ya şu korkunç cehennem ateşine nasıl dayanacağız? Bu dünyada ölüm var. Ölüm ile beraber o acı da sona erer, ama Öbür dünyada ölüm de yok.

Allah bizden çok şey istemiyor. Ona kul olmamızı, emirlerim yerine getirmemizi, ona itaat etmemizi istiyor. Buna karşılık da bizi nimetlendireceğini söylüyor. Biz insanlar ne yapıyoruz? Birkaç günlük dünya hayatının geçici, beş para etmez eğlencesine dalıyoruz. Yetmiş, seksen yaşında bir insanı getirin, otursun ve hayat hikayesini anlatsın. Göreceksiniz ki tüm hayat hikayesi ya bir gün ya da daha az sürer. İşte onun tüm yaşamı, o bir gündür. Çünkü yaşadıklarının hepsi mazi olup geride kalmıştır.

Geç olmadan aklımızı başımıza alıp hayatımızın geri kalan kısmını Allah yolunda geçirelim. Ona ibadet ve itaat edelim. Bizi kınayanların kınamasından çekinmeye-lim. Onların bize verecekleri eziyet, cehennemin bir anma bile bedel olamaz. Dilerim Rabbim bizi cehennem azabından korur.

— Teyze, teyze! Ne oldu, aman Allah'ım!

— Fenalaştı, hemen su getirin, çabuk olun!

— Teyze, teyze kendine gel!

Evde bir anda koşuşturmaca başlamıştı...

18- Bölüm

— Kim o?.diye sordu genç kız, çalman zil üzerine.

— Benim, açar mısınız, diye nazikçe cevap verdi Zehra.

Aldığı cevapla kapıyı hafifçe araladı genç kız. Araladığı kapıdan kapı önündekileri dikkatlice süzdü Önce. Yüz hatları değişmeye başlamıştı. Kapıyı tam olarak açtı.

— Buyurun, kimi aramıştınız, diye donuk bir ses ve soğuk bir yüz ifadesi ile sordu.

— Biz camide Kur'an-ı Kerim dersi veriyoruz. Bu münasebetle cami komşularımızı bir ziyaret edelim dedik.

Aldığı cevap hoşuna gitmemişti genç kızın. Karşısında duran üç tesettürlü bayanı tekrar dikkatle süzdü. Ellerini pantolonunun cebine koyarak karşısındakini küçümser bir eda ile;

— Sizinle tanıştığımızı sanmıyorum. Tanımadığımız kimseleri de evime almam, dedi.

Genç kızın cevabına Zeynep Hanım yumuşak ve şefkat dolu bir ifade ile;

— Kızım biz tanışmıyorsak bile böylece tanışmış olur, dedi.

Zeynep Hanımın bu sözüne sinirlenmişti genç kız: — Nerden kızın oluyorum?! Hem biz, sizin ne bizi ziyaret etmenizi ne de tanımanızı istemiyoruz. Biz, sizin düşüncenizde insanlar değiliz. Ayrıca biz çocuklarımızı camiye göndermiyoruz. Bunun için bizi ziyaret etmenizin gereği yok.

Hava bir anda buz kesilmişti. Genç kız olmadık şekilde tepki göstermiş, hatta kendilerini küçük düşüren sözler sarf etmişti. "Neden acaba?" diye düşündü Zehra. "Herhalde bunlar da yapılan iftiraların etkisinde kalmışlar" diye mantık yürüttü. Sonra; "Hayır, sizinle aynı görüşten değiliz, demişti. Demek mesele başka... Belki de hakkımızda yalan ve dedikodularda bulunanlardan birileri de bunlar... Her şeye rağmen buradan güzel ayrılmalıyız" diye düşündü ve sakın bir şekilde;

— Çocuklarınızı göndermiyor olabilirsiniz. Biz sadece sizleri ziyaret ederek tanışmak istiyorduk, dedi.

Aldığı cevap ile daha da pervasızlaşmıştı:

— Gidin buradan, bir daha da gelmenizi istemiyoruz, Bu arada içerden bir genç kız daha gelmişti, Ağzındaki çikleti şapırdatarak olanları izliyordu. Belli ki evde ikisinden başka kimse yoktu. Zehra tekrar şansım denemek için;

— Yanlış düşünüyorsunuz, oturup konuşsaydık inanıyorum ki fikrinizi değiştirirdiniz. Böyle önyargılı davranmanız gerekmiyor. İnsanlar tanışıp konuşurlarsa hakikati anlarlar, dedi.

Zehra'nın bu güzel yaklaşması genç kıızı daha çok sinirlendirmiş olacak ki arkadaşına dönerek, "İçeri girelim" deyip onu içeri aldı. Kapıyı kapatmadan tekrar Zehra ve diğerlerine dönerek;

— Biz o hakikati anlamak istemiyoruz. Bunun için de bir daha gelmeyin, diyerek kapıyı kapattı.

Kapanan kapının ardından "Peki, iyi günler" demeyi ihmal etmedi Zehra.

Oradan ayrılırlarken suskundu üç arkadaş. Önceki ziyaretleri çok güzel geçmişti: Ama olsun hep güzel gidecek değildi ya!.. Allah Resulü (sav) de tebliğ çalışmalarında de-falarca kovuluyordu. Bir çadırdan kovulduğunda hemen diğerine gidiyor, oradan da kovulduğunda bir diğerine gidiyordu. Muhakkak ki O'nun takipçilerinin de başına bunlar gelecekti. Önemli olan davetçinin görevini yerine getirmek için çaba sarf etmesiydi. Hidayet Allah'm elinde idi. Suskunluğu Zehra bozdu:

— İnşallah bu ev halkını bir daha ziyaret edeceğiz. Hatta kovulursak tekrar

geleceğiz. Bizim kovulmamız, azmimizi kırmamak, bilakis şeytana ve onun yardımcılara karşı daha kararlı ve azimli bir şekilde mücadelemizi sürdürmeliyiz. Bu insanları yoldan çıkaran şeytan ve onun arkadaşlarıdır. Bu insanlara yardım etmeliyiz ki, şeytan ve onun arkadaşlarını yenebilsinler. Bunun için ziyaretlerimizi sürdüreceğiz, diyerek yavaş yavaş yürüdü. Kapısından çevrildikleri evden sonra birkaç sokak ötedeki şehit ailelerinden birini ziyarete gittiler. Ev sahibesi onları çok güzel karşılayıp içeri buyur etti.

Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz. Gelişinizle bizi ettiniz.

— Hoş bulduk, Allah razı olsun, diye mukabelede bulundu Zehra.

Karşılıklı hal hatır sormalar ve iltifatlarla sohbet başlamışlardı. Ev sahibesi 28-29 yaşlarında üç çocuk annesi idi. En büyük çocuğu kızdı. Sekiz yaşlarındaki Yasemin, hem okula gidiyor, hem de camide ders görüyordu. Annesi Münevver Hanım, kızının camiye gitmesi ile mesrur oluyordu. Münevver Hanım eşini bir yıl önce menfur bir saldırıda şehit vermişti. Eşinin şehadetinden sonra üç çocuğu ile yalnız yaşıyordu. Yaptığı el işleri ve mü'min kardeşlerinin yardımları ile geçimini sağlamaya çalışıyordu. Zor şartlarda yaşamasına ve sıkıntılara rağmen Münevver Hanım, kanaatkar ve şakire kullardan idi. Temiz fıtratı ve güzel imanı ile nurlu bir yüze sahipti. İslam'a olan bağlılığı, haliyle onu azimli, sebatkar, kararlı kılıyordu. Cami hocalarını çalışmalarından dolayı takdir ediyor ve çok seviyordu. Kendisi de başka bir camiye gidip ders veriyordu.

Zehra ve diğer hocalar her fırsatta onu ziyarete gidiyor, karşılıklı sohbet yapıyorlardı. Bugün de programlarında vardı. Ayrıca üzücü hadiseden sonra Münevver Hanımı ziyaret onları biraz ferahlatacaktı.

Karşılıklı güzel iltifat ve latifelerden sonra konu cennetten açılınca Zeynep Hanım hadislerle cennetten söz etmeye başladı:

— Sevgili Peygamberimiz buyuruyor ki: "Bir tellal; "Ey cennet ehli! Size artık hastalığı olmayan devamlı bir sıhhat, ölümü olmayan ebedi bir hayat, ihtiyarlığı olmayan ebedi bir gençlik ve sonu gelmeyen ebedi nimetler vardır" diye nida eder."

Diğer bir hadislerinde de şöyle buyuruyor; "Cennetin duvarlarında bir kerpiç altından, bir kerpiç gümüştedir. Toprağı zaferan ve çamuru ise misktendir. Cennet ırmakları misk tepelerinin veya misk dağlarının eteklerinden çıkar."

"En düşük bir cennetimin süs ve mertebesi, ziynetleri bütün dünyanın süs ve ziynetleriyle karşılaştırılırsa, Aziz ve Celil olan Allah'u Teala'nın ahirette bu süsü, bütün dünyanın süs ve ziynetlerinden daha üstün gelirdi."

"CenÇne'tlikler cennete, cehennemlikler de cehenneme gidip herkes yerini aldıktan sonra, bir tellal, cennetliklere hitaben: "Ey cennet ehli! Allah'u Teala'nın size bir vaadi var. Onu ,yerüie getirmek ister." diye seslenişte bulunur. Cennetlikler: "Rabbimizin bize olan vaadi nedir? Bizim sevaplarımızı ağır getirmedi mi? Bütün bu aimetleri vermedi mi? Daha ne kaldı," derler. Bunun üzerine Allah'u Teala, aradaki perdeyi kaldırır. Böylece cennet ehli onun cemaline bakarlar. O'nun cemaline bakmaktan daha güzel ve zevkli bir şey onlara verilmemiştir."

"Cennete giren, nimetlere erişir. Darlık çekmez. Elbisesi eskimez, gençliği yıpranmaz. Cennette gözlerin görmediği, kulakların duymadığı, akla ve hayale gelmeyen nimetler vardır."

Hadisleri okuyarak cennet ehlinin halinden ve nimetlerinden söz ederek tatlı bir sohbe dalmışlardı. Zeynep Hanım hadislerle en doğru haberleri veriyordu. Zehra ha-hırladığı birkaç ayeti de okuyarak sohbeti renklendirdi. Orada onlara altlarından ırmaklar akan cennetler vardır. Onlar orada ebedi kalacaklardır."

"... Onların orada sözleri selamdır..."

"... Onlar orada karşılıklı tahtlar üzerindedirler..."

"... Baldan, süttten nehirler vardır..."

Münevver Hanım da hatırladığı kadarı ile bir hadisi anlatmaya çalıştı.

— Hatırladığım kadarıyla Allah Resulü (sav) bir hadislerinde şöyle buyuruyor:

"Cennete en son giren (cehennemde cezasını çektikten sonra) şahsa: "Gözünün gördüğü kadarı senindir," diyor Allah. Adam cennete girerken Allah tekrar ona "Dünya ve onun içindekileri kadar olanın hepsi senindir." diyerek onu cennete koyuyor. Sultan;

— Biz insanlar, çok cahil ve zalim, dedi. Bu üç günlük dünyayı ve içindekileri sonsuz bir hayata tercih ediyoruz. Dünyaya meyledip ahireti unutuyoruz.

— öleceğimizi ve elimizde hiçbir şey kalmayacağını bile bile, dedi Münevver Hanım.

— Allah bizi, O'na itaat edip hakkıyla ibadet edenlerden eylesin. Dünyada da ahirette de güzellikler versin. Allāh Resulü (sav); "Dua edip cenneti istediğinizde Firdevs Cennetim isteyin. O cennetlerin en üstünüdür," diyor. Biz de; "Ey Rabbimiz, bize Firdevsi ver" diyerek dua ediyoruz.

— Beni bugün çok memnun ve mutlu ettiniz. Allah da sizi mutlu etsin.

— Biz de çok memnun ve mutlu olduk. Bilhassa geri çevrildiğimiz evden sonra senin güler yüzünle karşılaşmamız, Allah'ın zorluktan sonra verdiği güzelliştir. Yeter ki Allah'a olan güvenimiz sarsılmasın.

— Sizi geri çevirenler, sizi tanımıyorlar. Tanısalar, kesinlikle sizleri başları üzerinde ağırarlardı. İslami Cemaat, Allah'ın bu topluma bir hediyesidir; ama kıymeti bilinmiyor.

Sultan;

— Biz, tüm Müslümanları kardeş kabul ediyoruz, dedi. Onlar bize dil uzatsalar da, bizi kötöleseler de, bize başka gözle bakarsalar da... Biz onları kardeş görüyoruz. Ve kesinlikle de^üfrün oyununa gelip onlara karşı tavır almayacağız. Zehra;

— Umarım, onlar oyuna gelmezler de İslami cemaatler arasında kardeşlik bağları güçlenir ve vahdet oluşur. Biz, bunun için hep dua ediyor ve elimizden geleni yapıyoruz, dedi.

Kapının çalması ile Münevver Hanım kapıyı açmak için odadan çıktı. Yasemin okuldan gelmişti. İçeri girer girmez heyecanla konuşmaya başladı.

— Anne, anne! Polisler okula geldiler. Öğretmenimizi tutuklayıp götürdüler.

— Nerden gördün, sınıftan mı aldılar?

— Yok yok onu çağırdılar, aşağı indi, onu götürürlerken pencereden gördük. Onu, onu dolmuşa bindirdiler! Anne, öğretmenimize ne yapacaklar, onu hapse mi atacaklar?

— Bilmiyorum kızım.

— Anne! Öğretmenimizi hapse atmasınlar. Ben onları hiç sevmiyorum.

— Neden?

— Camiye gelip bizi kovuyorlar, dövüyorlar. Hocalarımıza da kızıp onları siyah sopalarla dövüyorlar. Öğretmenimizi de yakaladılar. Ben onlara sevmiyorum. Hiç sevmiyorum.

Münevver Hanım, kızının anlattıkları ile hüzünlenmişti.

— Bak misafirlerimiz var.

— Kimler?

— Odaya git görürsün.

Heyecan ile içeri giren Yasemin, içerdekileri görünce utanarak geri kaçıp annesine;

— Anne içerde hocalar var, dedi.

— İyi ya kızım yanlarına gidip hoş geldiniz de. Omuz sükerek;

— Utanıyorum, ben açım, dedi.

Kızma yemek hazırladıktan sonra misafirlerin yanına geçti Münevver Hanım.

— Yasemin'in Öğretmenini yakalamışlar. Zehra;

— Kimmiş öğretmeni? dedi.

— Bilmiyorum, ama tahminimce İslami Cemaattendir.

Sultan;

— Bunların İslam'a hiç tahammülleri yok, dedi. Zehra;

— Merak etmeyin, zalimin zulmünde boğulacağı gün yakındır, diyerek sohbetine devam etti.

19- Bölüm

Saat gece yansından sonra 02:00'ı gösteriyordu. Polis merkezinin operasyon biriminde yoğun bir hareketlilik vardı. Hazırlık için koşuşturma içinde olan özel hareket timi ve sivil polislerin komiseri olduğu her halinden belli olan şahıs, hazırlık yapmakla meşgul olan diğerlerine azar-layıcı bir şekilde emirler yağırdırıyordu:

— Çabuk olun, acele edin, çok oyalanıyorsunuz!.. Nihayet operasyon ekibi hazırlanmış, hepsi bir araya

toplanmıştı. Operasyon amiri karşılıklarına geçip konuşmaya başladı.

— Elimizde,bulunan şahıs tüm çabalarımıza rağmen konuşmuyor. Kendisinden herhangi bir bilgi elde edemedik. Bunun için evine baskın düzenleyeceğiz. Çok dikkatli olmamız lazım. Çatışma çıkabilir. Ne ile karşılaşacağımızı bilmiyoruz. Çatışma çıkarsa, ateş etmekten çekinmeyin. Evi yoğun ateş altına alın...

Yapacakları operasyon ile ilgili olarak bilgi vermeye ediyordu. Polislerden biri söz almak için elini kaldırdı. Komiser birinin elini kaldırdığını görünce çok

öfke-erırrüş olacak ki, sert bir ses tonuyla ve bağırarak;

— Konuşacaklarım henüz bitmiş değil. Konuşmamı bitirdiğim zaman size söz hakkı vereceğim. O zaman istediğinizi sorar ya da konuşursunuz, dedi.

Polis yavaşça elini indirdi. Soru sormak ya da konuşmak için izin istediğine pişman olmuştu. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş, kulaklarına kadar kızarmıştı. Sanki vücudunun ısısı iki misli artmış, terlemeye başlamıştı. Belli ki komiserin bu sözleri gururuna çok dokunmuştu. Öfkeden burnundan soluyarak; "Pis herif, en iyisini hep sen bilirsin zaten!" diye sessizce mırıldandı. Bunu söyledikten hemen sonra korku ve endişe ile etrafına baktı. Yanlarında bulunan diğer polislerin umursamadığını görünce; "Oh be! Kimse duymamış" dercesine ferahlamıştı, Komiser konuşmasını bitirmiş, sorusu olan var mı? diye sormuştu. Kimseden ses çıkmayınca, komiser:

— Acımak yok, bunu unutmayın. Evi ararken çok dikkatli ve titiz arayın. Ev halkına acımasız ve sert davranın. Bunların anladığı dil bu. Evde yaşı büyük erkekleri ve elimizdeki adamın eşini tutuklayacağız. Haydi herkes iş başına!., diyerek emir verdi.

Operasyon ekibi tam teçhizatlı, maskeli bir şekilde iki cip, iki minibüs ve iki taksi ile yola çıkmış, operasyon yapacakları eve doğru ilerliyorlardı. Ana caddelerden ikisini, birkaç ara sokağı da geçtikten sonra gitmeleri gereken yere varmışlardı. Eve yaklaşık elli metre kala araçları durdurup indiler. "Cellat" lakaplı terörle mücadele komiseri, genellikle İslami çalışmalar yapan Müslümanlara yönelik operasyonları yöneten, bu operasyonda da başı çekendi. Merkezde yaptığı konuşmadan sonra içi rahatlamış olacak ki, tüm polisler araçlarından indikten sonra yanlarına gidip bizzat operasyonu yönetmeye başladı.

— 121 ve ekibi! Sizler şu evin damına çıkın, kuş uçurtmamalısınız. 156 ve ekibi! Siz evin hemen karşısındaki sokak başlarını tutun. Diğer bir ekibe dönerek, "Siz de binanın giriş çıkışlarını kontrol altına alın" dedi.

Evin her tarafını abluka altına almışlardı. Sanki basacakları ev, içinde kadın ve çocukların bulunduğu bir ev değil de, askeri bir kışlaydı.

On-ön beş kişiden oluşan bir grup merdivenleri sessizce çıkıyordu. Ellerindeki silahlan-her an ateş edecek va-ziyette tuüfiuşardı. Basacakları evin kapısına geldiklerinde, bir grup yukarı merdivene çıkıp bekledi. Diğer grup da aşağı merdiveni tutmuştu. Gecenin sessizliğinde sadece nefes alış verişleri vardı.

Ellerindeki tüm ağır silah] ıra ve hazırlıklara rağmen korku ve endişe hepsinin gözlerinden okunuyordu. Sessizlik bir süre devam etti.

Ramazan ayma girilmiş, yeni girilen Ramazan'm heyecanını yaşıyordu herkes.

Hatice, Fatma ve diğerleri bir araya gelmiş, Ramazan ve ondaki hayırlarla ilgili sohbet dersine başlamışlardı.

"Ramazan-ı Şerifin pek çok hikmetlerinden dokuz hikmeti beyan eden dokuz nüktedir" diye okumaya başladı Hatice.

— Ramazan-ı Şerifteki oruç, İslamiyet'in beş erkanının birincilerindendir. Ramazan-ı Şerifteki orucun çok hikmetleri, hem de Cenabi-i Hakkın

Rububiyet'ine, hem insanın içtima-i hayatına, hem şahsi hayatına, hem nefsin terbiyesine, hem ilahi nimetlerin şükrüne bakar. Cenabı Hakk yeryüzünü bir nimet sofrası suretinde yarattı. Bütün nimet çeşitlerini o sofrada yayarak Rahman ve Rahim olduğunu ifade ediyor.

"Ramazan-ı Şerifteki oruç, hakiki ve halis, azametli ve umumi bir şükrün anahtarıdır. Çünkü diğer vakitlerde mecburiyet altında olmayan insanların çoğu, hakiki açlık hissetmedikleri vakit, çok nimetlerin kıymetini bilmiyorlar. Kuru bir ekmekle bile iftar vaktinde çok büyük değer kazanıyor. Böylece, padişah'tan en fukaraya kadar herkes Rama-zan-i Şerifte o nimetlerin kıymetini anlamakla bir manevi şükre ulaşır.

"İnsanlar iş-uğraş yönünden çeşitli surette yaratılmışlardır. Certabı-ı Hak o ihtilafa binaen, zenginleri, fukaraların yardımına davet ediyor. Halbuki zenginler, fukaraların acınacak acı hallerini ve açlıklarını, oruçtaki açlıkla tam hissedebilirler. Eğer oruç olmazsa nefisperest çok zenginler bulunabilir ki; açlık ve fakirliğin ne kadar elim ve onların şefkate ne kadar muhtaç olduğunu idrak edemez. Halbuki insaniyetteki hemcinsine şefkat, hakiki şükrün bir esasıdır. Hangi fert olursa olsun, kendinden bir cihette daha fakiri bulabilir. Ona karşı şefkatle mükelleftir.

"Nefis kendini hür ve serbest ister ve öyle telakki eder. Hatta hayali bir rububiyet ve keyfi hareketlerle terbiye olunduğunu düşünmek istemiyor. Hususen, dünyada servet ve iktidarı da varsa, gafil de olmuşsa, bütün bütün gasıbane, hırsızcasına ilahi nimeti hayvan gibi yutar.

"İşte Ramazan-ı Şerifte en zenginden en fakire kadar herkesin nefsi anlar ki, kendisi malik değil, memluktur. Hür değil, abdtir. Emir olunmazsa en adi ve en rahat şeyi de yapamaz. Elini suya uzatamaz. Hayali rablığı kırılır. Abd olur, hakiki görevi olan şükre gider.

"İnsan nefsi gaflet esnasında kendisini unutuyor. İçinde bulunduğu acziyeti, sınırsız fakirliği ne kadar zayıf olduğunu, musibetlere hedef bulunduğunu ve çabuk bozulur, dağılır et ve kemikten ibaret olduğunu düşünmez. Adeta çelikten bir vücudu varmış gibi, ölmeyecekmiş gibi hayaller kurar. Dünyaya saldırır. Şiddetli bir hırs ile tamah ile ve şiddetli, alaka ve muhabbet ile dünyaya atılır. Her lezzetli ve menfâatti şeye bağlanır. Kendini tam şefkatle terbiye eden, yararcısı Allah'ı unuttur. İşte Ramazan-ı Şerifteki oruç, en gafillere ve inatçılara zaafını ve acziyetini ve fakirliğini hatırlatır.

"Kur'ayı Kerim bu ayda nazil olmuş olduğundan Kur'an-ı Kerim'i yeni nazil oluyormuş gibi okumak ve dinlemek, o hitabı Resulullah (sav)'den işitiyor gibi dinlemek, belki Hazreti Cebrail (as)'den, belki Mütelcellim-i Ezeli'den dinliyor gibi bir Kudsi halete mazhar olmak...

"Ramazan-ı Şerifte amellerin sevabı bire bindir. Kur'an-ı Kerimin her bir harfinin on sevabı var. On iyilik yazılır, on cennet meyvesi getirir. Ramazan-ı Şerifte ise her bir harfin on değil, bin ve Ayet-ül Kürsî gibi ayetlerin her bir harfi binler ve Ramazan-ı Şerifin Cumalarında da daha çoktur. Kadir gecesinde otuz bin iyilik, güzellik ve hasene sayılır.

"Nefis Rabbini tanımak istemiyor. Firavunca bir şekilde Rablik istiyor. Ne kadar azap edilse o damar onda kalır. Fakat açlıkla o damarı kırılır. İşte Ramazan-ı Şerifteki oruç doğrudan doğruya nefsin Firavunluk cephesine darbe vurur, kırar. Aczini, zaafını, fakrını gösterir. Kul olduğunu gösterir.

"Evet, her bir harfi otuz bin baki meyveler veren Kur'an-ı Kerim, öyle bir nurani Tuba ağacı hükmüne geçiyor ki milyonlarla o baki meyveleri Ramazan-ı Şerifte mü'minlere kazandırır.

"Orucun kemali ise; mide gibi bütün duyu organlarını, gözü, kulağı, kalbi, hayali, fikri, insani cihazlara dahi bir nevi oruç tutturmaaktır. Mesela, dilini yalandan, gıybetten, kötü tabirlerden ayırmakla ona oruç tutturmak; gözünü namahreme bakmaktan; kulağını fena şeyleri işitmekten men edip gözünü ibrete ve kulağını hak söze ve Kur'an-ı Kerim'e sarf etmek..."

Üstad Bediüzzaman'm Ramazan Risalesini okumaya devam etti Hatice. Risalenin nihayetinde arkadaşlarına hitaben:

— Ramazan'm ve orucun Allah indindeki değeri ve bizlere kazandırdığı büyük ve sayısız sevapları göz Önünde bulundurarak, içine girdiğimiz Ramazan-ı Şerifi eda etmeye gayret göstermeliyiz. Her zaman asli görevlerimiz arasında bulunan fakir fukarayı gözetme, komşu haklarına dikkat ve riayet etme, şehid ve tutuklu ailelerini ziyaret etme., gibi görevlerimizin eksikliklerini bu Ramazan'da tamamlamaya çalışmalı ve daha güzel daha mükemmele doğru ilerlemenin başlangıcı yapmalıyız.

Şimdiye kadar yapmadığımız, tembellik gösterdiğimiz ibadetlerimizi arttırmak ve hayatımızda yer etmesi için bu Ramazan-ı Şerifi fırsat bilerek yeniden bazı şeylere başlamalıyız. Örneğin; Allah Resulü (as) "Ramazanda kılman nafile (sünnetler) farz hükmüne geçerler." hadisini şiar edinerek nafile namazlarımızı arttırmalıyız. Bilhassa namaz sünnetlerimizi kaçırmamaya özen göstermeliyiz, Sahura kalkıldığı için gece ibadetine kendimizi alıştırmalıyız. Sahura her kalkışımızda muhakkak "Teheccüd" namazı kılalım ki, onun bereketi kat kat artsın.

Üstad'm dediği gibi Ramazan ayı; Kur'an-ı Kerim ayıdır. Bu ayda bol bol Kur'an-ı Kerim okuyalım. Çünkü okuduklarımızı anlarsak daha çok faydalanırız. Bu ayda ailelerimiz, iftar yemekleri vererek çevredeki fakir-fukaraları davet edecekler. Bizler de bu hayırdan pay almak için, yemek yapma işinde canla başla çalışmalıyız. Ayrıca inşaallah cami komşuları, akraba, hasta, arkadaş, şehit ve tutuklu aileleri ziyaretlerimize tam hızla devam edeceğiz.

Genç kızlar sohbe dalmış konuşuyorlarken zil ısrarlı bir şekilde çalmaya başladı. Kapı açılmış gelen kişi salonda heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyordu. İçerdekilerse sesi tam blarak işitemediklerinden bir şey anlamıyorlardı. Merak içinde kalmışlardı. Fatma dayanamayıp konuştu:

— Hatice! Bakar mısın, ne olmuş? Meraklandım doğrusu.

— Evet, ben de meraklandım. Bir bakıp geliyorum, diyerek odadan çıktı.

Oturma odasına geçti. Yengesi ve annesinin yüz ifadelerinden bir şeyler olduğu

seziliyordu. İlk başta sormaktan korktuysa da ağlamadıklarını görünce düşündüğü şey olmadığına kanaat getirerek annesine;

— Hayırdır anne, böyle telaşlı telaşlı kapıyı çalan kimdi? Kötü bir şey yok inşaallah..

— Yok kızım yok. Olan da zaten beklediğimiz ve he> saba kattığımız şeyler. Eşi ve çocukları cezaevinde olan bunca insandan daha iyi değiliz.

— Babam mı yakalandı?

— Hayır, camiye basıp Hüseyin abin, Hamdullah, Orhan ve camide bulunan birkaç öğrenciyi almışlar. Diğer öğrencileri de dağıtıp bir daha camiye gelmemeleri için tehdit etmişler.

— Haberi getiren kimdi?

— Camiye giden öğrencilerden biri dükkana gidip babana haber vermiş. Baban da Selçuk'u göndermiş. Evi de basabilirler, haberiniz olsun diyordu.

— Yengem burada mı kalacak?

— Onu birkaç günlüğüne bir yerlere misafir olarak göndeririz. Bu zalimler onu da alabilirler. Bunların dini, imanı, vicdanı yok. Küçük çocukları yakaladıklarına göre onu da yakalarlar.

— Hemen haber vermeleri iyi oldu. O zamana kadar suskun kalan Büşra;

— Benim bildiğim Hüseyin dirençlidir, dedi. Göreceği işkencelere pes edecek biri değil. Beni ona karşı koz olarak kullanmayacaklarını bilsem, buradan bir adım dahi atmazdım. Ne var ki genelde onları eşleri ile tehdit ediyorlar. "Eşlerinizi getirip işkence yapacağız, hatta onları soyacağız" diyorlar. Çeşitli işkence ve taktiklere başvuruyorlar. Bu da bazen onların dirençlerini kırıyor. Bunun olmarrfası için tedbirimizi almamız iyi olacak.

— Üzgün müsün yenge? Kendimizi üzmemizin bir yararı olmaz herhalde.

— Doğru, yakalanan herkes için üzülrüm. Sadece Hüseyin için değil. Tek suçlan camide ders vermek olan yüzlerce gencecik fidanın zindanlarda tutulmasından üzgünüm. Ben, yıllardır eşleri zindanda olan kardeşlerimden daha iyi değilim. Benim çocuklarım, onların çocuklarından daha iyi değil. Mücadele içinde olup dert ve ızdırap çekmek, pasifleşip rezil olmaktan çok daha üstündür. Biz, üstün olana talibiz.

Zeynep Hanım konuşmaya daldıklarını görünce;

— Hadi kızım, misafirlerine haber ver. Onları eve gönder ki biz de hazırlıklarımızı yapalım, dedi.

Annesinin uyarısı ile misafirlerinin yanına döndü Hatice. İçerde meraklı bakışlarla karşılaşınca:

— Polis camiye basmış. Hüseyin abim ve iki arkadaşıyla beraber cami öğrencilerinden birkaç tanesini yakalamışlar. Babam haber göndermiş, dedi.

— Ptlp nereye götürmüşler?

— Sabah mı basmışlar?

— Bunlar bizden ne istiyorlar, anlamadım ki... Habjce -tutulduğu soru yağmuruna cevap vermek için:

— Nereye götürdüklerini bilmiyoruz, dedi. Abim onlar sabah ders veriyorlar.

Herhalde ders saatinde basmışlar. Bunlar bizden ne istiyorlar sorusuna gelince... İslam'ı yaşamamamızı, Kur'an-ı Kerim'den uzak durmamızı, gayri Müslim ülkeler gibi bir hayat tarzı benimsememizi, camilere gitmememizi, Kur'an-ı Kerim dersi vermememizi, kısacası dinimizden uzaklaşmamızı istiyorlar. Şimdi arkadaşlar zaten konuşacak bir şey kalmadı. Ramazan programımızı da belirledik. Hakkınızı helal edin. Polis burayı da basabilir. Sizlerin de risk altında kalmamanız için sizi evlerinize göndermek zorundayım. Tekrar hakkınızı helal edin. Yarın camide görüşürüz inşaallah.

Misafirlerin gitmesi ile Zeynep Hanım, Büşra ve Hatice evi toplamaya başladılar. Ev toparlanmıştı. Büşra küçükleri hazırlarken, Zeynep Hanım:

— Hatice, kızım sen de hazırlan, dedi. Yengenle beraber git. Hem yengen ile beraber olursun, hem de senin burada olmana da gönlüm razı değil.

— Benim burada olmamda herhangi bir sakınca var mı? Bence gitmeme gerek yok.

— Yengen yalnız kalmasın. Ayrıca bunların işi belli olmaz. Bakarsın seni de alırlar.

— Tamam ben de hazırlanayım öyleyse.

Hatice de hazırlanmıştı. Büşra ile çıkmak üzere iken;

— Size eve gelmeniz için haber göndermeyene kadar, sakın gelmeyin, dedi Zeynep Hanım. Bol bol dua edin. Şunu unutmayın ki zor anlarda yapılan dualar geri çevrilmez. Ayrıca Allah kendisine sığınanları korur. Şu anda elimizden dua etmek ve Allah'tan yardım dilemek geliyor. Zorluklardan sonra kolaylıklar vardır. Bunun için "... inananlar, Allah'a güvenip dayansınlar" ayetini hep hatırlamalıyız.

Kızlarını ve torunlarını öpüp dualar ederek yolcu etti Zeynep Hanım.

20- Bölüm

Gecenin tüm sessizliği üzerindeydi yine bugün. İn cin uykundaydı. Sadece Allah'a kul olmaya çalışan; Şey-tan'm: "Halis: kulların müstesna" dediği ihlaslı kullar uyanık ve Rablerjne kulluk ediyorlardı.

Uyanık olan başkaları da vardı. Onların işleri gece yarısından sonra başlıyordu. Onlar, mesaice başladıklarında çığlıklar, iniltiler, ah'lar etrafı sarıyor, şeytanlar bile yapılanlardan dolayı vaveyla ediyorlardı.

Çırılçıplak bir genç, elleri arkadan bağlanmış, kollan arasından geçirilen uzun bir kalas ile ayakları yerden kesilecek şekilde asılı duruyordu. Vücudunun tüm ağırlığı kollarına yüklenmiş, bedeni soru işareti şeklini almıştı. Çok acı çekiyor olmalıydı ki bazen tekbir getiriyor, bazen de bağırıyordu. Bu asılış şekline işkence literatüründe "Filistin Askısı" deniliyordu. Filistin askısında bulunan genç çektiği acılar yetmiyormuş gibi başına üşüşen, insanlıktan nasibini almamış işkencecilerin soru yağmuruna tutulmuştu.

— Konuşacak mısın? Yoksa işkenceye devam mı edelim?

Hüseyin:

— Ne konuşmamı istiyorsunuz, size defalarca ifade verdim. Söylediğim hiçbir şeye inanmıyorsunuz, dedi.

Bitkin ve inleyerek cevap vermeye çalışıyordu zar zor.

— Hikaye anlatıyorsun, hikaye... Örgütsel bağlantılarını anlat. Camiye sizi kim gönderiyor, raporları kime veriyorsunuz? Tanıdığın örgüt adamlarının isimlerini, örgüt içindeki faaliyetlerini tek tek anlat. Bu istediklerimizi anlatacaksın. Aksi halde başına geleceklerden biz sorumlu olmayacağız.

— Söyledim size ahh.. Kollarım yerinden kopacak gibi... Camiye Kur'an-ı Kerim dersi vermek için gidiyorum. Örgütsel bir bağlantım yok, hiçbir illegal veya legal örgüte bağlı değilim. Ahh.. Allah'u Ekber...

Çılgılığı arşı a'layı inletmişti Hüseyin'in. Verdiği cevap hoşlarına gitmemiş olacak ki işkencecilerden biri elinde copu hayalarına indirmişti Hüseyin'in.

— Doğru konuş, bizi kandıracağını mı sanıyorsun? Sen istediğimiz cevabı verene kadar bu durumda kalmaya devam edeceksin.

— Ahhh...! Ahhh,,!!! Allah'u Ekber, size doğru söylüyorum. Allah korkusu yok mu sizde?

Çok acı çektiği belliydi (Bunun acısını yaşayanlar bilir, defalarca ölmek gibi bir şeydir.) Cop tüm hızıyla defalarca aynı yere inmişti.

— Keyfin bilir, doğruyu konuş. Bu gidişle bir daha Çocuğun olmaz. Kendine acımıyorsan ailene acı.

— Camide ıhh.. Ku/an dersi veriyorum. İnansanız da ıhhh.. İnanmasanız da ıhhh,, bu böyle ahh..! Allah'u Ekber.

Ahhh!..

— Öldün mü lan? Adamın sesi çıkmaz oldu. Hey sen öldün mü? Numara yapıp bizi kandıracağını mı sanıyorsun? Hey sana söylüyorum.

Elindeki copla hareketsiz kalan Hüseyin'i dürtüyor ve bunları söylüyordu. Amirleri Hüseyin'in hareketsiz olduğunu görünce telaşla;

— Bayıldı mı!? Öldü mü bu? Bir bakın, diye bağırdı. Kontrol etmeye başladılar.

— Komiserim, bayılmış, dedi polislerden biri.

— Bayılır tabi, hemen indirin, götürün suya tutun. Sonra da Hücreesine atın. Keçi gibi inatçı, ölüp kalacak elimizde. Yine da konuşmuyor.

Hüseyin'in askıda olması yetmezmiş gibi aldığı cop darbeleriyle beraber son olarak ayakları bağlanmıştı. Bir işkencecinin üzerine çıkmasıyla da bacakları ve kolları gerilmişti. Soru işaretinin düzleştirilmesi gibi... Bu son işkence-ye dayanamamış, yine bayılmıştı.

— Bu adamın konuşmaya niyeti yok. Evini basmak için hazırlıklar tamam mı?

— Tamam komiserim. Herkes hazır.

— Eşini getirip karşısına çıkarınca bülbül gibi öter. Bunlar en ağır işkencelere dayanırlar; ama namuslarının ele geçmesine asla..

Her zaman olduğu gibi Hacı Abdullah uyanmış, Rab-binin huzurunda kıyam, rüku ve secdeye duruyordu. Yavaş yavaş Kur'an-ı Kerim'i okurken aklım oğlundan alamıyordu. Acaba ne durumdaydı? Şimdi bu caniler olmadık işkence-ler yapacaklardı. Oraya gidip de haftalarca işkence görmeyen hatta bazen

aylarca bu ağır işkencelerden geçmeyen hemen hemen kimse yoktu. Namaz kılarken bu düşüncelerden kendini alamıyordu. Gözleri dolu dolu bitirdi namazını. Ellerini açarak; "Ya Rabbi! Beni affet. Senin huzurunda senden gayrisini düşündüğüm için beni bağışla, lakin bunu Sen'den gafil olduğumdan değil, sana dua, yalvarış, yakarış ve zalimleri Sana şikayet olarak benden kabul et. Şahidsin ki yakalanıp da şu anda işkence gören oğlum ve onun gibilerinin tek suçları Sen'in dinini yaşayıp yaşatmaya çalışmaktır. Camide Sen'in kitabını Müslüman toplumun çocuklarına öğretmeye çalışırken yakalandılar. Sen buna şahidsin. Onlara yardım et, görecekleri ağır işkencelerde ayaklarını sabit kıl, dillerine mukayyet ol, onları iman dolu bir kalple çıkar. Onları zaferle mükafatlandır. Sabır ve sebat ver. Ya İlahi! Ey yardımcısı olmayanların yardımcısı, yardım et!.." dedi. Duasını henüz yeni bitirmişti ki; zil ısrarlı ısrarlı çalınmaya başladı. Bir yandan da kapı tekmeleniyordu. Hacı Abdullah anlamıştı. Sakin bir şekilde gürültüden uyanmış çocuklarına, sakin olmalarını, paniğe kapılmamalarını, korkmamalarını söyleyerek kapıya yöneldi.

— Gecenin bu saatinde kapıma dayanan kim? dedi.

— Açın polis!

— Polis olduğunuzu nereden bileyim? Saat sabahın 03:00'ü. Evimde ne işiniz olabilir ki?

Kapının diğer tarafındakilerin hoşuna gitmemiş olacak ki,

— Sana kapıyı aç diyorum. Biz polisiz. Evi arayıp gideceğiz, diye bağırdılar.

— Kapımıza her dayanıp da polis olduğunu söyleyenlere kapıyı açarsak halimiz ne olur?

— Fazla konuştun, kapıyı açacak mısın, yoksa kıralım mı?

— Polis olduğunuzdan emin olmak istiyorum. Bunun için kimliğinizi kapının altından atın.

— Öyle mi?.. Ulan sen kendini nerde sanıyorsun? Burası "Olağanüstü Hal Bölgesi" ve biz polisiz. İsteddiğimiz şekilde, istediğimiz evi basarız. Gerekirse kafanıza da sıkarız. Şimdi açıyor musun, açmıyor musun? Kapıyı kırarak içeri girersem, hepinizi kurşuna dizerim.

Hacı Abdullah polis olduklarını anlamış ve ciddi olarak söylediklerini yapacaklarına inanıyordu. Çünkü yıllardır onlar için bu tür şeyler olağan olmuştu. Evlerin basılıp insanların infaz edilmesi, kadın, genç, yaşlı, çocuk demeden yakalanın işkencelerden geçirilmesi hep yaşanmış şeylerdi. Bunu pekala yapabilirlerdi. Ve kimseye de hesap vermezlerdi. Kapıyı açtı Hacı Abdullah. Açar açmaz içeri daldı birkaç kişi. Yüzleri maskeliydi, biri silahını Hacı Abdullah'ın göğsüne dayadı.

Çocuklar, iri yarı, silahlı, bombalı, maskeli bu adamları görünce korkudan annelerine ve birbirlerine sokulmuşlardı. Komiserleri olacak biri Hacı Abdullah'a yönelerek:

— Kimliğini getir, dedi. İçeri dalmış diğer polislerle de, "Hemen odaları arayın, ama çok dikkatli ve titiz arayın, aranmadık yer kalmasın, tamam mı?" diye emirler yağdırdı. Polisler;

— Baş üstüne komiserim, diyerek odalara daldılar. On beş kişi içeri girmiş, odaları didik didik aramaya

başlamışlardı. Gördükleri tüm dolapları açıyor içindekileri yerlere savurarak arama yapıyorlardı. Elbise dolapları, yatakların bulunduğu dolap, vitrin, kısacası ne varsa arama i ile dağıtılıyor ve yerlere atılıyordu. Kütüphane ve aynı zamanda da Mesdd olarak kullanılan odaya giren polislerden biri salona gelerek;

— Amirim! Burada bir sürü kitap var. Ne yapmamızı istersiniz, diye sordu.

"Cellat" lakaplı komiser;

— Hangi odaymış bu? (Hacı Abdullah'a dönerek) Sen de gel, bize yardımcı olursun, deyip Hacı Abdullah beraberlerinde kütüphane odasına gittiler.

Komiser:

— Aboov! Bu kadar kitap senin mi, dedi.

— Evet, benim.

— Molla mısın?

— Hayır, değilim.

— Peki bunca Arapça kitabı ne yapıyorsun?

— Okuyorum.

— Benimle dalga mı geçiyorsun? Hani Molla değildin?!..

— Evet değilim. Ama bu, benim Arapça bilmediğim anlamına gelmez.

— Evet.. Abdullah... yoksa Hacı Abdullah mı demeliyim? Her neyse... Söyle bakalım örgüte ne zaman katıldın?

— Örgüt mörgütlerle ilişkim yok benim.

— Ama oğlun öyle söylemiyor, senin Örgüte mensup olduğunu, hatta üst düzey olduğunu söylüyor.

— Oğlum öyle bir şey söylemez.

— Ne yani yalan mı atıyorum?

Cevap vermedin, demek yalan attığımı düşünüyorsun?

— Ne söylediğini sen daha iyi bilirsin.

Birden bir tokatla sarsıldı Hacı Abdullah. Komiser yaşma bakmadan içindeki kin ve öfkeyi tokatla küsmüştü. Gözleri sinirden dolu dolu olan Hacı Abdullah:

— Utanmadın değil mi? Babanın yaşıdayım, babanın! Yoksa sen babanı da mı dövüyorsun? Sizler böyle saldırgan olduğunuz müddetçe size karşı duracaklar da sürekli olacaktır, dedi. '

— GflSünlar, olsunlar, (bağırıyordu komiser) Olsunlar bakalım, yulardır rahat yüzü görmedik, çoluk çocuğumuzdan uzak, her gün vurulma tehlikesi ile karşı karşıyayız. Marksist örgüt yetmiyormuş gibi şimdi de İslamcılar çıktı. Siz var ya siz-, Marksist örgütten daha tehlikelisiniz.

— Neden, ne yaptık ki? Benim oğlum ne yaptı da yakalandı? Camide Kur'an-ı Kerim dersi vermesinin dışında başka bir suçu var mı? İslam ülkesinde İslam'ı yaşamak suç mu?

— Evet suç, kanunen camilerde ders vermek suç. Hem sizin namazınıza, orucunuza karışan mı var? Camilerden ezan sesi yükselmiyor mu? Daha ne istiyorsunuz? (Bunları söylerken bağırıyordu)

— Eğer İslam; namaz kılıp, oruç tutmaktan ibaret olsa idi Kur'an-ı Kerim bir bütün olarak değil, belki elli ayet olarak inerdi.

— O kadarını bilmem, siz dini siyasete alet ediyorsunuz. Siz oyuna geliyorsunuz!

— Asıl oyuna gelen, İslam'a savaş a anlardır. Bu Memlekette sırf başörtülü olduğundan kızlar okula alınma-yxp coplanıyorsa, sırf camide ders verdiği için gençler tutuklanıp işkencelerden geçirilip yıllarca zindanlarda tutuluyorsa, oyuna gelen ve huzur istemeyen bunları yapanlardır. — Biz laik bir ülkede yaşıyoruz. Bu devletin kanunları var. Bu kanunlara bu devlette yaşıyan herkesin uyma zorunluluğu var. Uymadığın zaman kanunsuzluk yapıyorsun demektir. O zaman da cezai müeyyideler uygulanır. Siz de bu kanunsuzlukları yapmayın. Okulda başörtüsü yasaksa takmasınlar. Camilerde Kur'an dersi vermek yasak. Bu yasakları çiğneyenler cezalandırılır. Öyle değil mi Hacı Abdullah?

— Dinin de kuralları vardır. Dinin de koyduğu kurallara uymak zorunluluğu vardır. Laiklik insanların çıkardığı bir rejimdir. İslam ise Allah'ın insanlar için seçtiği bir sistemdir. Hangisinin kurucusu daha büyük ve hangisinin gücü her şeye yetiyorsa ya da tüm kainat içindekilerle beraber kiminse ona uymak lazım.

— Demagoji yapma! Hangisi daha büyükmüş, hangisi daha g c l ym ş... İçinde yaşıadığın memleketin kurallarına uymak zorundasın.

— Ben de öyle yapıyorum zaten. Bunun aksini yapmış değilim. Bu memleketin sahibi ne diyorsa onu yapmak için elimden gelen gayreti sarf ediyorum.

— Ne demezsin, onun için mi akşamdan beri benimle tartışıyorsun? Oğlun onun için mi örgütlere katılıp devleti yıkmaya  alışıyor? Kanunlara uyma anlayışın bu mu senin?

— Bu memleketin ve dünyanın sahibi Allah'tır. Ben onun emirlerine uymak için  abalıyorum.

— Delirtme beni Hacı Abdullah! Sözü dönüp dolaşıp Allah'a getirme...

Komiser ve Hacı Abdullah tartışa dursun diğer tarafta baskıncılardan ikisi k  k çocukları ürkütüyordu:

— Söyle bakalım, evinize kimler geliyor, misafir gelenlerin isimlerini biliyor musun? Yengen nereye gitti? Baban ve abin İslamcı mı?

K  kler maskeli adamların karşılarında yeterince ürkmüş olmakla beraber sorulan sorulara karşı tam anlamıyla ezilip b z lm şlerdi. Baskıncıların ısrarlı sorularına;

— Bilmiyorum, cevapları veriliyordu. Bu cevapları alan baskıncılar daha çok- 'soru soruyorlardı. Bu sahneye daha fazla dayanamayan Zeynep Hanım:

— Bırakın çocukları, bacak kadar çocuklardan ne istiyorsunuz? 'Evi basıp talan etmeniz yetmiyorm ş gibi şimdi de k  k çocukları mı  rk t yorsunuz? Zaten sizi maskeli görünce yeterince korktular, dedikten sonra k  klerin kolundan tutarak, "VVerın law, werın qet ne tirsın" (Gelin yavrum gelin, sakın korkmayın) diyerek çocukları yanma çekti.

Baskıncı, bu sefer Zeynep Hanıma dönerek:

- Nerde?.. Hüseyin'in eşi nerde? Nereye kaçırdınız onu?
- Nereye kaçıracağız, kaç günlüğüne ziyarete gitti. Oğlumu yakalamanız yetmiyormuş gibi, şimdi de gelinimi mi yakalamak istiyorsunuz? Yok burada, nerde olduğunu da bilmiyoruz. Çekip gidin buradan!
- Ben sizi bilmez miyim, haber alır almaz uçurdu-nuz onu buradan. Ama biz onu buluruz, hiç merak etmeyin.
- Madem yakalayacaksınız, neden bizden soruyorsunuz? Hem niye gelinimi istiyorsunuz, o size ne yaptı ki? Ayrıca oğlum size ne yaptı?
- O yasadışı örgütlerle çalışıyor, camiye gidip örgüt adına ders veriyor. Mutlaka gelinin de camiye gidiyordur. Belki sen de gidiyorsun. Çünkü siz çokluk çocuk hepiniz bu işin içindesiniz.
- Müslümanız, camiye gideriz. Bu suçsa hepimizi yakalayın. Senin anan, baban camiye gitmiyor mu? Onları niye yakalamıyorsun?
- Siz örgüt adına gidiyorsunuz, sizi onun için yakalıyoruz.
- Biz hiçbir örgütten değiliz, bu sizin iftiranızdır. Camileri kapatmak istiyorsunuz, bunu açıktan yapamıyorsunuz, bu sefer bahaneler bulmak için bu tür oyunlara baş vuruyorsunuz.
- Komiserin içeri girmesiyle;
- Her yer temiz komiserim, bir şey bulamadık diye rapor verdi, Zeynep Hanımla konuşan baskıncı.
- Tamam, hazırlanın gidiyoruz. Kitapları bir kutuya doldurun, ayrıca Hacı Abdullah da bizimle geliyor. Birkaç gün misafir edeceğiz onu. Oğlunu Özlemiştir şimdi.
- Elindeki telsizle merkezi arayarak;
- 301'den 452'ye... tamam, dedi.
- 452 dinlemede, tamam.
- Gezintimiz sona erdi. Bir paketle beraber geliyoruz, tamam.
- Hazırlanın gidiyoruz, diye talimat vererek ayrıldılar evden. Yanlarında Hacı Abdullah da vardı.

21- Bölüm

İçeri giren Zeynep Hanım içerdekilere:

— Hâlâ hazırlamadınız mı? diye sordu.

— Hazırlıyoruz Zeynep Teyze, az kaldı, diye cevap verdi Fatma.

Fatma'nın cevabı üzerine Zeynep Hanım;

— Müsaade ederseniz kızım ile biraz-yalnız kalıp konuşmak istiyorum, dedi.

Hüseyin abisinin yakalanmasının üzerinden aylar geçmişti. Hüseyin, yirmi gün göz altında kalmış, daha sonra tutuklanarak cezaevine konulmuştu. Diğer iki arkadaşı Hamdullah ve Orhan ise serbest bırakılmışlardı. Hacı Abdullah, evinde yapılan baskında yakalanıp gözaltına alınarak yaklaşık bir hafta sorgulanmıştı. Yaşlı olduğuna bakılmaksızın işkence görmüş ve hakaretlere maruz kalmıştı.

Sorgulanıp savcılığa çıkarılmış ve oradan serbest bırakılmıştı.

Her evlenme çağına gelen genç kız gibi Hatice'yi de istemişler. "Ağabeyim çıkmadan evlenmem" dediyse de, Hüseyin ağabeyinin "evlensin" diye cezaevinden haber yollamasıyla ikna olmuştu. Damat adayı hayatını bütünü ile İslami davaya adanmış, tüm zorluk ve meşakkatlere rağmen İslami mücadelesinden geri kalmayan muvahhid erlerdendi. Zaten Hatice de böylesi olmazsa evlenmem demişti. Kendisine düğün için ne istiyorsun diye sorulduğunda "Mehir, Allah'ın emri olmasaydı onu da almazdım. Mehri, gücüne göre versin. Diğer şeylere gelince, ben evliliğimi evin içini eşyalarla doldurmak için yapmıyorum. Dünyaya dalıp oyalanmak için de yapmıyorum. Ben evliliği İslami bir yuva kurmak ve hizmetimi orada da sürdürmek için yapıyorum." demişti.

Görüşmelerinin üzerinden birkaç ay sonra evlilik vakti gelip çatmıştı. Odada gelini hazırlamak ile meşgul olanlar çıkmış, Zeynep Hanım kızı ile baş başa kalmıştı. Elini kızının başı üzerinde gezdirerek:

— Kız vermek ne de zormuş. Hem de tahminimden daha zor, diyerek kızının karşısına oturdu. Hatice'ye şefkatle bakarken konuşmaya başladı. "Bak kızım! Fırsat buldukça seninle bu konularda konuşmaya gayret ettim. Bundan sonra da kapım her zaman sana açıktır. Yardıma olabilirsem, her zaman yardımcı olmaya çalışırım. Lakin şunu Mç unutma! Asil kadın evinin içindeki sorunları ailesine bile anlatmayandır. Evlilik her zaman toz pembe geçmez. En mutlu çiftlerin bile aralarında sorunlar doğar. Önemli olan çiftlerin bu sorunları kendi aralarında çözüme kavuşturmalarıdır. Böylesi bir durumda oturup konuşarak sorunu ortaya koyun ve kim hatalı ise hatasını kabul edip bir daha yapmamaya gayret etsin. Şunu unutma kızım, hatalarda ve yanlışlarda inat ve devamlılık mutsuzluğun kaynağıdır. Çünkü bu, zamanla huy olmaya başlar. Böylece onu düzeltmek imkansızlaşır. Evlilik karşılıklı sevgi ve saygı üzerine kurulur. Sen eşine saygı gösterirsen o da sana saygı gösterir. Günümüz genç kızlarının televizyonlardan aldıkları anlayışlarla ve Özentilerden takındıkları tavırlar, evliliği çıkmazlara götürmüştür. Bunu hiç unutma, İslam'ın getirdiği evlilik anlayış yeter ki hur'an susmasın huzurun, saadetin, temiz bir nesil ve toplumun oluşmasını sağlamaya yöneliktir. Bunun için herkese bir görev dağılımı yapılmıştır. Eşler buna riayet ederlerse inşaallah mutsuz evlilikler olmaz.

Sen, sen ol kızım; kocanı, hakimiyetinin altına almaya çalışma, onun erkeklik onurunu muhafaza etmeye çalış, malını çarçur etme, ne israf et ne de cimri davran, kocanın ailesine kendi ailene gösterdiğinden daha çok ilgi ve alaka göster. Bu onu mutlu eder've ailesinin yanında daha çok sevimli kılar. Ayrıca o da senin ailene aynı saygı ve ilgiyi gösterir. Kanaatkar ol, elindeki ile yetirttmesini bil. Dünya malına fazla tamah etme. Bil ki dünyaya meylettikçe seni çeker. Daha baştan o konuda nefsinizi dizginle. Kocanın yaptıklarıyla ilgili soru sorma, onun sana söyledikleriyle yetin. Bilhassa dava konularında hiç soru sorma. Kocana hizmet et, unutma o da sabahdan akşama kadar sizin için didinip duruyor. Ayrıca insan sevdiğine hizmet eder. Bunu küçüklük ve aşağılık saymaz. Kocanın ayıplarını başkalarının yanında anlatma. Unutma karı-kocanın

odasına melekler bile girmez. Bu kutsiyeti ve oradaki sırları sen de muhafaza et. Ana-kız baş başa vermiş konuşuyorlardı. Bir ananın evladına verebileceği en güzel nasihatleri vermeye çalışıyordu Zeynep Hanım. Hatice bu güzel nasihatleri can kulağı ile dinliyordu. Genç kızlığa adım atmasından bu yana annesi bu konularda onu en iyi şekilde yetiştirmeye gayret göstermişti. Sık sık özel sohbetler yapıp nasihatlerde bulunmuştu. Şimdi de yılların özetini ve kitaplarda olmayan şeyleri sunuyordu. Onlar konuşurlarken Fatma kapıyı çaldı, girebilirsiniz cevabıyla içeri giren Fatma:

— Teyze üzgünüm, ama gelini almaya gelmişler, biz son hazırlıkları yapalım, dedi.

Zeynep Hanım:

— Tamam kızım, zaten konuşacaklarımız da bitmişti. Ben de misafirlerimin arasına döneyim, diyerek dışarı çıktı.

Fatma diğerlerini de çağırarak Hatice'nin son hazırlıklarını tamamlamaya başladılar. Eşyalarını (çeyiz) hazırladıkları valizlere iyice yerleştirip Hatice'nin de çarşafını giydirerek başına bandajını da bağladıktan sonra Fatma:

— Gelin hem ağlar hem de gülerken gider denirmiş. Sen pek Öyle olmuşa benzemiyorsun, dedi.

— Ben ne ağlanm, ne de gülerim. Sadece Rabbimden bu evliliğin bana dünya ve ahirette hayırlar getirmesini temenni ediyorum.

— Peki nasıl bir duygu, heyecanlı mısın?

— Korkuyorum, hem de tahmin edemeyeceğin kadar çok.

— Neden, ölüme mi gidiyorsun?

— Bazen evlenen arkadaşlarımızın korkuyoruz demeleri tuhafıma giderdi. Bize, "Ancak evlendiğinizde anlarsınız" dediklerinde; "Anlayacak ne var ki?" derdim kendi kendime. Şimdi onları çok daha iyi anlıyorum. Gerçekten bu duygu gelinlik giyildiğinde anlaşılır. Bunun için sen gelin olduğunda anlarsın.

— Hadi kızlar! Gitme zamanı, misafirler gelini götürmek için acele ediyorlar, diye seslendi Zehra.

Zehra'nın seslenişi ile Hatice'yi salona çıkardılar. Salona çıkan Hatice'yi gören misafirler, salavat ve tekbir getirmeye başladılar. Gelin, damadın akrabaları tarafından evden çıkarılana kadar bu salavat ve tekbirler devam etti. Fatma ve Zehra, Sümeyye gibi Hatice'nin yakın arkadaşları ve küçük kız kardeşi de onunla gelin arabasına binmişlerdi. Hatice ise ağlıyordu.

22- Bölüm

Fatma bugün yine erken uyanmış, okula gidecek olan kardeşlerine ve iş yerine gidecek olan babasına kahvaltı hazırlamaya başlamıştı. Sabah namazından sonra genelde uyumamaya \ özen gösteriyordu. Bir cüz Kur'an-ı Kerim okuyuncaya kadar kardeşlerinin okul saati yaklaşıyordu. Bunun için de genelde namazdan sonra tryumuyordu. Kahvaltıyı hazırladıktan sonra tek tek kardeşlerini uyandırıp hazırlanmalarına yardımcı oldu. Çocuklar okul giysilerini giydikten sonra

babasını da uyandırmak için kapılarım tıklattı. Kapı sesiyle uyanan Ayşe Hanım saate bakıp "Maşaal-lah! Bizim kız saat gibi. Bugün yine yatmamış" diyerek Şükrü Beyi uyandırdı. Hazırlanıp salona çıktı Ayşe Hanım. Mutfakta hazırlık yapan Fatma'nın yanına giderek:

— Namazdan sonra yatmadın mı kızım? diye sordu.

— Hayır anne. Kur'an-ı Kerim okudum. Biliyorsun fazla hızlı okuyamıyorum. Ayrıca mealini okuduğum için epey zaman geçiyor. Zaten zamanın nasıl geçtiğini pek fark etmiyorum.

— Senin bu güzel davranışlarını gördükçe bir gün evlenip gitmer beni şimdiden üzüyor. Bir gün gidersen ben sensiz ne yaparım?

— Ser değil miydin, "Senden kurtulacağım günü dört gözle bekliyorum" diyen?!

— O zaman başkaydı. Sen o zaman kontrol edilemez biriydin. Hatırlamıyor musun, sana bir iş yaptırmaya kadar canım çıkıyordu. Ama şimdi namaza başlayıp camiye gittiğinden beri, elim ayağım olmuşsun. Adeta kardeşlerinin ikinci annesi olmuşsun. Suyun ateşe dönüşeceğine inanırdım da senin böyle değişeceğine inanmazdım!

— İslam anne İslam! Bir kalbe girdi mi o kalpte inkılaplar olur. Çorak topraklar bile yemyeşil olur. Karanlıklar aydınlığa çıkar. Hem ayrıca ne demişler: "Bana arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim". Benden şikayetçi olduğun dönemdeki arkadaşlarım farklıydı, bugünkü arkadaşlarım farklı. Kime her fırsatta "Anne-babanıza saygılı olun, onlara hürmet edin. Allah'a isyan etmedikçe onlara "öf" bile demeyin. İsyanı emretmeler bile onları kıracak davranışlarda bulunmayın. Onlara hep iyilikte bulunun. Evdeki işlerinizi en iyi şekilde yapmaya çalışın." şeklinde telki-natlar yapılsa, benim şu anki halimi alır. İnan anne, beraber olduğum arkadaşlar bunu da az görüyorlar. Daha da iyi olmamızı her fırsatta dile getiriyorlar.

— İnanıyorum kızım, inanıyorum. Eğer gözlerimle görmeseydim belki inanmazdım. Ama sendeki bu değişiklikleri ve güzellikleri gördükçe, arkadaşlığın ne kadar da önemli olduğunu daha iyi anladım. Allah'a binlerce kez şükürler olsun ki bu eve geldik ve bu temiz aile ile tanıştık.

Hepimizin hayatı değişti. Dünyaya dalmış her şeyi unutmuştuk. Müslüman olduğumuzu söylüyorduk. Ama bu sözden öteye geçmiyordu. Ne doğru dürüst namaz kılıyorduk, ne de helal ve haram sınırlarına riayet ediyorduk. Bu evi yaptığımızda sırf gösteriş için aldığım eşyaların borçlarını ödemeyip haftalarca hatta aylarca babanın düştüğü bunalım... Aman Allah'ım ne korkunçtu! Geceleri korkudan yatamıyordum. Her an babanın canına kıyabileceği endişe-l'dirtacak gibiydi. Biz rahat edelim derken büsbütün huzursuzluk ve kaos dolu bir hayatın içine girmiştik. Hacı Abdullah'ın babana hem maddi hem de manevi yardımları olmasaydı belki de şimdi çok feci olaylar yaşamış olabilirdik. Düşündükçe tüylerim diken diken oluyor. Allah onlardan razı olsun. Hacı Abdullah babanfe, Zeynep Hanım benimle, Hatice de seninle ilgilenip bizim kendimize gelmemize yardımcı oldular. Artık hayatımızda hem İslam var, hem huzur, hem saadet, hem de güzellikler ve iyilikler var. Bu arada Şükrü Bey hazırlanmış mutfığa gelmişti.

Anne-kızım fısıldaştığını görünce:

— Ne o?.. Yine ana-kız kafa kafaya vermiş neler konuşuyorsunuz Öyle? dedi.

— Ne olacak, hayatımızdaki değişiklikleri konuşuyorduk, dedi. Daha sonra Fatma'ya dönüp konuştu: "Hadi kızım sofrayı hazırlayalım da kardeşlerin okula geç kalmasınlar."

Sofra hazırlanmış, kahvaltı yapılırken Ayşe Hanım, Şükrü Beye;

— Biliyorsun bizim komşu hacı Abdullah'ın kızı kaç gün önce evlenmişti. Bu gün Fatma ile beraber onu ziyarete gitmek istiyorduk, ne dersin, gidelim mi? diye sordu.

— İyi olur, üzerimizde emekleri çoktur. Hacı Abdullah'ın sevinci benim sevincim, üzüntüsü benim üzüntüm-dür. Sakın eli boş gitmeyin.

— Biz de hediye almak için para isteyecektik, dedi Ayşe Hanım.

— Tabi tabii, ne kadar lazımsa vereyim. Hacı Abdullah'a canım feda. Yalnız güzel bir şey alın. Altın cinsi bir şey alırsanız daha iyi olur. Bu tür şeyler her an paraya çevrilebilir. Zaten muvahhid müslümanların durumları belli değildir. Her an iş yapamaz hale gelebilirler. Bilhassa böyle fedakar gençler daha çok tehlike içindeler. İleriyi de düşünmek lazımdır.

— Evet baba, gerçekten çok güzel düşündün. Her gün Müslümanlar tutuklanıyor, ya da mahkum oluyor, kimisi de şehid oluyor. Mücadelenin neler getireceği belli değil. En kötü ihtimaller göz önüne alınıp hazırlık yapılmalı. En iyisi sizin dediğiniz gibi bir hediye almak, diyerek babasını onayladı Fatma.

Kahvaltı yapılmış, küçükler okula, Şükrü Bey de iş yerine gitmek için evden çıkmışlardı. Ayşe Hanım ve Fatma da sabah temizliğine başlamışlardı. Son günlerde biraz rahatsızdı Ayşe Hanım. Bunun için Fatma;

— Anne! Sen otur, dinlen. Biliyorsun fazla çalışmak senin için iyi değil. Ben işleri hemencecik hallederim, diyerek annesini oturttu.

Tüm işlerini yapmış, biraz dinlendikten sonra Annesine;

— Ben camiye gideceğim, ders vakti dedi. Geç kalma-sam iyi olur. Biliyorsun her sabah ders yerimizi Öğrenciler gelmeden önce temizliyoruz. Arkadaşları yalnız bırakma-sam iyi olur. Camiden döndükten sonra Hatice'yi ziyarete gideriz.

— Olur kızım, ben de bu arada Zeynep Hanıma uğrarım. Hatice'nin yokluğunu az da olsa unutturmamız iyi olur.

— Çok güzel ve ince bir düşünce... Ben çıkıyorum. Camiye doğru giderken karşısında tanıdık bir yüz

gördü. Evet bu okul arkadaşı Zozan'dı. Tesettürlü olduğu için Zozan onu tanımamıştı. Tam geçerken Fatma seslendi:

— Zozan!

Arkasına dönen Zozan, şaşkın bir yüz ifadesiyle;

— Evet, nereden tanışıyoruz? diye sordu.

— Nerden mi tanışıyoruz? Hadi örtülü olduğum için yüzümü tam görmüyorsun. Sesimi de mi tanımadın?

— Hayır tanıyamadım. (Bunu söylerken şaşkınlığı hala üstündeydi)

- Benim, Fatma. Şimdi tanıdın mı? diyerek tanıttı kendisini.
- Fatma, sen ha!... tahmin etmeliydim.
- Etmeliydin ya... Zaman kırgınlıkların en iyi ilacıdır derler. Küs ayrıldığımızı unuttun demek.
- Unutmadım, hayır unutmadım. Lakin ben arkadaşlığımızın bittiğini sanıyordum. Sence de öyle değil miydi?
- İnsanların düşüncelerine saygılı olunursa arkadaşlıklar neden bitsin ki. Samimiyet kalmasa bile insani olarak bir merhaba deyip hal hatır sormak güzel olsa gerek, sence de öyle değil mi?
- Haklısın, sana karşı saygısızlık yaptım. Düşüncen benimkine ne kadar aykırıysa da alay edip dalga geçmek hoş değildi. Ama örtündüğünü görünce şoke olmuşum. En yakımdaki arkadaşımı başkası benden almıştı. Hem de ben her fırsatta ideolojimi size benimsetmeye çalışırken... İşte bunu hazmedemedim. Bunun için de sana saldırı durumuna geçtim.
- İnsanlar hür düşünürler. Akıllı insanlar en doğruyu seçmesini bilirler. Evet sen her fırsatta sosyalizmi anlatıp bize benimsetmeye çalışıyordun. Fakat söylediklerin ile gerçek hayatın hep çelişiyordu. Eşitlik diyordun; ama fakir komşuna hiç yardımın dokunmuyordu. Özel mülkiyet yok diyordun; kolunda bilezikler, boynunda kolye vardı. Bunları bir gün bir arkadaşına; "Al senin olsun" dediğini görmedim. Bunlar gibi çok çelişkiler vardı. İnsan ya düşündüğü gibi yaşamalı ya da düşüncesini yaşantısına göre değiştirmeli. Kısacası İslam bana daha cazip ve çekici geldi. Ben de onu tercih ettim. Gördüğün gibi inandığım şekilde yaşamaya çalışıyorum. Bu arada konuşmaya daldık, hal hatır sormayı unuttuk. Nasılsın ne yapıyorsun, evlendin mi, daha bekar mısın?
- İyiyim, teşekkür ederim, gördüğün gibi sağlığım yerindedir. Çalışıyorum. Bir siyasi partide sekreterlik yapıyorum. Evliliğe gelince, daha erken görüyorum. Madem sen sordun ben de aynı soruları sorayım.
- Ben de iyiyim, sağ ol. Çalışmıyorum, camide ders veriyorum. Kitap okuyorum, evde kardeşlerimin eğitimiyle ilgileniyorum.
- Yaa!.. Camiye gidiyorsun! Kur'an okumasını biliyor muydun?
- Hayır, ama öğrendim. Şu anda da ders veriyorum.
- İyi güzel, seni taktir ediyorum. İnancı uğrunda çalışıp hizmet etmek güzeldir.
- Bizim evi biliyorsun. İstedğin zaman gelebilirsin. Telefonu da biliyorsun. Telefon da açabilirsin. Bir ihtiyacın olduğunda çekinmeden gelebilirsin. İmkanlarım dahilinde sana yardımcı olmaya çalışırım.
- Sâ'ğ ol Fatma, biliyorum vefalı kızsın. Kin gütmemen de beni şaşırttı doğrusu. Sana uğramaya çalışırım. Ge-îemezsem. telefon açarım.
- Biz ihsanları Allah için sever ve onlara Allah için kin güderiz. Benim senden küsmem, inancıma saldırmam-dandı. Ama şimdi biliyorum ki aynı yanlışı yapmazsın. Bunun için de küs kalmamızın bir anlamı yok. Ben camiye geç kalıyorum. Yoksa seni eve davet ederdim. Kusura bakma.
- Doğrusu mahcup oldum. Ben olsaydım, sana yaptıklarımı biri bana yapsaydı, kesinlikle barışmazdım. Kendine iyi bak, görüşürüz.

— Görüşürüz inşaallah.

İki eski dostun okuldan sonraki ilk karşılaşmalarıydı. Zozan'm hakaretler yağdırdığı o günden bu güne hiç görüşmemişlerdi. Ne Fatma onu aramış ne de o Fatma'yı... Ayrılıp camiye doğru giderken tekrar arkasına dönüp Zozan'a baktı. Daracık bir kot pantolon giymiş, üstünde de kolsuz bir V yaka tişört, ayağında bez bir ayakkabı, saçları boyalı ve kısaydı. Biraz seyrettikten sonra geri dönüp hızla camiye doğru ilerledi.

Ders bitmiş, Fatma Hazreti Musa (as)'m hayatını anlatmaya başlamıştı:

— Mısır'da yaşayan İsrailoğulları, Mısır kralı tarafından köle yapılmışlardı. Çünkü İsrailoğulları tek Allah'a inanıyorlardı. Mısırlılar ise putlara tapıyorlardı. Bunun için Mısır kralı Firavun, onlara saldırılarda bulunup köle yapmıştı.

Bir gün Firavun bir rüya görür. Rüyasında çok korkar. Hemen sihirbazları ve kahinleri (falcı) çağırır ve rüyasının tabir edilmesini ister. Sihirbazlar ve kahinler Firavun'a; "Senin memleketinden biri çıkacak ve seni Öldürüp memleketini ele geçirecek. Bu kimse de İsrailoğullarından olacak." derler. Bunun üzerine Firavun emir verir. Der ki; "Tüm İs-railoğulların yeni doğacak erkek çocuklarını öldürün." Bu emir üzerine İsrailoğulların yeni doğmuş tüm erkek çocukları Öldürülmeye başlanır. Hazreti Musa (as)'ın annesi oğlunu tahtadan bir beşiğin içine koyup onu Nil nehrine bırakır. Tahtadan beşik, suyun üstünde kayık gibi gider. Ne kadar gittiği bilinmez; ama Firavun ve karısı Nil kıyısında bir yerde oldukları sırada bu beşik onların bulunduğu yere gelir. Askerler hemen beşiği alarak kralları olan Firavun'un yanına gelip; "Nehirde bu çocuğu gördük, öldürelim mi?" diye sorarlar. Firavun; "Öldürün" deyince karısı; "Hayır öldürmeyin. Kimlerden olduğunu bilmiyoruz. Onu evlatlık alıp biz büyütelim" der. Firavun;

— Hayır! Büyük ihtimalle bu İsrailoğullarındandır.

Onu öldürün,

Fatma konuyu anlatırken camiye birileri girmişti. Bu gürültüyle bir müddet sessizlik oluştu. Birden ders verdikleri odaya üç kişi daldı;

— Biz polisiz, hemen burayı boşaltın! Hadi çocuklar bir an Önce burayı boşaltın, diye bağırıyorlar.

Polisler konuşurken daha önceki komiser daldı içeri. Önce dikkatlice herkesi bir güzel süzdü. Tanıdığı bir-iki simayla beraber yeni simalar vardı. İyice süzdükten sonra tanıdığı simalara yönelerek yüksek ve kaba bir ses tonuyla;

— Daha önce size bir daha camiye gelmeyin demedim mi? diye bağırıyordu. Ne laf anlamaz insanlarsınız. İlla ki sertleşmek mi ya da sizleri yakalamamızı mı gerekiyor? Hemen çıkın dışarı, bir daha da camiye gelip ders verdiğinizizi görmeyeyim.

Komiserin bu sert çıkışına Fatma;

— Biz burada Kur'an-ı Kerim dersi veriyoruz. Başka da yaptığımız bir şey yok, dedi. Bu cevabı üzerine komiser;

— Buraya gel bakayım, kimliğini de getir, dedi.

— Kimliğim yok yanımda.

— Kimliğin neden yok? Türk vatandaşı değil misin?

— Kimliğim var; ama yanımda değil.

— O halde adın ne, nerde oturuyorsun, babanın adı ne, ne iş yapıyor?

— Adım Fatma, baba adım Şükrü, birkaç sokak ötede oturuyorum, babam esnaflık yapıyor.

Komiser öğrencilerin çıkmadığını görünce bağırdı:

— Size çıkın dedim! Boşaltın burayı, çabuk olun! Fatma komiserin bağırp çağırması üzerine;

— Çocukları korkutuyorsunuz, dedi. Ayrıca niçin boşaltmamızı istiyorsunuz? Size ne zararımız dokunuyor? Kur'an-ı Kerim dersi vermek yasak mı?

— Ooo, hanımefendinin dili uzunmuş! Evet Kur'an-ı Kerim dersi vermek yasak. Daha önce de kaç kez buraya gelip sizi uyarmıştım. Hemen boşaltın burayı, yoksa olacaklardan ben sorumlu olmam.

Ders bitmişti zaten. Fatma huzursuzluk çıkmasın ve çocuklar incinip zarar görmesinler diye öğrencilere yavaş yavaş dağılıp eve gitmelerini söyledi. Hocalarının iznini alan cami öğrencileri camiye boşaltmaya başladılar. Herkes gittikten sonra geriye Fatma, Zehra ve Sultan kalmıştı. Diğer hocalar da ayrılmışlardı.

Fatma komisere;

— Biz çarşaflarımızı giymek istiyoruz, bunun için çıkmanız gerekiyor, dedi.

— Giyinin, sizi tutan mı var? Hem ayrıca burayı aramamız gerekir. Bunun için çıkamayız.

— Bu söylediğiniz sizce ne kadar doğru bir şey? Madem Önlem alıyorsunuz, o halde beraberinizde bayan polis getirin. Rica ediyorum, çıkın çarşaflarımızı giymek istiyoruz.

Komiser, Fatma'nın akıllıca tavrına karşı diğer polislerle döndü.

— Çıkalım giyinsinler, diyerek dışarı çıktılar. Onların çıkmasıyla çarşaflarını hemen giyerek kapıyı açtılar. Fatma acele etmelerini söylemişti. Çünkü gecikirlerse bu onlara bahane olur, hem içeriyi dağıtırlar, hem de kendilerini kafakola götürebilirlerdi. Bu da huzursuzluklara neden olurdu.

Fatma'nın kapıyı açmasıyla komiser:

— İyi, çabuk hazırlandınız, çıkın bakalım, diyerek diğer polislerle içeri girip aramalarını emretti.

Polisler ayakkabılarla içeri gireceklerken Zehra:

— Biz bu odada hem Kur'an-ı Kerim okuyor, hem de namaz kılıyoruz. Ayakkabılarınızı çıkarmanız daha iyi olmaz mı? diye uyanda bulununca polisler mahcup bir şekilde ayakkabılarını çıkarıp içeriye aramaya başladılar. Bu sefer dağıtmamaya özen gösteriyorlardı. Ne de olsa onlar da inançlı idiler. Ne var ki birkaç kuruşluk dünya menfaati için böylesi bir işe girmiş ve kendilerini kaybetmişlerdi. Halbuki o güzel Kur'an sesinin camilerde susturulması hiçbir iman ve vicdan sahibinin kabul edeceği bir şey değildi. Biz emir kuluyuz bahanesiyle kendilerinin bile inanmadığı düzmece nedenlerle camileri basıyor ve öğrencileri dağıtıp hocaları tutukluyorlardı. Okullardan başörtüsü bahanesiyle

genç kızlarımızı alıkoyup engelliyorlar, onlara destek çıkan yaşlı analarımızı da yaşına bakmaksızın gözaltına alıp hakaretler yağıdırıyorlardı...

Arama bittikten sonra bahçeye çıkan baskıncılar, komiserlerinin karşısına çıkıp "Her yer temiz komiserim!" diyerek kenarda beklemek üzere yana çekildiler. Komiser; Fatma, Zehra ve Sultan'a dönerek konuştu:

— Bakın kaç defadır size söylüyorum. Camide ders vermek yasak, kanunen bunu yapamazsınız; bir daha sizi burada görmeyeyim. Gerçi siz laf anlamıyorsunuz, keçiden daha inatçısınız. Ama artık size karşı çok daha sert olmaya başlayacağım. Bir daha sizi burada görürsem, size terörist muamelesi yapar, karakola götürür, aklınızın ucundan geçmeyen şeyler yaparım. Tamam mı, anladınız mı?

Kızlar hiçbir tepki vermeden komiserin tehditlerini dinliyorlardı.

Komiser iyice bağınıp-çağırdıktan sonra,

— Haydi gidin şimdi, diyerek onları camiden çıkardı.

Kızlar camiden çıkıp bir müddet sessiz yürüdüler. Fatma arkasına dönüp baskıncıların gidip gitmediğini kontrol etti. Minibüsleri ayrılmıştı. "Demek gittiler" dedi kendi kendine. Onlar yürürken birkaç cami öğrencisi yanlarına geldi.

— Hocam, yarın camide ders var mı? diye sordular.

— Tabi, tabi... arkadaşlarınıza haber verin, herkes gelsin dedi Fatma. Hem ayrıca bugün yapamadığımız yarışmamızı yarın yapacağız. Bunun için herkes gelsin.

Fatma'nın cevabıyla öğrenciler arkadaşlarına haber vermek üzere koşarak oradan ayrıldılar. Fatma arkadaşlarına döndü:

— Bugün Hatice'yi ziyaret edecektik, dedi. Onu bu mutlu günlerinde üzmemek için sakın bu menfur olaydan söz etmeyelim. Onun güzel haberler alması daha iyi olur. Mesela bugün yeni gelip ders almaya başlayan üç öğrenciden söz edelim, diyerek arkadaşlarıyla anlaştı. Misafirleri geleceğinden, hazırlık yapmak için zaman kaybetmeden eve yöneldi.

23- Bölüm

Allah'u Teala Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyuruyor, diye söze başladı Fatma.

"Bazınız bazınızı gıybet etmesin. Hanginiz ölü kardeşinin etini yemekten hoşlanır, bundan tiksindiniz değil mi?"

Hazreti Peygamber (sav) bir hadislerinde; "Gıybetten sakınınız. Zira gıybet, zinadan daha şiddetlidir. Çünkü zina eden kimse, tövbekar olur, Allah da kendisini af eder. Fakat gıybet edilen af etmeyinceye kadar, gıybet eden af edilmez" diye buyuruyor.

Yine Enes (ra)'ın rivayetinde Resul-i Ekrem (sav) şöyle buyurmuştur: "Miraca çıktığım gece, tırnakları ile yüzlerini tırmalayan birtakım kimseler gördüm. Cebrail (as)'e; "bunlar kimdir?" diye sordum. O da; "bunlar, insanları gıybet edip gizli hallerini araştıranlardır" dedi.

Yine diğerk bir hadislerinde: "Ey diliyle iman edip kalpleriyle inanmayanlar! Müslümanları gıybet etmeyin, onların gizli hallerini araştırmayın. Kim din kardeşinin gizli halini araştırırsa, AUah'u Teala da onun gizli hallerini araştırır. Allah'u Teala kimlerin gizli hallerini araştırırsa, onu evinin içinde de açığa çıkarır ve rezil eder" şeklinde ferman buyuruyor.

Enes (ra) diyor ki: Resul-i Ekrem bir gün oruç tutmamızı emretti, sonra da "Ben izin vermeden kimse orucunu açmasın" buyurdu. Herkes orucunu tuttu. Akşam olunca teker teker müracaat edenlere, iftar müsaadesi verildi. Bu arada bir adam gelerek;

— Ey Allah'ın Resulü, iki genç kız oruç tuttu ve yoruldu. Zat-ı Alinize gelmeye utanıyorlar. Müsaade buyurursanız iftar etsinler, dedi. Resul-i Ekrem (sav) müsaade etmedi. Adam iki defa daha geldi. Sonunda Resul-i Ekrem; "Onlar oruç tutmadılar. Bütün gün insanların etini yiyenler nasıl oruçlu olurlar? Git onlara söyle, oruç tuttularsa istifra (kusmak) etsinler bakalım" buyurdu. Adamcağız gitti gerekeni söyledi. Onlar da aynı şeyi yaptı ve kan parçaları kustular. Adam Resul-i Ekrem (sav)'a gelerek vaziyeti bildirdi. Bunun üzerine Peygamberimiz (sav) şöyle buyurdu: "Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, eğer kusmayıp bu parçalar midelerinde kalsaydı, onları cehennem ateşi yedi."

Gıybet; duyduğu zaman, insanın hoşuna gitmeyecek olan bir kusurunu gıyabında söylemektir. Buna Türkçe'de "Çekiştirme" derler. Bu kusur, insanın kıyafetinde, yaratılışında, ahlakında ve akrabasında, her nerede olursa olsun fark etmez. Sözünde olsun dünyalığında olsun, Ahireti hususunda, hatta elbisesinde, evinde ve binitinde olsun hepsi birdir.

Bedeni gıybet şudur: Gözü şaşır, bir gözü kördür, başı keldir, yüzü sivilcelidir, boyu kısa veya uzundur, siyahtır, sarıdır gibi duyduğu zaman kişinin canını sıkacağı eksiklikleri saymaktır.

Nesebi gıybet ise babası ameledir, kötü insandır, cimridir, içkicidir ve hoşuna gitmeyecek herhangi bir şey ile sahibini anmaktır.

Ahlaki gıybet gelince, kötü huyludur, cimridir, kibirlidir, riyakardır, hiddetlidir, korkaktır, acizdir, tahammülsüzdür, yüreksizdir, öfkeye kapılır şeklindeki konuşmalarla birini vasıflamaktır.

Hırsızdır, yalancıdır, içkicidir, kumarbazdır, zalimdir, haindir, namaza ve zekata tembeldir, namazı güzel kılmaz, pislikten kaçınmaz, anne babasına itaat etmez, zekatı vermez, doğru taksim etmez, orucunu korumaz gibi sözler de dini gıybeşe girer.

Buna mukabil dünyevi gıybet ise bir kişi için edepsizdir, insanlara ihanet eder, milletin hakkına riayet etmez, her yerde kendisini haklı görür, çok konuşur, çok yer, çok uyur, vakitsiz uyur, oturacağı yeri bilmez gibi söylenen sözlerdir. Bir kimsenin elbisesi hakkında da geniştir, dardır, uzundur, kısadır, kirlidir şeklinde sarf edilen sözlerdir.

Hz. Aişe anamızdan yapılan şu rivayet ilgi çekicidir. "Bir gün bir kadın evimize geldi. Gittiği zaman elimle kısa boylu olduğunu işaret ettim. Resul-i Ekrem

"Kadının gıybetini yaptın" diye buyurdu"

Ayrıca taklit suretiyle eğlenmek de gıybettir. Ve belki de gıybetin en ağırıdır. Konuşmalarım, yürümelerini, sallanmalarını ve diğer hallerini taklit gibi. Bütün bunlar yasaktır.

Gıybetin bir çeşidi de gıybet edenin hevesini arttırıp onu daha fazla konuşturmak maksadıyla -güya şaşkınlık izhar ederek- onu gıybete meyil ettirmekle olur. Bu sayede gıybet eden, daha fazla konuşmuş olur. Mesela, biri; "Yahu, şaşılacak şey, ben onu böyle bilmezdim, şimdiye kadar o zatı hep iyi tanımıştım, ben ondan bu işi hiç beklemezdim. Allah bizi şerrinden korusun" gibi konuşmalar yapar ki bütün bunlar gıybet edeni ve yapılan gıybetleri tasdik ve teşviktir. Hatta değil bu hareketlerle, yalnız susarak dinlemek de teşvik ve gıybete ortaklıktır. Nitekim ResuM Ekrem (as); "Dinleyen de gıybet edenlerden biridir" buyurmuştur.

Bu okuduklarımız gıybetle ilgili olanlardı. İstiyorsanız biraz da "Koğuculuk, laf getirip götürmeyle ilgili bir şeyler okuyalım.

Fatma'nın misafirleri sessiz ve dikkatle dinliyorlardı onu. Fatma okumaya devam etti:

Yüce Allah Kur'an-ı Kerim'de; "Dili ile çekiştirip yüzünden de alay edenin vay haline" buyurmuştur.

Allah Resulü (as) bir hadislerinde, "Size kötülerini haber vereyim mi? Söz gezdirmekle insanlar arasında dolaşıp dostların arasını bozan ve kusursuzlara ayıp arayanınızdır" buyurdu.

Ebu Zerr'in bir rivayetinde Allah Resulü (as), "Kim bir müslümanı haksız yere rezil etmek için, bir sözü ifşa ederse, Yüce Allah kıyamet günü bu yüzden onu cehenneme atmakla rezil eder" buyurmuştur.

Bilmiş ol ki, koğuculuk umumiyetle birinin aleyhinde konuşulan sözü sahibine ulaştırmak demektir. Mesela; "Falan senin hakkında şöyle şöyle dedi" gibi. Bununla beraber koğuculuk yalnız buna mahsus değildir. Mutlak surette hoş gitmeyen bir şeyi açıklamak da koğuculuktur. Bu izah, ister söyleyenin, ister söylenen kimsenin ve ister daha başka birinin hoşuna gitmeyen bir şey olsun, hepsi birdir. Aynı zamanda bu ifşa; söz, yazı ve işaretten hangisi ile olursa olsun fark etmez.

İnsana yakışan, insanların hallerinden hoş gitmeyecek bir şeyi gördüğü zaman o konuda susmasıdır. Ancak bir müslümana faydası dokunacak veya bir kötülüğü önleyecekse, onu açıklayabilir. Mesela; birinin bir başkasının hakkını yediğini gördüğün zaman ona şahadet edersin. Çünkü burada bir hak vardır. Bunun dışındakiler koğuculuk ve sırrı ifşa etmektir.

Hakimin birini, dostlarından biri ziyarete gelir. Ziyareti esnasında diğer kardeşlerinden birinin kendi aleyhindeki sözlerini anlatır. Hakim ona der ki: "Bu ziyaretin çok kötü oldu.(Çünkü ziyaretinde üç cinayet işledin. Birincisi; kardeşlerimle aramı açtın. İkincisi; kalbimin huzurunu kaçırdın. Üçüncüsü; sana olan itimadımı kaybettin."

Süleyman b. A.Melik, Zühri ile bir arada otururken adamın biri yânlarına geldi.

Süleyman adama dönerek;

— Duyduğuma göre aleyhimde şöyle şöyle konuşmuşsun, dedi. Adam:

— Hayır, ben öyle bir şey konuşmadım, deyince Süleyman:

— Ama bana bunu haber veren doğru bir insandır, dedi. Bunun üzerine söze karışan Zühri:

— Hayır, sana haber veren Nemman'dır. Nemman ise asla doğru sözlü ve sadık olamaz, dedi."

Fatma, haftanın bir günü genellikle komşularını eve davet edip İslami sohbetler yapıyordu. Bugün yine onları davet etmişti. İkramları yaparken misafirlerin dedikoduya başlaması üzerine evde bulunan İmam Gazali'nin kitabını getirmiş, müsaade isteyip nazik bir dille biraz okumak istediğini söylemişti. Misafirler konunun ehemmiyetini kavramış olacaklar ki içlerinden biri;

— Fatma kardeş, gerçekten bizler bu tür konulara hiç ehemmiyet vermiyoruz dedi. Bırak ehemmiyet vermeyi sohbetlerimiz hep birilerini çekıştırıp alay etmek ve onlara gülmekle geçiyor.

Bu içten itirafa Fatma sevinmişti. — Allah Resulü bir hadislerinde; "Gıybetçi, gıybete başladığında şeytan onun ağzına bal çalar" buyurmaktadır. Bu hadisten de anlaşılacağı gibi, bu tür konuşmalar ne yazık ki insanları çok celbediyor. Konuştukça daha çok konuşmak geliyor insanın içinden. Halbuki Allâh'u Teala Kur'aın ı Kerim'de "Ancak mü'minler kardeşler." diye buyuruyor. Bu ayeti kerime ile Allah mü'minleri kardeş ilan etmiştir. Kardeşliğin en baştaki şartı sevgidir. Halbuki bu tür şeyler aradaki sevgi bağlarını zayıflatır. Hatta çoğu kez nefrete, öfkeye ve kin tutmaya sebep olur. Nice dostlar gıybet ve söz getirip götürmeden dolayı ayrılıp düşman olmuşlardır. Kendimiz kusurlar içinde yüzmemize karşın başkalarının kusurlarıyla uğraşmak, onları başkalarına anlatmak çok garip bir durumdur. Şunu unutmayalım ki birilerinin bizi çekıştirmesi nasıl hoşumuza gitmiyorsa, bizim de başkalarını çekıştirmemiz onların hoşuna gitmiyordur.

Allah Resulü (as) bir hadislerinde; "Kendiniz için istediğinizi mü'min kardeşiniz için de istemedikçe hakkıyla iman etmiş olmazsınız" diye buyuruyor. O halde Peygamberimize kulak verelim ve kendimiz için istediğimizi mü'min kardeşimiz için isteyelim, kendimiz için istemediğimizi onlar için de istemeyelim. Ancak böyle yaparsak imanın tadına ulaşırız. Kırgınlıklar, düşmanlıklar, küsmeler olmaz. Bir düşünün, burada söylediğimiz bir sözümüzün hakkında konuştuğumuz kişinin kulağına gitmesi bizi ne kadar da utandırır. Eğer utanıyorsak yapmamalıyız. Çünkü eğer hakkında konuştuğumuz şahıs bizden konuştuğumuzu sorarsa yalan söyleriz ki, o zaman yine bir günah işlemiş oluruz. Bu sefer gıybetçi iken yalancı da olmuş oluruz. Ya da mahcubiyet içine girer ve bir daha bu kardeşimizin yüzüne bakamaz oluruz.

— Çok doğru söylüyorsun Fatmacığım. Lakin kendimizi bir türlü alamıyoruz, bundan nasıl kurtulabiliriz. Bu çirkin davranış hayatımızdan nasıl çıkar?

— Öncelikle şunun her zaman aklımızda olması lazım ki Allâh'her yerde hazır ve nazırdır. Bizi işitiyor ve hiçbir şey O'na gizli değildir. Bununla beraber,

gıybet yapmak istediğimizde kendimizi ilk önce gıybetini yapacağımız şahsın yerine koyalım. Yine onu karşımızdaymış gibi hayal edelim; ayrıca bunu niçin söylediğimizi ve kendi kusurlarımızı göz önüne getirelim. Eğer biz kusursuz isek ve hakkında konuştuğumuz kişi karşımızda olsaydı, söyleyeceklerimizden ve de Allah'tan da utanmıyorsak, o zaman konuşalım. Hangimiz utanmaz, arlanmaz olmak isteriz? Tabii ki hiç birimiz. O halde bu tür davranışlardan kaçınmalıyız. Halbuki insana yakışan bilhassa Müslümanlara yakışan birbirlerine hep güzellikleri, iyilikleri tavsiye etmeleridir. Şayet biz sohbetlerimizde Allah ve Resulünün emirlerine uyarsak inanıyorum ki bu kötü alışkanlıktan kurtuluruz.

Aynen gıybet gibi hatta daha da yıkıcı özelliğe sahip olan söz getirip götürmek ise şahsiyetli, kişilikli, sadık hiç bir insana yakışmaz. O tür İnsanlar nasıl şahsiyetli olsunlar ki? Biri ona güvenip yanında bir şey söylemiştir, o da kalkıp onu hemen diğerine ulaştırmıştır. Halbuki gıybet edeni dinleyerek o da gıybet etmiş bununla da kalmayıp o söylenenleri kalkıp gıybet edilene ileterek ikinci bir suç ve günah işlemiştir. Boylelerine bizim dilimizde fitneci, fesatçı derler. Bu tür insanlar kesinlikle güvenilir değildirler. Çünkü bize söz getiren bizimkini de başkasına götürür. Bunu hiç unutmayalım. Bu tür insanlar dost değildirler. Bilhassa samimi arkadaşların arasında söz getirip götürülenlerin niyeti kötüdür. Dostlukları bitirmek istediklerinden böyle yaparlar. Bunun için çok dikkatli olmalıyız. Bu tür insanlarla karşılaştığımızda yapılacak en iyi şey onları dinlemeyip yaptıkları hareketin kötülüğünü anlatıp onları bundan menetmemizdir. Böylece fitne ve fesadın Önüne geçmiş oluruz.

Fatma uzun uzun gıybet ve koğuculuğun zararlarını anlatıp onlardan uzak durmanın faydalarını dile getirdi. Bu tür şeylerin yerine İslami konularda konuşmanın yararlarını, insanların arasını bozmaktan çok araların düzeltme yoluna gidilmesi gerektiğini konuştu. Yüce Allah'ın, iyiliği emredip kötülükten nehy edin emrini yerine getirmeye yönelik çaba sarf etmişti bugün. Misafirleri sohbetini çok sevdiklerinden davetine her zaman icabet ediyorlardı. Bu sohbetlerin etkisiyle komşuların bir çoğu namaza başlamış, kitap okuyup örtünmek istediğini söylemişti. Hatice'yi evlenmeden önce sırayla çağırıyorlardı. Hatice'nin gitmesiyle Fatma her şeyi üzerine alarak en güzel şekilde tebliğ çalışmalarını devam ettiriyordu...

24- Bölüm

Bugün herkeste bir sevinç, bir heyecan yaşanıyordu. Hatice,'haberi alır almaz soluğu babasının evinde almıştı. Sevinçten ağlıyordu Zeynep Hanım. Annesinin gözyaşı döktüğünü gören Hatice, "Demek insanlar sadece üzülp hüzlendiklerinde ağlamazlar. Bazen de sevinçten ve neşeden de ağlarlar" diyerek annesine sarılmış, ağlamaya başlamıştı.

Hüseyin'in yakalanışının üzerinden yaklaşık bir yıl geçmişti. Camide İslami örgüt adına Kur'an-ı Kerim dersi vermek suçundan yargılanmış, polisin düzmece

ifadeler hazırlayıp zorla imzalatmasından ifadelerdeki çelişkileri iyi değerlendirmişti avukat.

Mahkeme bu çelişkileri göz önüne alarak Hüseyin'i tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakmıştı. Hüseyin bugün tahliye olmuştu. Aileyi bu denli sevindiren haber buydu işte.

Hüseyin cezaevinde kaldığı sürede eşi, çocukları, annesi, babası ve kardeşleri her hafta ziyaret etmişlerdi onu.

Siyasi tutuklulara bu dönemlerde açık görüş olmadığından haftada bir kapalı görüş yaptırılıyordu. Büşra, eşini her zaman olduğu gibi bu dönemde de desteklemiş, onu üzecek hiçbir davranışta bulunmadığı gibi görüşmelerinde de onu üzecek olayları anlatmaktan imtina etmişti. Nihayet bugün hasret bitecek, vuslat gerçekleşecekti.

Hatice ve Zeynep Hanımın yanına Büşra da gelmişti. Hatice ile yengesi sarılıp bir müddet ayakta gözyaşı döktüler. Büşra, "Allah'a hamd olsun, çıkmasından çok, zulme gösterdiği direniş beni sevindiriyor. Bir İslam şehidi bu konuda; "Küfür karanlığının karanlık gecelerinden olan zindan, müminin davasının hakimiyetine engel olunmasına dayanamayıp karşı çıkınca karşılaştıklarına andır. Mücadele için bir adım, bir safhadır. Davetçinin karşılaştığı bir imtihandır. Orada çekilen ızdırap, dökülen gözyaşı bu davanın oluşumunda dökülen kan gibidir. Dava uğruna dökülmesi arzulanan kanın en önemli temizlenme yeridir. Mümin, müminlerle beraber mücadeleye katıldığından başkaldırmıştır. Çünkü kendisini baş eğmeyecek bir konumda tutacak olan bir cemaat sürecine girmiştir. Cemaatsiz yaşaması, Kur'an-ı Kerimin cema-atsiz bırakılması demek olduğundan böyle şerefli bir yola girmiştir. Kendi toplumunun, halkının Kukandan koparılmış olması ve kafirlerin kanunları ile idare edilmesi zulmünü kabul etmediğinden, dolayısıyla verdiği bir mücadele neticesinde zindana düşmüştür. Zindana düşen ya vazifesini icra etmiştir, ya da o yoldadır. Davasını şerefle temsil etmiştir. Davasının mevcudiyetiyle, tebliğ ve davet yaparak müminlerin uyanmasına sebep olmuştur" diyor. Hatice:

— Canım yengem, hep davayı düşünmen, kişisel istek ve sevinçlerden çok, davayı sevmen ve onun için isteklerde bulunman beni onurlandırıyor. Ağabeyim bu yönden çok şanslı, dedi.

— Dilerim bizim yaşadığımız bu sevinç ve güzelliği tüm Müslümanlar yaşarlar. Allah zindan kapılarını ardına kadar açar da Allah erleri özgürlüklerine kavuşurlar. Onlarla beraber aileleri de rahat bir nefes alırlar.

— Amin yenge, amin!..

Zeynep Hanım mutfağa geçmiş, akşam yemeği için hazırlıklara başlamıştı. Hüseyin'in en sevdiği yemekleri yapacaktı. Ne1 de olsa aylardır ev yemeği yememişti. Gerçi Zeynep Hanım da ondan farksız değildi. Oğlu yakalandığından beri yemek yiyemez olmuştu. Bu yemek yiyemeyi-şi, musibeti kabullenemediğinden değil, ana yüreğindendi. Ne de olsa analar gerçek sevgili ve yüreği yanık cananlardı. Oğlunun bırakılmasıyla bir canlılık gelmişti Zeynep Hanıma. Öyle ki ilahi bile söylemeye başlamıştı.

Elhamdu lilâhi Latif Hizba Xwedaye sermedi Dawa dikin şer'a şerif, ewji mel ber çave xwe di Dineme Îslama sefa, rehber Muhammed Mustafa ÇHır'an imame pır wefa şer'a Muhammed bernedi.

Zeynep Hanım, Hatice ve Büşra'nın geldiklerini fark etmemişti. Kızlar bir müddet sessizce onu dinlediler. Zeynep Hanımın mutfak tezgahından yüzünü çevirmesiyle kızların kendisini dinlediklerini fark etti. Gülümseyerek:

— Wek dıza hurt çı dikin? (Hırsızlar gibi ne yapıyorsunuz?) dedi ve kızlarına takıldı. ,

— Mego eme kefate bıdızın. (senin sevincini çalalım dedik.) Sesin de güzelmiş, şimdiye kadar fark etmemiştim, dedi Hatice.

— Haydi çocuklar yemeği yetiştirelim. Hüseyin'in bırakılması niyetine bugün mevlit veriyoruz. Baban, Selçuk'u çevredeki fakir komşularımızı çağırması için görevlendirdi. Gelmeyenlere de biz yemek göndereceğiz. Bunun için yapacak çok işimiz var. Haydi bakalım "Bismillah" deyip başlayın.

Zeynep Hanımın emir vermesiyle kızlar kolları sıvayıp yemeği akşama yetiştirmek için işe koyuldular. Hem çalışıyor hem de sohbet ediyorlardı.

Hatice;

— Kur'an-ı Kerim'de geçen ayetleri yaşamadıkça insan hakkıyla anlayamıyor. Yüzeysel yorumlardan öteye geçmiyor. Allah-u Teala'nın; "Önceki ümmetlerin başlarına gelenler sizin de başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız?" ayeti gibi imanın imtihan edileceğini belirten ayetler, yaşandığı zaman daha iyi anlaşılıyorlar. Bugün mücadele içinde olan muvahhidler bunu yaşayarak anlıyorlar. Yaşananlar farklılık gösterse bile mahiyet olarak aynıdır. Sadece şartlar ve zamanın değişik olmasından şekil değiştirmiştir. Verilen mücadelede yüzlerce şehidin verilmesi, binlerce çocuğun yetim kalması, binlerce genç, yaşlı ve çocuğun işkencelerden geçirilip tutuklanması, bizlerin cennet yolunda olduğumuza ve hakkıyla peygamberi takip edenlerden olduğumuza delildir. Bu da bizi ziyadesiyle sevindiriyor. Yaşananlar bizlere tarifi imkansız acılar bile verse bu ayetlerin muhatabı olanlardan olmamız bizleri teselli ediyor, dedi.

— Evet... hem teselli ediyor, hem de onurlandırıyor. Neler yaşanmadı ki sırf İslami bir hayat yaşayıp muvahhidlerle beraber olduğundan babası tarafından şehid edilen Aliler, kocası tarafından şehid edilen Nezife gibi kardeşler, yollara döşenen mayınların patlamasıyla kadın, çocuk ve yaşlıların parçalanması, uygulanan boykotlardan günlerce aç kalmaları, camilerde dövülüp taşlanmalar, daha neler yaşanmadı ki! Bu tür şeyler halen yaşanmaya devam ediyor. "Ölümüm Allah yolunda olduktan sonra idam sehparlarından pervam yoktur" diyor Şeyh Said. İnşallah bizim de pervamız olmayacaktır.

Konuşmaya daldıklarından zilin sesini duymamışlardı. Zilin çalmasıyla Zeynep Hanım kapıyı açmaya gitti.

— Kim o?

— Benim hanım, aç kapıyı.

Kapının arkasındaki ses Hacı Abdullah'mki idi. Sesi tanıdığından hemen açtı kapıyı Zeynep Hanım. Kapıyı açınca donakaldı. Zeynep Hanım birkaç saniye

bakakalmıştı. Karşısındaki Hüseyin idi. Hacı Abdullah cevap serdikten sonra kenara çekilmiş, oğlu Hüseyin'i kapının önüne getirerek eşine sürpriz yapmıştı. Geleceğini bildikleri ve onu bekledikleri halde, karşısında görünce tarifsiz bir duyguyla bakakaîmişti oğluna. Annesinin bakakaldığını gören Hüseyin;

— İçeri almaya niyetin yoksa geldiğim yere geri döneyim. Ne dersin? deyince oğlunun elinden tutarak içeri çekti Zeynep Hanım.

Defalarca öptü, öptü, öptü oğlunu. Hem öpüp sarılıyor, hem de sevinç gözyaşları döküyordu.

Küçük Selman'm; "Baba, baba!..." çığlığıyla kendine geldi Hatice ve Büşra. Hatice koşarak salona geçip ağabeyinin boynuna sarıldı. Büşra hepsinden belki de daha çok sevinmesine rağmen utandığından ktzararak hayat arkadaşına gözü dolu bir şekilde;

— Hoş geldin, Allah kefareti edip günahlara bedel kılsın, diyebilmişti.

Zeynep Hanım;

— Odaya geçelim, salonda kaldık. Kızım Hatice, ağabeyine banyoyu hazırla. Yok, yok kızım Büşra sen hazırla. Sen daha iyi becerirsin, diyerek odaya geçtiler. Oturduktan sonra Zeynep Hanım eşine;

— Hacı bey, sen yalnız mı karşılayıp getirdin? Başka kimse yok muydu? diye sordu.

— Hayır, ben yalnız olur muyum, amcası, dayısı, komşumuz Şükrü Bey... kısacası iki araba dolusu gitmiştik.

— Peki onlar nereye gittiler, neden buraya gelmediler? Bu gün yemeğe davetli olduklarını söylemeyi unutmadın inşaallah.

— Yemeğe mi, ne yemeği, böyle bir şey söylemiş miydin, haberim yok. Her kime söylemişsen bana söylememiş.

Zeynep Hanım telaşlanmıştı.

— Ne yani haberin yok muydu? Evden çıktığında sana söylemiştim. Hatta Selçuk'u komşuları çağırması için görevlendirmiştim. Unuttun mu yoksa?

— Hayır unutmadım.

— Unutmadıysan neden söylemedin.

— Söylemediğimi kim söyledi?

— Sen şimdi söylemedin mi?

— Ben haber vermediğimi söylemedim ki... sadece ne yemeği olduğunu söyleyip, kime söylemişsen bana söylemediğini söyledim.

— E., ben zaten sana söylemiştim.

— Madem öyle kendime bir sorayım. Oğlum Selçuk bir ayna getir, diyerek hayat arkadaşına latife yaptı. Anne ve babalarının bu güzel diyalogunu gülerek izliyorlardı çocuklar. Herkes neşe ve sevinç içindeydi.

— Hacı Bey bana takılmayı bırak da ne zaman geleceklerini söyle.

— Akşam namazından sonra inşaallah misafirlerimiz gelmeye başlarlar. Hazırlığınızı ona göre yapın.

Herkes bir taraftan Hüseyin'e soru soruyor, Hüseyin de sorulan sorulara cevap veriyordu.

— Ağabey, zamanınız nasıl geçiyordu, dedi Hatice.

— yamanımız nasıl mı geçiyordu? Eğer yaşadıklarımız Allah içinse aldığımız nefes bile ibadet hükmüne geçer. Bunun izin zindanda geçen saatlerimizi, günlerimizi, aylarımızı hesaba katmadan, Rabbimizin bizim için münasip gördüğü zindan imtihanımızı en iyi ve güzel şekilde değerlendirmeye çalışıyorduk. Cezaevi insanın dünya ile bağlarını bil fiil koparıyor. Bunun için dünyevi meşguliyetler orda hemen hemen sıfıra iniyor. Bunun üzerine insan bütünüyle ahirete yöneliyor. Yani zindan bir ibadethane, bir tefekkür-hane, bir medrese, bir Yusufî mekândır. İşte şu anda zindanda olanlar bunu yapmaya çalışıyorlar.

— Peki abi üzülüyor muydunuz? Zindana düşmek sizi üzüyor muydu veya umutsuzlanıyor muydunuz?

— Esaret kabul edilebilecek bir şey değildir. Yalnız bizim kabul etmediğimiz, Allah (cc)'m bizim için takdir ettiği şey değil, zulmen esaret altında bulunup bilfiil İslami hizmetten uzak kalışımızdı. Üzülmeye gelince, bir İslam da-vetçisi bu konuda şöyle söylüyor: "Mü'min, zindanda neye üzülür? Zindanı ibadethaneye, tefekkürhaneye çevirmediğine üzülür. Herkese uyum, tahammül, sabır, mukavemet, ibadet konularında örnek olmadığına üzülür. Cemaatine ve arkadaşlarıyla cemaatsel ilişkilere yeterince uymadığına üzülür. Daralmca dava kardeşlerini üzdüğüne üzülür. Dolayısıyla mü'minler için içerde olsun, dışarıda olsun tek sıkıntıları kulluk vazifesini bihakkın yerine getirememekten, davasını gereği gibi temsil edememekten ve Allah'ın huzuruna, geçmiş İslam mücahitlerinin arasına girmeye yüzünün tutmaması endişesidir.

Mücadele açısından zindanın karanlığı, meyve yetiştiren, tohumlan gizleyen toprağa benzer. Gizlilik, görün-mezlik, ihlası çağırıştırır. İhlas ise kurtuluşu müjdeler."

İşte güzel bacım, zindandaki muvahhidlerin üzüntüsü, orayı hakkıyla değerlendirememektir. Ümitler ise Yusuf (as)'m ümididir. Yusuf (as) zindana köle girdi, zindandaki efendi olarak çıktı. Zindana bedel Allah ona Mısır'ın sultanlığını verdi. Ahiretteki mükâfatı ise hesap edilemez.

Hüseyin konuşurken Büşra gelerek kaynanasının kulağına bir şeyler fısıldayıp Hatice'yi de çağırarak mutfağa geçti. Zeynep Hanım gelininin haber vermesiyle oğluna;

— Hüseyinem, rabe law serexwe bışo. (Hüseynim, kalk oğlum yıkan) dedi.

— Anlatacaklarımın devamı yemekten sonra İnşaal-lah, diyerek kalktı Hüseyin.

25- Bölüm

Hatice, Zehra, Sultan, Emine sözleştikleri üzere Fatma'nın evinde bir araya gelmişlerdi. Fatma misafirlerini en iyi şekilde "ağırlamaya çalışıyordu.

— Hepiniz hoş geldiniz, sefalar getirdiniz. Misafirler de mukabelede bulunarak memnuniyetlerini dile getirdikten sonra Fatma, Hatice'ye döndü.

— Hüseyin Abi ne yapıyor, durumu nasıl? Özgürlüğe alılabildi mi?

— Allah razı olsun, iyidir. Sen benden daha yakınsın, senin daha iyi bilmen lazım.

— Doğru... Nasıl da unutmuşum senin artık ayrı evde yaşadığını! Ama olsun yine de sen onun bacasısın, benim bilmediğim çok şeyi bilirsin.

— İnan ki Fatma, abim zindandan çok faydalanmış. Manevi olarak çok güzel yararlanmış. Şu anda gece namazlarını hemen hemen hiç kaçırmıyor. Çokça Kur'an-ı Kerim okuyor. Cezaevindeki manevi havayı kaybetmek istemediğini devamlı dile getiriyor. Ayrıca kültürel olarak da kısa süre kalmasına rağmen güzel bir birikim elde etmiş. Özgürlüğe gelince; Allah Resulü (as)'nın buyurduğu gibi, "Dünya müminin zindanıdır." Ruhlar özgür olduktan sonra bedenlerin nerde olduğu fazla Önemli olmasa gerek. Mümin için önemli olan inancından taviz vermeden İslami bir hayat yaşamasıdır. İslami bir hayat olmadıktan sonra dışarıda olunmuş ne fayda? Birkaç günlük dünya hayatı eğer, ebedi bir zindana sebep olacaksa o hayatı yaşamamak çok daha hayırlıdır. Dünya zindanı geçer, yıllar sonra bile olsa biter. Ama ahiret zindanından ne kaçış var ne kurtuluş.. Bunları karşılaştırdığında insan, dünya zindanlarını ahiret zindanlarına tercih etmelidir. İnşallah Rabbim, bizlerden kabul eder.

— İnşallah, diyerek Emine'ye yöneldi.

— Emine bacı, evlilik nasıl gidiyor?

— Hamd olsun, çok şükür. İslami kaideler üzerine kurulmuş bir aile ortamı kadar dünyada güzel başka hiçbir şey yoktur. O cehennemden beni çıkarıp cennet bahçesine koyan Rabbime şükürlerimi eda etmeye çalışıyorum.

— Baban onlarla ilişkin yok herhalde. Evlendiğini duymuşlar mı?

— Evlendiğimi duymuşlar. Babam, "Onu evlatlıktan reddediyorum" demiş. Birkaç kez telefonda annemle görüştüm. Onu eve davet ettim. Babamdan çekindiğinden dolayı gelmedi. Üzerindeki korkuyu atarsa geleceğini umuyorum. Emine evden ayrıldıktan kaç ay sonra kendisi gibi muhacir bir gençle evlenmişti. Allah çektiği onca meşakkat ve zorluklara mukabil huzurlu ve mutlu bir evlilik ile onu sevindirmişti. Eşiyle çok güzel anlaşıyor, mutlu bir aile tablosu sergiliyorlardı. Evlendikten sonra camiye de gitmeye başlamıştı. Şimdilik Kufan-ı Kerim okumayı öğreniyordu. Ayrıca diğer arkadaşlarıyla ziyaretlere iştirak ederek üzerine düşen görevlerini de yapmak için elinden gelen gayreti gösteriyordu.

Hal hatır faslından sonra adetleri gereği her seferinde içlerinden biri sohbet yaptığından bugün de sohbet sırası Fatma'ya gelmişti. Fatma hem ev sahipliği yapacak hem de sohbeti işleyecekti bugün.

Bunun için hazırladığı konuyu kitaptan okumak gayesiyle kitaplığından kitabı aldı.

— İstiyorsanız sohbetimize başlayalım. Bugün Üs-tad'dan okuyalım istiyorum. İnşallah faydalanmaya çalışırız. Bugün -Risalelerden "Uhuvvet Risalesi"ne hazırlandım.

— Bismillah... (Salat ve selam getirip kısa bir sure okuduktan sonra Fatma konuyu izah etmeye başladı.)

"Mü'minler kardeşlerdir. Siz de kardeşlerinizin arasını düzeltin ve Allah'tan korkun ki, rahmete erişesiniz." (Hucurat: 10)

"Kötülüğe iyiliğin en güzeliyle karşılık ver. Bir de bakarsın, aranızda düşmanlık bulunan kimse candan bir dost oluvermiştir." (Fussilet: 34)

"O takva sahipleri bollukta ve darlıkta bağıшта bulunanlar, öfkelerini yutanlar ve insanların kusurlarını af edenlerdir. Allah da iyilik yapanları sever." (Al-i İmran: 134) ayetlerinin sırrıyla bütün mü'minler kardeşlik ve sevgiye davet edilir. Ayrıca mü'minleri kin, düşmanlık, ikilik, ihtilaf ve bölünmekten men edecek sebepler gösterilerek, bu ayetlerin mühim sırları tefsir edilir.

Birincisi: Kin ve düşmanlığın hakikatte son derece çirkin ve zulüm olduğunu izah eder.

İkincisi: Düşmanlık ve muhabbet duygularının birbirine aydınlık ve karanlık gibi zıt olduğunu, ikisinin bir arada bulunamayacağını izahla, kin ve adavetin (düşmanlık) hikmet bakımından da zulüm olduğunu izah eder.

Üçüncüsü: "Hiçbir günahkar, başkasının günahını yüklenmez." (Fatır: 18) ayetinin mealinde, bir mü'minde bulunan bir tek kusuru yüzünden diğer masum sıfatlarını da mahkum edercesine, ona kin ve düşmanlık beslemenin ne derece zulüm olduğunu tefsir eder.

Dördüncüsü: "Taraftarlıkla bakan, hiçbir kusuru görmez. Garazlıkla bakan, gizli kusurları da açığa çıkarır." sınıyla kin ve adavetin şahsi hayat açısından dahi zulüm olduğunu beyan eder. Bununla beraber, dört esaslı kaide ile mü'minin mü'mine karşı nasıl davranması gerektiğini gayet güzel açıklar.

Beşincisi: İnat ve taraftarlıkla ortaya çıkan kin ve adavetin toplumca da gayet muzır olduğunu "Ümmetimin ihtilafı rahmettir" hadisi şerifinin de izanıyla açıklar.

Altıncısı: Adavet ve inadın manevi hayat ve doğru kulluk bakımından da zararlı olduğunu beyan eder.

- Üstad bunları başlıklar halinde aldıktan sonra şöyle devam ediyor:

— Ey mü'mine kin ve düşmanlık besleyen insafsız adam! Nasıl ki sen bir gemide veya bir evde bulunsan, seninle beraber dokuz masum ile bir canı var; bu canı için gemiyi batırman veya evi yıkmak nasıl ki zulümse, aynen öyle de, sen, bir Rabbani ev olan bir mü'minin vücudunda iman ve İslamiyet ve komşuluk gibi dokuz değil, belki yirmi masum sıfat varken sana güzel gelmeyen, hoşuna gitmeyen bir kötü sıfat yüzünden ona kin ve düşmanlık bağlamakla o manevi evin vücudu manen batırmak ve yok etmek, tahrip ve batmasına teşebbüs veya arzu etmen, onun gibi gaddarca bir zulümdür.

Kısaca Üstad şunu söylüyor: Mü'min kardeşinin kötü bir huyundan dolayı diğer tüm güzel huylarını hiçe sayıp ona kin ve düşmanlık beslemek ona yapılmış bir zulümdür. Halbuki güzel huylarını görmek ve bunlardan dolayı kötü huyu görmezden gelme ya da kin ve düşmanlık beslemekten çok ona yardımcı olup o kötü hasletini tedavi etmesine yardımcı olmak lazımdır. Üstad devamla şöyle diyor:

— Düşmanlık etmek istersen, kalbindeki adavete düşmanlık'et, onun

kaldırılmasına çalış. Hem en fazla sana zarar veren' nefs-i emarene ve heva-i nefesine adavet et, ıslahına çalış. O kötü nefsin hatırı için, mü'minlere adavet etme. Eğer düşmanlık etmek istersen, kafirler, zındıklar çoktur, onlara düşmanlık et. Evet nasıl ki muhabbet sıfatı muhabbete layıktır, öyle de adavet hasleti her şeyden evvel kendisi adavete layıktır. Eğer hasmına garip gelmek istersen fenalığa karşı iyilikle mukabele et. Çünkü eğer fenalıkla karşılık verirsın husumet ziyade olur. Zahirin mağlup bile olsa, kalben kin bağlar, düşmanlığı devam eder. Eğer iyilikle mukabele etsen pişmanlık duyup sana dost olur. Acaba, bir günlük bile düşmanlığa değmeyen bir şeye bir sene kin ve adavetle mukabele etmeyi hangi insaf kabul eder? Bozulmamış hangi vicdana sığar?

Üstad; affedici olmayı, sevmeyi, kardeşliği perçinle-meyi, illaki düşmanlık yapılacaksa insanı ateşe götüren nefsi emmareye düşmanlık beslenmesinin, nefsin heva ve heveslerine kin beslenmesinin gerektiğini belirtiyor. Çünkü mü'min kardeşimizin yapacağı kötü veya yanlış bir davranış zahirde bize zarar verse bile batında kendisine zarar veriyor. Çünkü herkesin hesap vereceği bir Zat-ı Vahid var. Dysa ki nefs-i emmarenin zarar verdiği kişinin kendisidir.

Bunun için de asıl kin ve düşmanlık yapılması gereken nefs~i emmaredir. Ayrıca Üstad bize şu tavsiyede de bulunuyor. Diyor ki: "Eğer mü'min kardeşinden sana karşı kötü bir şey sadır olsa bil ki onun bu hareketinin müsebbibi şeytan ve şeytanın dostlarıdır. Bu düşmanlığı o mümin kardeşine değil şeytana ve onun arkadaşlarına göster."

Bizler Allah tarafından kardeş ilan edildiğimizden şunu unutmamalıyız ki, kardeşimizin kusurunu kendi kusurumuz kabul edip o kusuru düzeltmeye çalışmalı ve kardeşimize yardımcı olmalıyız, istiyorsanız Allah Resulü (as)'nın şu güzel hadisiyle sohbetimizi bitirelim: "Kim bir kardeşinin herhangi bir ayıbını, kusurunu veya kabahatini görmezlikten gelir ya da örterse Allah da onun kusur ve kabahatlerini örtecektir."

Sohbetlerini bitirip Fatiha okuduktan sonra Hatice:

— Biliyorsunuz, sürekli yapmamız gerekli olan akraba, komşu, cami öğrencilerinin ailelerinin ziyaretleri, ilgilendiğimiz arkadaşlarımızın ziyaretleri, hasta ziyaretleri, tutuklu ve şehit ailelerini ziyaretlerimize hiç ara vermeden devam edeceğiz, dedi.

Cami arkadaşları bu konularla ilgili olarak programlarını da yaptıktan sonra Hatice'nin dışındakiler evlerine gitmek üzere ayrıldılar. Hatice gitmemiştii, çünkü onun Fatma ile konuşacakları vardı.

— Fatma, arkadaşların da gitmesiyle seninle konuşacak bir mesele vardı. Ne dersin, konuşalım mı?

— Tabi, ne demek. Seninle her şeyi konuşurum. Buyur seni dinliyorum.

Hatice ne konuşacağını, daha doğrusu nerden başlayacağını düşünmek için bir süre sessiz kaldı.

— Hayrola, önemli bir şey mi ki böyle düşüncelere daldın?

— Gerçekten önemli. Çünkü insan hayatının en Önemli olaylarından birisidir sana söyleyeceğim şey.

— E... Hadi, meraktan delirteceksin beni... Bir de dediğin gibi önemli bir şey değilse var ya, elimden çekeceğin var.

Fatma'nın bu.sevgi dolu sözüyle gülüştü iki can dost.

— Aslında çoktandır sana.bu teklifi yapmak istiyordum. Lakiîv ağabeyimin tutuklu olmasından dolayı onun çıkmasını beklemeyi uygun gördüm.

Fatma, Hatice'nin söylediklerinden pek bir şey anlamamıştı,

— Bana söyleyeceğin şeyle ağabeyinin ne ilgisi var diye sordu.

— Evet var, çünkü o yakalanmadan önce konuyu bana açmıştı, onunla bu yüzden ilgisi var. Yakalanmasıyla da şimdiye kadar kaldı. Uzun sözün kısası Fatmacığım, ağabeyimin camide ders verdiği ve her şeyiyle muvahhidlerin hizmetinde bulunup İslam'a hizmet eden bir arkadaşı var.

— Dur, dur, tahmin ettiğim şeyi söylemeyeceksin herhalde...

— Ne tahmin ediyorsun bilmiyorum ama söyleyeceğim şey hem sünnet gereği olması gereken bir şey, hem de insani ve İslami açıdan yapılması lazım olan bir şeydir. Bu açıdan kaçılması değil yapılması lazım gelen bir şeydir.

— Evet, tahmin ettiğimi söyleyeceksin.

— Eğer tahminin evlilikse evet. Sana söylemeye çalış-kığım onun ta kendisidir.

Hiç beklemediği bir zamanda almıştı bu teklifi, bunun için bir an ne diyeceğini bilemez bir halde dona kalmıştı. Bir süre sessiz kalmıştı iki dost, iki arkadaş. Sessizliği ilk bozan Hatice oldu.

— Evet, kısacası evlilik teklifine ne diyorsun? Abim benden cevap bekliyor. Acele etmen gerekmiyor. Eğer olumlu bakarsan sana onun hakkında detaylı bir bilgi getireceğim, bunları değerlendirdikten sonra, eğer yine evet dersen uygun bir zaman ve ortamda sizleri görüştürürüz. Nihai kararını da görüşmeden sonra verirsin.

— O zaman biraz düşüneyim. Çünkü gerçekten şimdilik öyle bir şey düşünmüyordum. Evet evlilik eğer Allâh kısmet ederse başımızdan geçecek. Beni düşünmeye sevk eden evliliğin kendisi değil. Şu an hazır olup olmamamdır. İnşallah kısa bir sürede sana bir cevap veririm.

— Tamam, senin mürüvvetini görmek beni çok sevindirecek. Buradayken senin evlendiğini görmek istiyorum.

— Ne demek yani buradayken, gitmek gibi bir durumun mu var?

— Yok, öylesine söyledim. Hem kaderde ne olacağını ancak Allah bilir. Bunun için fırsatları iyi değerlendirmek gerekiyor. Şimdi eğer müsaade edersen ben kalkayım.

— Bu sözünün altında bir şey vardı; ama bakalım, hayırlısı.

Hatice kalkıp gitmişti. Fatma'yı ise derin düşünceler almıştı. Kendisine getirilen teklifi düşünüyordu. Bir de Hatice'nin son söylediği dikkat çekiciydi. Hem teklifi, hem de Hatice'nin en son söylediğini anlamak için düşünceler içinde odasına geçti.

26- Bölüm

Aradan bir ay geçmişti. Hamdullah pek belli ettir-mese de heyecanlı olduğu her halinden belliydi.

Hatice'nin teklifini kabul etmişti Fatma. Hatice damat adayı hakkında gerekli bilgileri Fatma'ya vermiş, Fatma da bu bilgiler ışığında Hamdullah ile görüşebileceğini söylemişti. Haber Hamdullah'a ulaşmıştı. Harriclullah'm da görüşmeyi kabul etmesi üzerine devreye; Zeynep Hanım girmiş ve Ayşe Hanıma konuyu açmıştı. Ayşe Hanımın da oluruyla Hamdullah'ın annesine haber gönderilmişti.

Hamdullah'ın annesi gelin adayını görmek için Zeynep Hanımın da yardımıyla Ayşe Hanımlara bir gün misafirliğe gitmişti. Gelin adayım görüp beğenmesiyle gençlerin birbirlerini görmelerine zemin hazırlanmıştı. Ayşe Hanım, Şükrü Beyin de oluruyla aldıktan sonra Hamdullah'ın ailesine Zeynep Hanımın aracılığıyla haber vermesi üzerine gençleri görüştürmek için gün ayarlaması yapılmış ve o gün gelip çatmıştı.

İşte bugün, o gündü. Gençler birbirleriyle görüştürüleceklerdi. Anne-oğul beraber çıktılar evden. Gidecekleri ev uzak olduğundan önce bir minibüse bindiler. Dalgındı Hamdullah, hiç konuşmadı. Minibüsün, inecekleri yere gelmesiyle ana-oğul arabadan indiler. Yavaş yavaş ilerlerken annesi dayanamadı.

— Oğlum neden konuşmuyorsun, dilini mi yuttun yoksa?

— Allah Allah sen böyle değildin. Heyecanlanman çok doğal oğlum; ama gelin adayını gördüğünde onunla konuş ve şartlarını söyle. Şimdiden konuş ki yarın öbür gün sorun çıkmasın. Çünkü yayıldığında, sorunları çözmek zor olur. Tamam mı oğlum?.. Beni dinliyor musun?

Evet dinliyordu, ama ne konuşacağını tasarladığı için annesine cevap vermedi.

Zili çaldı Hamdullah. Kapıyı Hüseyin açtı. Arkadaşına yardımcı olmak için iş yerinden eve gelmişti.

Hüseyin ve Hamdullah ayrı bir odaya geçtiler. Zeynep Hanım da misafiri Asya Hanımı ayrı bir odaya aldı.

Zeynep Hanım:

— Hoş geldiniz, iyisiniz inşaallah, dedi.

— Hoş bulduk, Allah razı olsun.

— Geldiğinizi haber vermek için birazdan çocuğu gönderirim, Bu arada biz de biraz konuşuruz.

— Nasıl isterseniz. Hayırlısı olur inşaallah.

— Sizi endişeli görüyorum. Yanılıyor muyum?

— Evet endişeliyim. Helal süt emmiş birini bulmak bu zamanda epey zor olmuş. Bilhassa yakından tanımadı bir insan için endişeler daha çok oluyor.

— Doğrudur, ama evlilik kismet işidir. Hani derler ya, bir kızı yüz kişi ister; ama bir kişiye kismet olur. Kimin kime kismet olacağım ancak Allah bilir. Bu kıza gelince, onu çok yakından tanıyoruz. Ahlakı, edebi, çalışkanlığı, saygısı ile tüm binada çok sevilen biridir. Talibi çok çıkmasına rağmen İslami bir şahsiyet taşımadıklarından kabul etmemişti. Biz bile kendisine teklif götürdüğümüzde birkaç gün dü-şündü. Çünkü, evliliğin ağır bir yük olduğunu, bunu kaldırıp

kaldıraçtı aya çağını tam olarak bilmediğini söylemişti. Bu da onun işin bilincinde olduğunu gösterir. Kaldı ki benim yanımda- Hamdullah'ın Hüseyin'den hiç farkı yok. Ona zarar verecek hiçbir girişimde bulunmam. Şayet ona yakışmasaydı kesinlikle ona tavsiyede bulunmazdım. Buna emin olabilirsiniz. — Sağ ol kardeş. Hamdullah benim en büyük oğlum. Onun mutlu olmasını çok istiyorum. Bunun için de yaşı fazla olmamasına rağmen onu evlendirip mürüvvetini görmek istedim.

— inşaallah kardeş, inşaallah.

Hamdullah'ın annesinin endişesi her halinden belliydi. Ne de olsa anneler bu konuda çok titiz ve tutucu olurlar.

Zeynep Hanım, hem haber göndermek ve hem de misafirlerine bir şeyler ikram etmek için ayağa kalktı.

— Müsaade ederseniz ben Ayşe Hanımlara bir haber göndereyim.

— Çok iyi olur. Fazla kalmazsak...

Zeynep Hanım misafirinden müsaade isteyip dışarı çıktı. Gençlerin bulunduğu odanın kapısını tıklayarak Hüseyin'in çıkmasını bekledi.

— Buyur anne.

— Oğlum ben yukarıya haber gönderiyorum. Ayrıca misafirlerimize ikram için bir şeyler hazırlayacağım haberiniz olsun.

— Tamam anne.

— Arkadaşınla konuş. Yukarıda fazla utanmasın. Yanlarında ben olacağım, bunun için serbest konuşsun. Tüm şartlarını söylemeye çalışsın. Yüz yüze konuşurlarsa daha iyi anlaşsınlar.

— Senin yanlarında olman çok iyi olacak. Ben de öyle düşünüyordum.

Hüseyin içeri gitti. Zeynep Hanım da kızını çağırarak onu Ayşe T Tanımlara haber vermek üzere yukarı kata yolladı.

Zeynep Hanım ikramları hazırladıktan sonra gençlere verilecek ikramları bir tepsiye yerleştirip tekrar kapıyı tıklattı.

— Al oğlum, yukarıya da haber yolladım. Biz meyvelerimizi yerken haber gelir, hazır olduğumuzda yukarı çıkarız.

— Tamam anne!

Zeynep Hanım hazırladıklarıyla misafirlerinin yanına geçti.

— Haber gönderdim. İstiyorsan biz meyvelerimizi yiyelim. Sonra yukarı çıkarız.

— Neden zahmet ettiniz, ne gereği vardı? dur

— Ne demek, misafirim olacaksın da ben sana bir şey ikram etmeyeceğim. Olacak şey mi? Hem yeriz, hem de konuşuruz.

Zeynep Hanım ve misafiri meyvelerini yerlerken Ayşe Hanımlara haber götüren küçük geldi.

— Anne, haber verdim. Biz müsaidiz , gelebilirler dediler.

— Tamam kızım, abin onlara da haber ver, hazırlansınlar birazdan gideriz.

Ayşe,-'Hanım misafirlerini içeri buyur ederek bayanları ayrı, gençleri ayrı bir odaya aldı.

— Hoş'geldiniz, sefalar getirdiniz, dedi. Misafirlerinin hal hatırlarını sorarak

konuşmaya başladılar.

Bayanlar konuşurken Fatma içeri girdi.

— Hoş geldiniz Zeynep teyze. (Hamdullah'ın annesine dönerek) Teyze siz de hoş geldiniz, diyerek dışarı çıktı.

Ömründe bu kadar utandığını hatırlamıyordu Fatma. Yüzü kızarmış, utancından ateş parçasına dönmüştü. İçerde fazla beklememiş, tekrar Hatice'nin yanına dönmüştü.

Hatice, arkadaşını bu önemli gününde yalnız bırakmamıştı. Cami dönüşünde evine gitmeyip buraya gelmiş ve geldiğinden beri de tecrübelerini biricik arkadaşına aktarıyordu. Ne de olsa yaşamışlar daha iyi bilirlerdi. Fatma'nın içeri girmesiyle Hatice:

— Kız yüzüne ne oldu böyle, kırmızıya mı boyadm? dedi.

— Alay etme! Ne kadar zormuş, çok utandım. Bu kadar utanacağımı hiç tahmin etmiyordum.

— Dur bu ne ki, kaynana adayına hoş geldin demekle bu hale düştüysen kim bilir damat adayı ile görüştüğünde ne hallere düşersin. Belki de bayılırsın.

— Sağ ol, çok iyi moral veriyorsun. Bana buraya moral vermeye mi yoksa moralimi bozmaya mı geldin? Kimden yanaşın, benden mi, onlardan mı?

— Ben haktan yanayım.

— Şimdi misafirlere ikramda mı bulunmam lazım, yardımcı olsana bana... Annesinden bu kadar utandıysam, onun karşısına nasıl çıkacağım!? Oysa ki okulda erkeklerle arkadaşlık yapmama, dolaşmama rağmen zerre kadar utanma yoktu, ama şimdi görüyor musun?

— Evet işte buna imanın meyvesi derler. Allah Resulü (as), "Haya imandandır" demiş, iman kalpte ne kadar yer ederse o kalbin sahibi o derece hayalı, edepli ve utangaç olur. Bilhassa kadın kısmında bu kendisini çok belli eder. Üzülme, bilakis sevin! Haya kadının şanındandır. Utanmak eksiklik değildir. Utanmamak eksikliktir.

Bu arada Zeynep Hanım içeri girdi.

— Fatma, kızım hazır mısın? Misafirimizin annesi biraz acele ediyor. Bir an önce sizi buluşturalım.

— Peki teyze ben hazırım.

— Heyecanlısın herhalde. Fazla heyecanlanma. Kafanı fazla eğip adayın seni görmesini zorlaştırma. Söylemek istediklerini söyle, bu konuda çekingen davranma. İnşaal-lah hayırlısı olur.

Hatice'ye dönerek;

— Hadi kızım sen diğer tarafa geç. Hem misafirimize de hoş geldin dersin. Bu arada biz de Hüseyin ağabeyi buraya alacağız ki görüşmeyi gerçekleştirelim, dedi.

— Yanlarında sen mi bulunacaksın anne?

— Evet kızım.

Hatice, Fatma'ya dönerek;

— Böylece serbest konuşabilirsin, dedi. Zşynep Hanım;

— pyet, zaten ben de gençlerin bazı şeyleri serbestçe konuşmalarına imkan sağlamak için bu yolu seçtim, dedi. Daha sonra devam etti: "Haydi kızlar dışarı, Hatice sen odaya geç, Fatma sen de mutfığa geçip misafirlere içecek bir şeyler hazırla. Bu arada ben de Hüseyin'i odadan alıp görüşme için genci yalnız bırakayım."

Kızlar çıktıktan sonra Zeynep Hanım Hüseyin ve Hamdullah'ın bulunduğu odanın kapısını tıkladı;

— Hüseyin, gelir misin?

— Buyur anne.

— Oğlum seni diğer odaya alalım. Hamdullah oğlum yalnız kalsın ki görüşmeyi gerçekleştirelim.

— Tamam anne, haber verip geleyim.

İçeri girip Hamdullah'a haber verdi. Onun hazır ol-masını tembihledikten sonra odadan ayrıldı Hüseyin.

Hamdullah yalnız kalmıştı. Heyecanlıydı biraz. Hem heyecanını bastırmak ve hem de can sıkıntısını gidermek için ilahi mırıldanmaya başladı. İlahiyi mırıldanırken birden Hasan'ı hatırladı. Görücüye çıkacağı zaman gelin adayının evine beraber gitmişlerdi. Ne kadar da takılmıştı o zaman:

— Dur hele dur,

— Ne var, ne oldu?

— Hele bir yüzüne bakayım. Zaten rengin kırmızıya çalıyor. Böylece büsbütün kırmızı olmuşsun.

— Gerçekten çok mu belli ediyor heyecanlı olduğum?

— Ellerin, ayakların titriyor, fark etmiyor musun?

— Tamam heyecanlıyım, ama o kadar da değil, sahi çok mu beîli ediyor_

— Üfff... Bilmeyen binlerce kişiye konferans vereceğini, bunun için bu kadar heyecanlandığını sanacak.

— Ben gitmiyorum arkadaş, geri dönüyoruz. Bu iş burada biter.

— Deli misin, bizi bekliyorlar. Hem şaka yaptım. İnan ki heyecanlı filan değilsin.

— Yok kesinlikle geri dönüyoruz. Beni rahatlatmak için böyle söylüyorsun.

Hamdullah, Hasan ile arasındaki bu tatlı sohbetten Zeynep Hanımın içeri girmesiyle sıyrıldı. Zeynep Hanım çarşafı olduğundan başta tanıyamadı.

Zeynep Hanımın selamına karşılık verdikten sonra susup başını eğdi.

— ' Utanma oğlum, benim, Zeynep teyzen. İlk önce gelip biraz heyecanını yatıştırmak istedim.

Hamdullah buna çok sevinmiş ve rahatlamıştı. Başını kaldırıp; "Acaba şimdi ne olacak" der gibi Zeynep Hanıma baktı. Bu bakışında ne olduğunu Zeynep Hanım sezmişti.

— İnşallah şimdi kızımız gelir. Sana ikramda bulunacak, sakın utanma. Görüşmenin amacı sizlerin birbirinizi görmenez, beğenip beğenmemenizdir. Çünkü İslam'da karşılıklı rıza temel alınmaktadır. Siz gençlerin rızası olmadan bu iş olmaz.

Zeynep Hanım konuşurken Fatma, üzerinde kahve fincanları bulunan bir tepsi ile içeri girdi. İlk önce Zeynep Hanıma yöneldi. Zeynep Hanım kahvesini alıp, sehpanın üstüne bıraktı. Daha sonra Hamdullah'a yöneldi. İlk başta utanmıştı H'amdullah. Fatma kendisine yönelince tüm cesaretini toplayıp^Fatma'ya baktı. Kahvesini alırken yakından görme imkanı olmuştu.

Fatma, kahve ikramından sonra Hamdullah'ın tam karşısına geçerek oturdu.

Bir süre ikisi de hiç konuşmadan durdu. Bazen Hamdullah bakıyor, o gözünü kaçırdığında bu sefer Fatma bakıyordu.

Gençlerin konuşmadığını gören Zeynep Hanım, ortamı ısındırıp rahatlatmalarını sağlamak istedi.

— Bakın gençler, birbirinize konuşun, ne söylemek istiyorsanız söyleyin. Çünkü burada karşılıklı konuşmanız, karar vermenize çok yardımcı olacaktır.

Zeynep Hanımın bu tavsiyesiyle cesaretlenen gençlerden ilk önce Hamdullah söze girdi.

— Benim kişisel olarak pek bir şartım yoktur. Zaten islam'daki evlilik kuralları belli. Kişisel olarak bu kaidelere riayet edilmesini istiyorum. Her iki tarafın en iyi şekilde görevlerini yerine getirmesinden yanayım. Bunun dışında şu anda maddi imkanlarım ayrı bir ev tutmama mani. Bunun için ailemle oturmak zorundayım. Bunun zorlukları var. Anne ve baba hakkı fazla, anne-babama en iyi şekilde muamele edilmesini, onlara saygı gösterilmesini senden beklerim.

— İnşallah bu beklentiye en güzel şekilde karşılık veririm. Ama bunun bir şart olmasını istemiyorum. Çünkü birlikte yaşamamızdan sorun çıkabilir. Saygılı olmaya gelince İslam'ın bir emri olması hasebiyle tüm büyüklerimize saygılı olmak zorundayız.

— Bilindiği gibi bir mücadele içindeyiz. Mücadelenin neler getireceğini önceden kestirmek imkansızdır. Ben her şeyimle muvahhidlerin emrinde olduğum için onların söyleyeceğini yapmak zorundayım. Bu konuda sorun çıkarılmamasını istiyorum.

— İnşallah hizmet konusunda sorun çıkarmak değil, destek olmak gayretinde olacağız. Çünkü sizin gibi biz de aynı şekilde hizmet etmek gayretini taşıyoruz. Yeri gelmişken ben de bu konuda aynı şeyi beklerim. Hizmetlerime engel olunmamasını isterim.

— Bu yolda ölüm, muhaceret, zindan ve belki daha bilmediğimiz bir çok tehlikeler ve imtihanlar mevcut. Bunların bilinmesi ve ona göre karar alınması gerektiğim düşünüyorum.

— Evet, ben de aynı kanıdayım. Şunu bilmenizi istiyorum; sizin kalbinizdeki imanın istediklerini benim kalbimdeki iman da benden istiyor. Sizin görevleriniz farklı olabilir. Başa gelenler Allah için olduktan sonra bize sabretmek ve azimle yolumuzu sürdürmek düşer,

— Benim başlıca söylemek istediklerim bunlar. Sizin söyleyecekleriniz varsa dinliyorum.

— En başta şunu söyleyeyim. Benim ilk şartım, senin her hal-u kârda davadan ayrılmamandır.

- (Biraz gülümseyerek) inşaallah bu konuda kararlı olursun.
- Ayrıca, eğer teklife evet deyip, ailenle beraber oturmayı kabili'edersem, benim İslami çalışmalarına engel olmak isterlerse bu konuda itaat etmemi beklememelisin. Ayrıca onları senin ikna etmen lazım.
- Bur konuda büyük sorumluluk bana düşüyor, evet...
- Mehir olarak gücünüz neye yetiyorsa... Sizi bu konuda zor durumda bırakmak istemem.
- Allah razı olsun, ev eşyası olarak...
- Ben dünyalık için değil, İslami bir yuva kurmak için evleniyorum. Bir evin ihtiyaçları ne ise ve gücünüz onlardan neye yetiyorsa, gücünüze göre alırsınız.
- Özel istediğiniz bir şey yok mu?
- Hayır, bu konuda muhayyersin. Ayrıca, ailemi ziyaret konusunda beni zor durumda bırakmamanızı istiyorum.
- İnşaallah öyle bir şey olmaz. Lakin, sizin de bunu bilmeniz lazım ki bu konuda vasatı yakalamanız gerekiyor.
- Anlıyorum...

Kısa bir sessizlik olmuştu yine. Gençler belli ki konuşacakları başka nelerin olduğunu düşünüyorlardı.

Zeynep Hanım gençleri pür dikkat dinlemiş, konuşmalarına hiç müdahalede bulunmamıştı. İçin için seviniyordu. Böylesi güzel şartları bu zamanda kaç insan yapabilirdi. Şimdiki gençler evlenecekleri zaman oturup konuştuklarında dünya malını istemekten ve lüks eşyalar talep etmekten başka hiçbir şey yapmıyorlardı. Bunları düşünürken Hamdullah;

— Sizin dünya malını istemediğiniz malumumuz. Peki ya aileniz, onlar bu konuda ne düşünüyorlar acaba? diye bir soru daha yöneltti.

— Onlar farklı düşünüyor olabilirler. Yalnız kesinlikle dünya malı, eğer olacaksa bu işe mani olmaz. Ailem bu konuda ailenizi zor durumda bırakmaz. Onlar için öncelikli olan, sizin davada olup hizmet etmenizdir. Bu konuda müsterih olabilirsiniz.

İki genç tekrar sükut elbisesine büründüler. Gençlerin artık konuşacak bir şeylerinin olmadığına kanaat getiren Zeynep Hanım;

— Herhalde konuşacaklarınızı konuştunuz. Eğer söyleyeceğiniz başka bir şeyiniz kalmamışsa, Fatma kızım biz kalkalım. İnşaallah hayırlısı olur, diyerek ayağa kalktı Zeynep Hanım. Onun kalkmasıyla Fatma da ayağa kalktr. Gençler son bir kez daha bakıştıktan sonra Zeynep Hanım ve Fatma'nın çıkmasıyla görüşmeleri bitmişti.

Hamdullah yalnız kalmıştı. Görüşmeyi değerlendiriyor ve net bir karar almaya çalışıyordu. Gerçi birkaç gün düşünebilirdi; ama kararını vermiş görünüyordu. Çünkü;

"beğenmeyeceğim eş adayı ile şartlarımı görüşmem" şeklinde daha Önce kendi kendine aldığı kararı vardı. Fatma ile şartlan konuştuğu için olumlu karar aldığı belliydi. Olumlu kararını gözden geçiriyor ve görüşme sahnelerini gözünün önünde canlandırmaya çalışıyordu. O, bunları düşünürken, Zeynep Hanım ve

Ayşe Hanım selam vererek içeri girdiler.

İçeri girdiklerini gören Hamdullah, annesi yaşındaki hanımlara saygı mahiyetinde ayağa kalkıp selamlarını aldı.

Zeynep Hanım;

— Kalkma oğlum, Allāh razı olsun, rahatsız olma, dedi. :

Bu feefef Ayşe Hanım söze girmişti;

— Nasılsın oğlum, iyisin inşaallah?

— Allāh razı olsun, çok şükür iyiyim.

— Kusuruma bakma, seni hem görmek hem de seninle konuşmak istedim. Muhakkak biliyorsun... Fatma benim en büyük çocuğum. İlk evlendireceğim evladım da oluyor aynı zamanda. Bunun için bir yanılsa düşmemek ve yarın öbür gün; "Bana yardımcı olmadınız, anne ve baba olarak beni uyarabilirdiniz. Böylesi bir şeyin olmamasını sağlayabilirdiniz" şikayetiyle karşılaşmamak için.

— Anlıyorum, bu sizin en doğal hakkınız. İstediginizi sorabilirsiniz, sorularınıza en iyi' şekilde cevap vermeye çalışırım.

— Biliyorsun, ana ve babalar çocuklarının mutlu olmasını isterler. Zaten güzel giden evliliklere kimsenin diyecek bir şeyi yok. Lakin mutsuz ve huzursuz evlilikler hem eşleri hem de aileleri mutsuz ve huzursuz eder. İşte bunun için çok dikkatli olmamız gerekiyor. Bu aynı zamanda sizler için de geçerlidir. Bu sizin de iyiliğiniz içindir.

— Muhakkak ki benim hakkımda ön bilgiye sahipsinizdir. Çünkü beni en iyi tanıyanlardan biri Zeynep teyzenin oğlu Hüseyin'dir. Ayrıca kendileri de beni çok iyi tanırlar.

— Zaten eğer bugün ilk adımları atmışsak bu güzel insanların tavsiyesi ve onlara olan güvenimizin bir neticesidir. Onların senin hakkında söyledikleri bize yetiyor aslında. Ne var ki insan yine de kendi görüp konuşmadıkça tam rahatlayamıyor. Rahatlamak için seni görüp seninle konuşmak istedim.

— Kendi hakkımda size şunu söyleyeyim. Lise mezunuyum. Üniversite sınavlarına girdim, kazanamadım. Şu anda babamın marangoz dükkanında çalışıyorum. Bunun yanında camiye gidip Kur'an-ı Kerim dersi veriyorum.

— Ailenle beraber oturacaksınız. Anneniz öyle söylüyordu.

— Evet, şu anda maddi imkanlarım ayrı bir ev döşemeye yetmiyor.

— Ailen bu konuda sana gerekenleri yapmayacak mı? Annen de ilk evladını evlendiriyor. Bunun için ellerinden geleni yapacaklarını söylüyorlar.

— Ailemi zorlasam istediğimi yaparlar. Yalnız ben bunu yapmak istemiyorum. Aynı zamanda ailemle İslami açıdan ilgilenecek, onlara yardımcı olacak, helal ve haram, İslami emirleri, Hz. Peygamber Aleyhisselatu wesselamm sünnetini anlatıp onlara İslami bilinci verecek birinin evde bulunmasını istiyorum. Bunun için şu anda evde kalmayı daha münasip görüyorum.

— Çok güzel düşünüyorsun. Sizin gibi gencecik yaşta Allāh için çalışıp mücadele eden gençleri görünce kendimizden ve yaptıklarımızdan utanıyoruz. Aynı zamanda da Allah'a binlerce kez şükrediyoruz.

— Rabbimize hamd olsun ki bizleri genç yaşımızda İslami bir hayat yaşamaya

ve O'nun kitabını okuyup okutmaya muvaffak kıldı. Son nefesim ize kadar da O'nun yolunu sürdür^ye ve dinini tebliğ etmeye ahitliyiz. İnşaallah ahdimizi yerine getiririz.

— trişaallah, Allah sizin gibi gençleri toplumda çoğaltsın. Kimi ryerlerde inancından dolayı başörtüsü taktığı için gencecik kızlar görülmedik zulüm ve baskıya uğruyorlar. Tüm bu baskılara rağmen kararlı ve azimli bir mücade-le veriyorlar. Buralarda da camilerde Allah'ın kitabını öğretmek isteyen gençler ve genç kızlar baskı ve zulüm görüyorlar. Tüm bunlara rağmen azim ve kararlılıkla İslami yaşantı ve davranışlardan ödün vermiyorlar. Bunları gördükçe erimemek elde değil.

— Bizlere dua edip destek olmanız bizim azim ve kararlılığımızı artırıyor. Siz büyüklerimizden ve ailelerimizden bunu istiyoruz.

— Sizlere her konuda destek olup yardımcı olmak boynumuzun borcudur. İlâhi bir yükümlülük olarak bunu yerine getirmeye çalışacağız. İnşaallah eğer kismetse bu evlilik işi olur. Bizim için önemli olan kızımızın evleneceği şahsın İslami bir hayatının olması ve Allah yolunda mücadele etmesidir. Bu vasıflar taşındıktan sonra bizim için başka şeyler sorun olmaz.

Ayşe Hanımın son sözlerine karşın Zeynep Hanım:

— Hamdullah oğlumuz inşaallah bu vasıflan taşıyor ve sonuna kadar da taşımaya devam edecektir, dedi. İslami evliliklerde asıl olan evliliğin İslami bir temel üzerine kurulmasıdır. Muvahhidlerin tavsiye ve desteğiyle, eğer kismet olursa bunu başaracak biridir.

Ayşe Hanım:

— Allah'tan hayırlı olmasını dilerim, dedi.

Bu kısa söyleşiden sonra kadınlar Hamdullah'tan memnun bir şekilde odadan ayrıldılar. Odadan çıkıp salona geçtiklerinde Ayşe Hanım Zeynep Hanıma döndü.

— Çok temiz ruhlu bir genç. Çok iyi bir İslami terbiye almış. Kızımı mutlu edeceğine inanıyorum.

— Evet, dedi Zeynep Hanım. Küçük yaşta İslam Ce-maati'nin terbiyesi altına girmiş ve bu terbiye ile büyümüş olması onu küçük yaşta hem olgunlaştırmış, hem de ona kişilik kazandırmış.

— Doğru, bu bariz bir şekilde gözüküyor.

27- Bölüm

Düğün günü gelip çatmış, Fatma'y1 çok sade bir düğün ile,-gelin etmişlerdi. Tekbirler ve salavatlar eşliğinde gelinlik olarak giydirilen çarşaf ile baba evinden koca evine yolcu edilmişti.

Yöredeki düğünlerin aksine çalgı çalınmamış, tüm konu komşu, akrabalar davet edilip düğün yemeği yenmiş ve tekbirler ve salavatlarla düğün sona ermişti.

Fatma, koca evine getirilmiş, kadınların bulunduğu odalardan birine götürülmüştü. Düğün davetlilerinden hediye olarak takı alanlar tek tek gelip

takılarını takıp tebrik ediyorlardı. İlahiler söylenip salavatlar ve tekbirler çekilerek bu güzel tören daha bir güzelleşiyordu.

Yemekler yenmiş, İslami bir çerçevede düğün yapılmış ve sona ermişti. Gelinin yanında; Hatice, Sultan, Emine ve küçük kardeşleri kalmışlardı.

— Yabancı bir eve gelmek nasıl bir duygu? diye sordu Hatice.

— Çok garip ve zor. Sevinç, korku, heyecan, ayrılık acısı ve aynı zamanda da yeni bir hayata başlamanın ve güzelliklere ulaşabilmenin verdiği ümit; hepsi iç içe. Hiçbir zaman bu denli karmaşık duygulara kapılmış değildim.

Sultan:

— Kaynana evinde olman, sana zor anlar yaşatabilir dedi. Onu da kaynanan ve kaymbabana saygıda kusur etmeyip onlara hizmet etmekle aşarsın. İnsan olan, iyilikler karşısında etkilenip mahcubiyet içine girer.

Emine, Sultan'ı tasdik etti.

— Ben, bu konuda bir şey diyemeyeceğim. Çünkü, kaynana evinde olmak farklı. Yalnız Sultan ablanın dediği çok doğru. Sevilip sayıldıklarında fazla sorun çıkmıyor.

Hatice;

— Bildiğiniz gibi ben de kaynana evindeyim. Bizler bir davayı temsil ettiğimizden, bizden beklentileri çok farklı oluyor. Belki başkası yaptığında kusur olmayacak bazı şeyleri biz yaptığımızda bu eksiklik olarak görülüyor. Bunun için de gerçekten çok dikkatli ve titiz davranmalı-yız,dedi arkadaşlarına.

Sultan Hatice'yi onayladı.

— Evet, bilhassa İslami hayatımıza çok dikkat etmeliyiz. Helâl ve haram sınırlarına çok sıkı bir şekilde riayet etmeliyiz. İbadetlerimizde hassas olmalı, bilhassa namazımızı vaktinde kılmaya dikkat edip özen göstermeliyiz.

Hatice tecrübelerini aktarmaya devam etti.

— Evde, kayın ve görümcelerin var. Eğer seni severlerse, seni dinler ve yenge olmanla beraber abla olarak da kabul ederler. Yok eğer sevmezlerse, huzur ortamı zedelenir. Bilhassa kaynanan ile aranın bozulmamasına özen göster. Sana her söylenene cevap vermek zorunda değilsin.

— Nasıl yani? Cevap vermemem saygısızlık sayılmaz mı?

— Bundan kastım, kaynanan seni eleştirdiğinde, azarladığında sana kızdığında ona cevap verme. Sessiz kal veya onu yatıştıracak latifelerle ortamı yumuşatmaya çalış. Yoksa/masumca sorulara tabii ki cevap vereceksin.

— Cjamm arkadaşım, şunu hiç unutma! dedi Sultan. Kocan sabah çıkıp akşam gelir. Erkekler yorgun döndüklerinde, güler yüz ve güzel yüzle karşılaşmak isterler. Buna çok dikkat et.' Özen göster. Üstünün başının temiz ve düzgün olmasına özen göster. Bu senin kocanın kalbinde yer etmene sebep olur.

Hatice sözü aldı:

— Kaynanan veya diğerleriyle yaşadığın sorunları mümkünse kocana anlatma. Onu iki arada bir derede bırakma. Çünkü bir tarafta annesi ve ailesi diğer tarafta da sen. Eğer onu arada bırakacak bir duruma düşürsen huzur bulamazsın, mutluluğa ulaşamazsın. İslam'ın emrettiği vazifeleri yerine getirmeye özen

göster.

Fatma, şanslıydı. Çünkü, ona iyiyi, güzeli tavsiye edip tecrübelerini aktaran arkadaşları, dostları vardı.

Hatice, evlendiği zaman annesinin kendisine anlattıklarını ve tavsiyelerini can arkadaşına aktarmaya başlamıştı.

— Fatmacığım, sana annemin sık sık bana söylediği ve evlendiğim gün tekrar hatırlattığı tavsiyelerini söylemek istiyorum.

— Çok memnun olurum. O kadar çok memnun olurum ki, anlatamam. Sizin gibi dostlarım olduğu için çok şanslıyım. İnsan birçok şeyi okumuş olmasına rağmen, başa gelmeden anlayamıyor. Sizi can kulağıyla dinliyorum.

— Annem anlatırdı. Tam hatırlamıyorum, ama bir yerlerden okumuş ya da dinlemişti.

— Dinliyorum, hem de merakla...

— Anlatacağım şey, bir annenin, kızının iyiliğini istediği için ona yaptığı nasihatler ve tavsiyelerdir. Şöyle:

"Kızım! Eğer bir kız anne-babasının servet ve zenginliğinden dolayı kocaya muhtaç olmaması söz konusu olsa idi; senin herkesten ziyade müstağni olman lazım gelirdi. Fakat öyle olmadığı gibi erkekler bizim için yaratıldığı gibi, biz de onlar için yaratılmışızdır.

Ey kızım! Sen ana-babanın evinden, büyüüp yetiştiğin yuvadan çıkıp bilmediğin ve şimdiye kadar alışmadığın bir adamın evine gidiyorsun. Ona itaat et ki seni sevsin ve senden hoşnut olması için gereken her şeyi yapsın. Sana şimdi söyleyeceğim şeyleri ezberle ve yapmaya çalış ki kocanla geçinmeye muvaffak olasın. Sultan söze karıştı.

— Hatice güzel anlat ki hepimiz faydalanalım. Evlilik öyle bir şey ki her zaman nasihat dinlemeye ve kendini yenilemeye ihtiyaç hissettiriyor. Aksi halde sonu pek iyi...

Hatice devam etti.

— İstediklerini yerine getirmeye itina etmeli hoşnut olmadıkları şeylerden de kaçınmalısın. Evini, üstünü, başını temiz tutmaya özen göstermelisin. Görüldüğünde veya kokusu alındığında hoşlanılmayacak olan şeylerden kaçınmalısın ki, kendinden iğrenilip gözünden düşmeyesin.

Fatma merakla sordu:

— Aynı şeyi onlar da yapıyorlar mı? İşten dönmelerinin dışında üst başlarına dikkat ediyorlar mı? Ne de olsa biz de insafniz.

— Evet yapıyorlar, lakin bazıları pek o kadar önemsemiyor. Bu gibileri, eşlerinin yardım ve teşviki ile bu huylarından vazgeçebiliyorlar. Kimisi de kendisine çok özen gösteriyor. İşte böylelerine karşı çok dikkatli olmak lazım. Çünkü, eşini de hep bakımlı ve düzgün _plarak görmek ister. Bunu görmeyince de ondan yavaş yavaş soğuyup uzaklaşmaya başlarlar. Bunun için dikkatli olunması lazım.

Fatma yine araya girdi:

— Annenin nasihatleri bitti mi? Çok güzel şeylerdi.

— Bitmedi... Uyuyacağı, yemek yiyeceği vakitleri takip etmelisin. Yani bunları hangi vakitte yapmayı alışkanlık haline getirmişse, o vakitleri gözetip yatağını hazır etmelisin. Zira açlık insanı ateşlendirir. Uykusuzluk da öfkelerendir.

Sultan;

— Gerçi şuurlu erkekler o kadar önemsemezler. Yine de yemek ve uyku çok önemli bir mesele. Güzel yemekler her zaman için onları memnun eder, dedi.

— İstiyorsanız bitireyim, zaten az kaldı, dedi Hatice. Kocanın malını muhafaza ile israf ve teleften kaçınmalısın. İsyan ve muhalefet de güzel değildir. Kızım, sakın ola ki kocan kederli iken yanında ferah durmayasın, onun ferah vaktinde de keder göstermeyesin!

Bu esnada Fatma'nın kaynanası içeri girince kızlar ayağa kalkıp buyur ettiler. Kaynanası gelinin yanına gelerek, cebinden çıkardığı gerdanlığı boynuna takıp yüzünü Öptükten sonra,

— Xweda we mesut bıke la w. (Allah sizi mesut etsin yavrum) Burası artık senin evin. Ben de senin annen gibiyim. Ortak hayatlar hep güzel geçecek diye bir kural yok. Bazen güzel, bazen acı, bazen tatlı olur. Önemli olan güzelliklerin çoğunlukta olmasıdır. İnşaallah hep beraber bunu başarmaya çalışırız, dedi.

Hatice başını salladı:

— Çok güzel söylediniz teyze. Siz ona kızınız gibi davranırsanız, o da size annesi gibi bakarsa inanıyorum ki, örnek gelin kaynana olursunuz.

— İnşaallah kızım, inşaallah... O zaten benim kızım gibi.

Kaynanası odadan çıktıktan sonra Sultan saatine baktı.

— Hatice! Geç oluyor, artık kalkalım. Eve ancak gideriz.

Emine de aynı fikirdeydi.

— Gerçekten de geç oldu. Biz, kalkalım artık. İnşaallah kaç gün sonra tekrar geliriz.

Kızlar kalkma kararı alıp gelini tekrar tebrik ettikten sonra vedalaşıp ayrıldılar.

Onların gidişi ile Fatma yalnız kalmıştı. Geldiğinden beri ilk kez dikkatli bir şekilde odaya göz gezdiriyordu. Dikkatlice odaya bakmaya başladı. Kapının açıldığı yöndeki duvarda güzel bir gardrob, onun yanında elbise sandığı, sol tarafında bir dikiş makinesi vardı. Makinenin üstündeki du(varda ise güzel bir levha asılıydı. Levhaya dikkatlice bakıp ne olduğunu anlamaya çalıştı. Çok güzel yaldızlı bir hat j-le besmele yazılı idi. Yerde odayı kaplayacak şekilde halıserilmişti. Sağ tarafında ve avluya bakan pencerenin altında dört kişinin oturabileceği iki tane kanepe vardı.

Yeni gerdiği evin döşemesini görünce annesi ile evlerini ilk döşedikleri anı hatırladı. Gözleri_dolmuştu. Ağlamamak için direndi, direndi, direndi; ama başaramadı. Gözyaşları yavaş yavaş akmaya başlamıştı. Kısık bir sesle şu cümleler ağzından doküldüverdi:

"Ya Rabbi! Sen yardım et. Bu evliliği bana, eşime, aileme ve eşimin ailesine hayırlı ve selametli kıl. Evliliğimi İslami hayatıma destek yap. İslami hayatımın daha güzele, daha kemale ulaşması için vesile kıl. Bana fazlından temiz bir nesil nasip et. Bizi şaki çocuklarla imtihan etme. Said ve temiz ruhlu çocuklar nasip

eyle. Yardımını esirgeme ya İlahi, ya Rahman, ya Rahim!..

Bu güzel münacatı yaparken gözyaşlarını da tutamıyordu. Çeçenistan'ı düşündü. Acaba orada genç kızlar kendisi gibi gelin olabiliyorlar mıydı? Peki ya Filistin'deki genç kızlar?!. Gözyaşları dinecek miydi bir gün?. Şehadet saldırısı yapan genç kız, gelinlik olarak bombalarla bezenmiş, düğününe de binlerce mazlum ve İslam aşığı Filistinli kardeşleri katılmıştı, Ya Afganistan'dakiler, Cezayir'de-kiler, dünyanın diğer bölgelerindeki Müslüman kardeşleri...

"Ya Rabbi! Tüm Müslümanlara yardım et. Kardeşlerimizin gözyaşlarını dindir, onları esaret ve zulüm altından kurtar. Bugün dünyanın her tarafında Müslümanlar zulüm altında inliyor. Sırf başörtüsü taktığı için, kardeşlerimiz dövülüyor, okullarından atılıyor. Sen yardım et. Ya İlahi!.." dudaklarından dökülen yakarış ve yalvarışlar ile, "mü'minler, bir vücudun azaları gibidirler, bir azanın ağrması tüm vücudu etkiler." Hadisini mırıldanarak sessizce dünya Müslümanları için gözyaşı dökmeye başlamıştı. Çünkü Müslümanlar dünyanın her tarafında kan ağlıyordu. Bu durumda sevinip neşeli olmak çok zordu.

Fatma ve onun gibileri bunu çok iyi biliyorlardı.

Evliliğinin üzerinden tam üç ay geçmişti. Her zaman olduğu gibi bugün yine sabah erken kalkmış, ev işlerini yapmaya başlamış, okula gidecek kayınlarına ve işyerine gidecek eşiyle kayınbabasına kahvaltı hazırlığı içine girmişti. Erken uyandığı için ev işlerini daha çabuk ve güzel yapıyordu. Çünkü, böyle olduğunda aceleye gelmiyordu.

Gelin geldiği günden beri baba evinden edinmiş olduğu bu adetini burada da en güzel şekilde sürdürmüştü. Çalışkanlığı ve temizliği ile kısa sürede ev içinde sevmeye başlamış, kaynanası ve kayınbabası tarafından her

zaman takdir edilmişti. Kaç kez kaynanası, camiye gitmemesini istemiş, Fatma'nın "niçin istemiyorsunuz?" sorusuna yanıt verememişti. Bu, Fatma'nın, ev işlerini sabah erken yapıp cami saatinde yapacak başka iş bırakmamasından kaynaklanıyordu. Bunun için kaynanası bir süre sonra cami konusunda sorun çıkarmamaya, hatta camiye gidebilmesi için, o1 da erken uyanıp ona yardım etmeye başlamıştı. Öyle ki gelin kaynana değil, ana-kız olmuşlardı.

Fatma'ın ibadetlerindeki titizliği, helâl ve harama olan hassasiyeti, edebi, terbiyesi, yumuşak başlılığı ile hepsinin kalbinde taht kurmuştu. Defalarca kaynanası çevrelerindeki kimilerinin; "Gelininizden memnun musunuz?" sorusuna: "Bir oğlumuz vardı, artık bir kızımız da oldu. Onun gibi bir gelin verdiği için Allah'a nöl kadar şükretsek azdır." diyordu.

Kayınları ve görümceleri ile yakından ilgileniyor, hemen hemen tüm sorunlarında onlara yardımcı olmaya gayret gösteriyordu. Bunun için de sorunları olduğunda ağabeylerinden utandıkları için yengelerine açıyorlardı. Ku/an-ı Kerim okumaları için onları camiye götürüyor, namaz ve diğer ibadetlerinde onlara yardımcı oluyordu. Büyük yaştaki iki görümcəsi Hamdullah'ın ve onun teşviki ile çarşaf giymeye başlamışlardı. Eşi Hamdullah'ın, cami konusunda babası ile olan sorunları Fatma'nın ev halkı üzerinde bıraktığı etkiden dolayı kalmamıştı. Hamdullah'ın babası; "Camilerde

okuyanlar çok güzel bir terbiyeden geçiyorlar. Bunu gelinimde bariz bir şekilde gördüm. Bunun için oğlum ve gelinime engel olmak değil, destek olmak en baştaki görevimdir." diyerek memnuniyetini her defasında dile getiriyordu.

Fatma, kahvaltıyı hazırladıktan sonra Hamdullah'ı uyandırdı. Daha sonra kaynanasının odalarını tıklatarak uyanmalarını sağladı. Çocukları da uyandırıp giyinmelerine yardımcı olduktan sonra kahvaltı için herkesin gelmesini beklerken, görümcesi yanma gelerek;

— Yenge! Biraz konuşabilir miyiz? diye sordu.

— Tabi canım, buyurun.

— Duyduğum kadarıyla beni amcamın oğluna isteyecekler. Oysa ben, muvahhid ve İslam'a hizmet eden birisi ile evlenmek istiyorum. Abim ile konuşmaya utandım. Bana bu konuda yardımcı olmanı istiyorum.

— Nerden duydun? Bizim böyle bir şeyden haberimiz yok. Haber kaynağın sağlam mı?

— Evet, haber kaynağım sağlam. Geçenlerde amcamlara gittiğimde amcamın kızı ağzından kaçırdı.

— Ağzından mı kaçırdı, yoksa bilinçli mi söyledi?

— Bilemiyorum, ağzından kaçırmış gibi gözükte; ama tepkimi ölçmek için de söylemiş olabilir.

— Nasıl bir tepki gösterdin peki?

— İstemediğimi, hiç kimseyle evlenmeyeceğimi söyledim.

— O ne dedi?

— Baban evet derse, sen karşı mı çıkacaksın, dedi.

— Bak canım, İslam'da karşılıklı rıza şart. Eğer karşılıklı rıza yoksa hiç kimse, kimseyi böyle bir şey için zorlayamaz. Baban da seni zorlayacak biri değil.

— Evet, babam beni zorlamaz, lakin onlar babamı zorlarlar. Böylece babam da onların etkisinde kalarak ben' iknaya çalışır. Bu da beni zor durumda bırakır. O zaman babamı nasıl kırabilirim ki?

— Sen tepkini göstermişsin. İşe olumsuz baktığını net bir şekilde belirtmişsin. İnşallah bu tavrın onları bu işten vazgeçirir. Bunun için fazla üzülme.

— Korkuyorum yenge, ya ısrar ederlerse...

— Korkma. Ben abin ile konuşurum. Onları seni böyle bir şeye zorlamamaları için ikna etmeye çalışırız.

— Çanım yengem, ne olursun bu işin üzerinde dur. Annem ve babam seni dinlerler. Seni kırmazlar. İsrarla onlara benim bu işte gönülsüz olduğumu söyle.

— Tamam canım, sen merak etme. Fatma ve görümcesi konuşurlarken kaymbabası onlara seslendi.

— Fatma kızım! Sizi bekliyoruz. Zeliha ile ne fısıldamıyorsunuz öyle? Hadi çabuk kahvaltıya gelin.

— Tamam geliyoruz, diye kaymbabasma cevap verdikten sonra Zeliha'ya döndü. Fazla dert etme kısmet ne ise o olur. Hem ayrıca biz üzerinde dururuz. Kahvaltımızı yapalım da camiye geç kalmayalım.

— Tamam yenge. Beni rahatlattın. Allah razı olsun.

Herkes kahvaltısını yapıp erkekler ve çocuklar çıktıktan sonra bulaşık ve geri kalan temizliği de yapan Fatma ve görümceleri camiye gitmek için hazırlandılar. Çarşaflarını giyip çıkarlarken kaynanası:

— Fatma kızım, bugün programınızda caminin dışında bir şey yoksa erken gelerseniz sevinirim. Kendimi bugün pek iyi hissetmiyorum, dedi.

— İnşallah, bir-iki ziyaretimiz vardı; ama rahatsızsanız yerime Zeliha'yı gönderir, ben eve gelirim.

— Yok kızım, yok. Sen git Zeliha gelsin. Sen yapacağın hayırdan mahrum olma.

— Tamam o zaman. (Zeliha'ya dönerek) Biz fazla oyalanmadan gidelim, diyerek evden çıktılar.